ANTIȚA AUGUSTOPOULOS-JUCAN

primejdia avea ochi frumoși

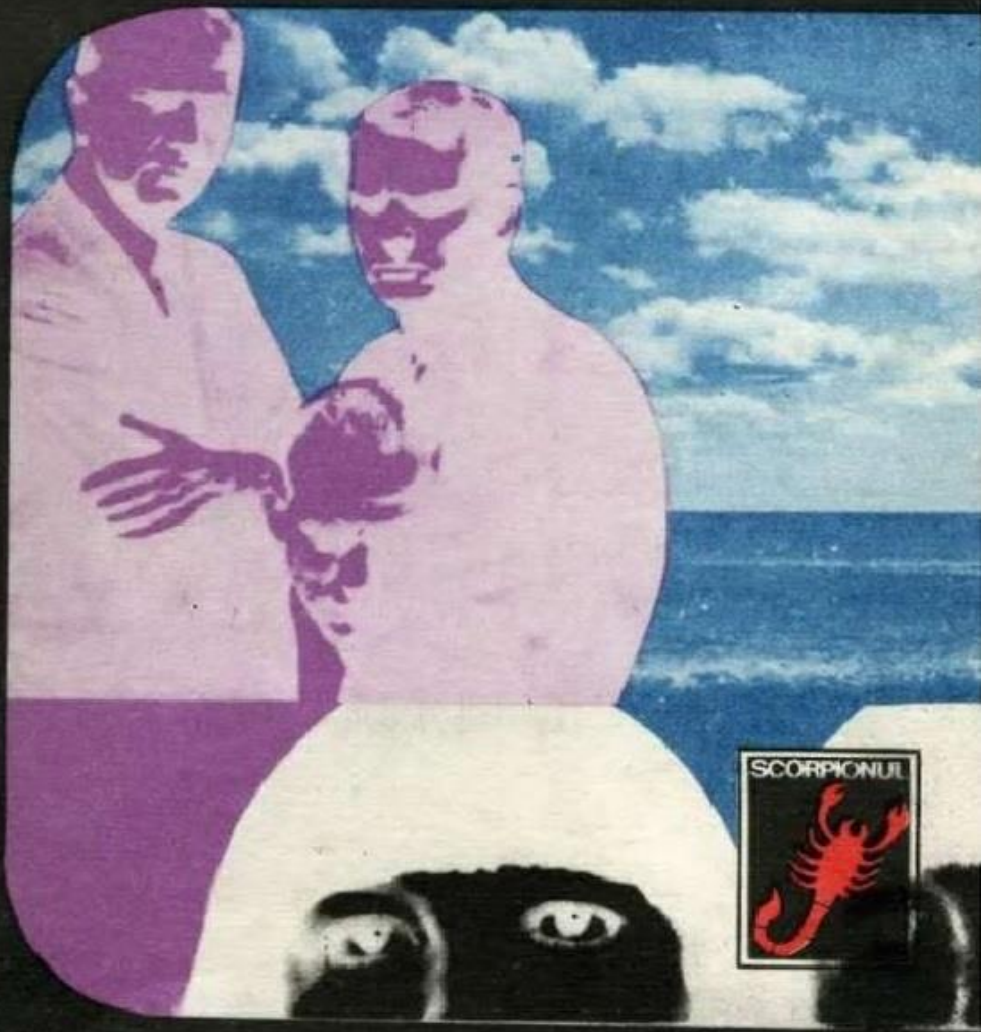

Editura Dacia

Antița Augustopoulos-Jucan
Primejdia avea ochi frumoși

1

Adeseori s-a întâmplat să-i aud pe unii dintre prietenii mei rostind fraze ca acestea: „Cum am pășit în sala de ședințe am presimțit că o să am neplăceri" sau „Încă de dimineață am presimțit că are să mi se întâmple o nenorocire" sau „Presimt că lucrurile vor lua o întorsătură nedorită". I-am auzit rostind asemenea fraze *înainte* ori *după* un eveniment neplăcut. Susțineau că „presimt" sau că „au presimțit". Ei bine, cu mine n-a fost așa. Mărturisesc sincer că eu unul n-am presimțit *nimic.* Da. N-am presimțit nimic, când Iancu Todiraș, fostul meu coleg de liceu, m-a invitat să-mi petrec concediul la el, într-o pitorească localitate de pe țărmul mării; undeva lângă Mangalia. Sunt arhitect și în ultimele luni avusesem foarte mult de lucru. În acel an, 196… se puneau la punct planurile unor noi cartiere, care urmau să se înalțe în locul unor mahalale insalubre

de la periferia Bucureștiului. În iunie intenționam să-mi iau concediu și încă nu mă hotărâsem unde anume să plec. Invitația lui m-a făcut să mă decid. Fostul meu coleg de liceu, pe care în ultimii zece ani îl întâlnisem numai de câteva ori, locuia în capitală, ca și mine, însă soția lui era constănțeancă și moștenise de la un unchi al ei o frumoasă vilă pe malul mării. Acolo își petreceau concediul. Ce-i drept, mă invitase nu numai ca să-mi ofere posibilitatea să mă odihnesc în înviorătoarea ambianță marină, ci și cu un scop practic; voia să-i sfătuiesc în privința unor modificări pe care doreau să le aducă vilei. Faptul nu mă deranja și i-am acceptat bucuros invitația. După atâtea luni de activitate intensă simțeam imperios nevoia unei schimbări. Și am plecat. Da. N-am presimțit *nimic.* De altfel, eu nu cred în presimțiri.

Eram singur în compartimentul de clasa întâi și mă plictiseam. Înainte de plecare cumpărasem mai multe reviste, dar nu mă atrăgeau. N-aveam chef de lectură. Zgomotul monoton al roților, căruia până atunci nu-i dădusem atenție, începuse să mă enerveze. Ca să-mi alung plictiseala mi-am ațintit privirile asupra ferestrei. Câmpie, sate, livezi cu pomi fructiferi, câmpie, dealuri… însoritul peisaj dobrogean mă făcu să regret că nu preferasem să merg cu mașina. De fapt, inițial, așa intenționasem, însă pe urmă am renunțat; dacă aș fi

venit cu Trabantul meu m-aș fi simțit tentat să mă duc încoace și încolo, or eu voiam să mă odihnesc înotând sau stând întins la soare pe nisipul fierbinte. De altfel, prietenul meu avea un Fiat, problema eventualelor excursii fiind deci rezolvată. Conductorul intră în compartiment.

— Când ajungem la Cosmeana? l-am întrebat după ce mi-a controlat biletul.

— La optsprezece și patruzeci și șapte de minute, îmi răspunse el prompt.

Salută și părăsi compartimentul, închizând încet ușa. „Până la sosire mai este încă mult, mi-am spus indispus. Ce ar fi să trag un pui de somn?”

M-am așezat într-o poziție cât mai comodă și am închis ochii.

Când, după un timp, i-am redeschis, am văzut că pe bancheta din fața mea stătea un bărbat. M-am mirat. Oare când intrase în compartiment? Eram sigur că nu adormisem, însă, cu toate acestea nu-l auzisem intrând. Observând că mă uit la el, necunoscutul îmi zâmbi. Un zâmbet timid, de parcă își cerea scuze.

Înfățișarea lui nu avea nimic deosebit și totuși pe mine mă impresionase. Părea un om cât se poate de obișnuit, de neînsemnat. Nu, nimic nu justifica interesul pe care mi-l stârnise. Curând, am descoperit ce anume îmi atrăsese atenția, ce mă impresionase. Totul se datora

atitudinii lui. Într-adevăr, deși în compartiment eram numai noi doi și, prin urmare, bancheta din fața mea era liberă, necunoscutul, un individ pirpiriu, se ghemuise într-un colț, de parcă voia să ocupe cât mai puțin loc, să se facă cât mai mic. Își ținea singurul lui bagaj, o valijoară de carton, pe genunchi. Privindu-l, mă simțeam năpădit de un sentiment neplăcut. Și asta nu din cauză că ar fi avut un fizic respingător. Dimpotrivă, omul putea fi socotit simpatic. Ceea ce mă deranja, trezind în mine acel sentiment neplăcut, era faptul că ori de câte ori privirea mea se oprea asupra lui, îmi adresa acel zâmbet timid, umil, de parcă își cerea scuze. Da, stătea ghemuit în colțul lui, cu valijoara pe genunchi și zâmbea timid.

Abia după câteva minute mi-am dat seama că, de fapt, omul era înspăimântat. Asta era! Spaima îl stăpânea cu totul, țesea în jurul lui o plasă nevăzută.

„Oare de ce se teme?" m-am întrebat, intrigat de descoperirea pe care o făcusem.

Dornic să intru în vorbă cu ciudatul meu tovarăș de compartiment, mi-am scos pachetul de țigări și l-am întins spre el.

— Fumați? l-am întrebat.

Omul luă o țigară, cu același zâmbet, umil, și așteptă să i-o aprind.

— Vă mulțumesc, spuse după ce i-am oferit bricheta

mea și se ghemui din nou în colțul lui.

Stătea pe marginea banchetei, fără să se sprijine de spetează, în colțul dinspre ușă. În așa fel încât să nu poată fi văzut cu ușurință de către acei care ar fi trecut pe culoar.

— Trenul acesta, de seară, nu e aglomerat, am rostit, hotărât să înfirip o conversație.

— Mda, făcu el cu jumătate de gură.

— În schimb, la cel de dimineață este greu să găsești loc, am continuat.

— Mda.

— Sunteți din București?

De data aceasta se mulțumi să dea din cap afirmativ și să-mi zâmbească din nou.

„Minte, m-am gândit. Desigur, s-a urcat într-una din stațiile intermediare".

Pe urmă, mi-am amintit că din clipa în care închisesem ochii încercând să adorm și până când îl zărisem în compartiment, trenul nu avusese nicio oprire. Așadar, mai mult ca sigur că omul își schimbase pur și simplu locul. Venise din alt compartiment.

„Cine știe? Poate că acolo nu s-a simțit în siguranță", m-am trezit spunându-mi.

— Mai doriți o țigară?

— Nu, mulțumesc, murmură el, însoțindu-și cuvintele cu acel zâmbet umil, care începuse să mă calce

pe nervi.

M-am lăsat păgubaș. Omul era politicos cu mine, dar era limpede că n-avea chef de vorbă.

„Treaba lui”, mi-am zis înciudat.

În clipa aceea, cineva se opri pe culoar, în dreptul compartimentului nostru. Tovarășul meu de drum se strânse și mai mult în colbul lui. Abia când cel de afară se îndepărtă, omul din fața mea păru ceva mai destins și… îmi zâmbi iar.

M-am uitat la valijoara de pe genunchii lui. Oare ce avea în ea? Bani, bijuterii? Oare ce obiecte de preț se aflau în acea valijoară de carton presat, roasă pe la colțuri? Mi-a venit să râd. Bani, bijuterii! Ce idei năstrușnice îmi treceau prin cap! Cum putea, un om atât de modest îmbrăcat, să aibă asupra lui asemenea valori?

„Dar, dacă e un hoț care se teme să nu fie prins?”

L-am privit atent. Nu avea aerul unui răufăcător, însă… poți să știi?

Soarele, scăpătând spre asfințit, înroșea orizontul și scălda compartimentul într-o lumină sângerie. Am închis ochii pe jumătate. Poate că aveam să aținesc și timpul avea să treacă mai ușor. Strădaniile mele de a intra în vorbă cu straniul’ meu tovarăș de compartiment dăduseră greș.

L-am privit pe furiș. Era, într-adevăr, un om ciudat. Pe măsură ce trecea timpul părea să se liniștească. M-

am convins mai mult de aceasta, când l-am văzut punându-și valijoara în plasă, în dreptul locului unde stătea.

Omul avea vreo patruzeci-patruzeci și cinci de ani. Costumul său, deși cam uzat, era curat.

— Călătoria cu trenul, chiar când nu durează prea mult, mă obosește. Pe dumneavoastră?

Acum, că nu mai era atât de speriat, speram că îmi va răspunde. Se dovedi că nu mă înșelasem.

— Și pe mine, zise el.

— Prefer călătoriile cu avionul, însă de data aceasta a trebuit să iau trenul. Avionul oprește numai la Constanța.

— Da, cu avionul e altceva. Dar, puteați veni cu mașina.

— Așa este. Din păcate, e în reparație.

— Regretabil.

Mi-am dat seama că vorbea cu un ușor accent străin.

— Vă cred. Și cum la Cosmeana nu mă puteam duce cu avionul, am fost silit să iau trenul.

Când am rostit numele micii localități care era ținta călătoriei mele, am avut impresia că necunoscutul tresărise.

„De ce să tresară? m-am întrebat eu. Mi s-o fi părut. Prea o iau razna”.

— Deci, mergeți la Cosmeana, zise omul, fără să arate

un interes deosebit. Pentru probleme de serviciu?

— Nu. În concediu de odihnă. Și dumneavoastră?

— Eu?

— Da. Unde mergeți?

— Pe litoral.

Răspunsul era cam vag.

— În concediu?

— Nu. Cu treburi.

— Profesionale?

— Oarecum. Stați mult la Cosmeana? vru el să știe.

— Vreo două-trei săptămâni. Dumneavoastră?

— Încă nu m-am decis. Pot să vă întreb ce profesiune aveți?

— Firește. Sunt arhitect.

Așteptam să spună și el ce profesiune are, dar nu o făcu. Mi-am dat seama că, de fapt, acel straniu individ, nemaifiind stăpânit de teamă, ajunsese să dirijeze discuția și aflase destule amănunte despre mine. În schimb, eu nu aflasem nimic despre persoana lui. Cu deosebită abilitate, ocolea să dea răspunsuri clare, directe. Vorbea fără să spună nimic. În cele din urmă felul lui de a discuta începu să-mi displacă. Mi-am privit ceasul. Era ora optsprezece și cinci. Curând aveam să ajung la destinație. M-am ridicat.

— Plecați? mă întrebă cu glas înăbușit.

Se vedea clar că se teme. După cât se părea, prezența

mea îl făcea să se simtă oarecum în siguranță.

— Ies pentru câteva minute pe culoar. Puțină mișcare nu-mi strică, i-am răspuns.

Am ieșit pe culoar și am deschis fereastra. Umbre ușoare se aninau de pietre, copaci și dealuri. Cerul căpătase o nuanță mai închisă, iar spre apus se adunau nori portocalii-roșcați cu margini ceva mai deschise. Peisajul avea un farmec straniu, acum când ziua se retrăgea încet-încet. În clipa aceea un bărbat se izbi de mine și m-am dat la o parte ca să-i fac loc. Trecând, s-a uitat în compartimentul nostru, apoi și-a continuat calea. La un moment dat s-a oprit și s-a întors spre celălalt capăt al culoarului și a făcut un semn cu capul. Am privit și eu în aceeași direcție. Am văzut acolo un al doilea bărbat. Stătea nemișcat.

„Parcă veghează", mi-am zis fără să vreau.

Era clar că cei doi schimbaseră un semn de înțelegere, ce-i drept, foarte discret. M-am prefăcut că privesc pe fereastră, dar, în realitate, îi urmăream. Voiau să lase impresia că nu se cunosc. Stătea fiecare la câte un capăt al culoarului. Erau amândoi înalți, solizi, blonzi. Păreau străini.

Când am intrat din nou în compartiment, tovarășul meu de drum mi-a zâmbit, vădit ușurat. Ciudata purtare a celor doi indivizi de pe culoar mă pusese pe gânduri. Nu mă mai îndoiam că „omul meu" era în

pericol. *Simțeam* că este în pericol.

— Sunteți urmărit? l-am întrebat.

Nu știu nici eu ce anume m-a îndemnat să-i pun o asemenea întrebare. A tresărit. Cuvintele mele îl surprinseseră.

— Poftim? făcu el, străduindu-se să pară mirat.

— Sunteți urmărit? am repetat liniștit.

— Desigur, glumiți!

— Vorbesc cât se poate de serios, am replicat.

— Nu înțeleg.

— Sunt sigur că înțelegeți perfect.

Își scoase batista și își șterse fruntea îmbrobonată de sudoare. Am observat că mâinile îi tremurau.

— Nu înțeleg, zise el din nou. Cine să mă urmărească? De ce să mă urmărească?

— Nu știu, însă cei care vă urmăresc sunt pe culoar.

Omul păli. Își șterse încă o dată fruntea transpirată, făcând eforturi să se stăpânească. Și reuși. Când își puse batista la loc în buzunar, mâinile nu-i mai tremurau. Renunță să facă pe neștiutorul.

— Câți sunt? mă întrebă destul de calm.

Se vedea că se hotărâse să acționeze, să nu se lase doborât.

— Eu am văzut doi, i-am răspuns. Fiecare stă la câte un capăt al culoarului.

Se ridică în picioare și privi în jur; parcă ar fi căutat o

ieșire. Firește, nu exista decât ușa care dădea spre culoar. Mai era și fereastra, dar nu putea fi pusă la socoteală.

— Nu cumva sunteți urmărit de Miliție?

Nu păru supărat de întrebarea mea. Mai degrabă surprins.

— Nu, firește că nu, rosti el repede.

Continua să privească în jur. Era limpede că încă nu știa ce trebuie să facă.

— Dacă sunteți, într-adevăr, în primejdie, cred că cel mai bun lucru pe care-l avem de făcut este să tragem semnalul de alarmă. Trenul se va opri imediat și dumneavoastră…

— A, nu, nici vorbă de așa ceva, mă întrerupse el. Nu mă paște nicio primejdie, vă rog să mă credeți. Sunteți bun să aveți grijă de valiza mea? Mă duc până la toaletă.

Deschise ușa și ieși pe culoar. M-am ridicat și eu, oprindu-mă în ușă. Tovarășul meu de compartiment se îndreptă spre capătul din dreapta al culoarului, unde stătea unul din cei doi indivizi. Porni spre el de parcă nu-l văzuse sau de parcă prezența lui l-ar fi lăsat cu totul indiferent. Ajunse lângă blondul cel solid. Aproape că-l atinse. Făcu încă un pas, spre toaleta din capătul culoarului. Blondul, mirat de purtarea „omului meu" se dădu la o parte ca să-i facă loc, dar în același timp privi spre tovarășul lui din partea opusă; aștepta, desigur, să-

i spună cum să procedeze. Acesta își părăsi „postul” și porni către celălalt. Nu-ncăpea îndoială că atitudinea „omului cu valiza” îi pusese în încurcătură.

Urmăream totul din ușa compartimentului. Ceea ce a urmat s-a întâmplat atât de repede, încât n-am apucat să schițez nici cel mai mic gest. Toaleta se afla lângă ușa vagonului. Tovarășul meu de compartiment se opri o clipă în fața ușii toaletei, apoi, brusc, deschise ușa care dădea afară și, fără să ezite, se aruncă în gol. Nici eu, nici ceilalți nu-i bănuiserăm intenția. Am alergat la fereastră. I-am văzut trupul rostogolindu-se pe taluzul care mărginea linia ferată.

În clipa aceea, trenul pătrunse într-un tunel. Priveam întunericul de afară și aveam impresia că sunt pradă unui coșmar. Deîndată ce am ieșit din tunel, trenul se opri cu o smucitură. Frânele scrâșniră și eu, pierzându-mi echilibrul, era să nimeresc cu capul în geam.

— Ce s-a întâmplat? Cine a tras semnalul de alarmă? strigă conductorul, venind în fugă pe culoar.

Câțiva călători ieșiră mirați din compartimentele lor.

— Cine a tras semnalul de alarmă? întrebă din nou conductorul.

— Dumnealui, răspunse un călător, arătând spre unul dintre cei doi bărbați blonzi.

— Dumneavoastră ați tras semnalul de alarmă? i se adresă cu severitate conductorul.

— Da, răspunse blondul.

— De ce?

— Pentru că un om a sărit din tren.

Individul vorbea cu un vădit accent străin. Mai precis cu accent german.

— A sărit din tren? exclamă uluit conductorul. Cum adică „a sărit”?

— Așa. A deschis ușa și a sărit afară.

— Să știți, tovarășe conductor, că dumnealui nu minte, interveni în discuție unul dintre călători. Înainte ca trenul să pătrundă în tunel, am văzut și eu pe cineva căzând din tren. Mărturisesc sincer că nu mi-a venit să-mi cred ochilor.

— Tovarășe, i se adresă conductorului o călătoare, dumneata stai și pui tot felul de întrebări și nu te gândești că poate omul acela s-a rănit grav în cădere și ar trebui ajutat. În timp ce dumneata discuți cu noi, poate că viața lui este în primejdie.

— Doamna are dreptate, se amestecă în vorbă un bătrân cu mustăți respectabile. Noi stăm la taclale și omul moare. Decât să pălăvrăgim ce și cum, mai bine ne-am duce să vedem ce s-a întâmplat cu dânsul.

— Bine, mormăi conductorul.

Doi ceferiști din personalul trenului se apropiară de el și după ce se înțeleseră între ei, unul se duse să raporteze superiorilor, iar ceilalți doi coborâră din

trenul acum imobilizat. Câțiva pasageri se alăturaseră conductorului și colegului său. Printre ei era și blondul solid care trăsese semnalul de alarmă. Am scos capul pe fereastră și i-am văzut pătrunzând în tunel. Din celelalte vagoane unii călători veneau în vagonul nostru ca să afle ce se întâmplase. M-am așezat pe banchetă copleșit de gânduri. Am privit la valijoara necunoscutului: era la locul ei, în plasă. „Aveți grijă de valiza mea", îmi spusese, înainte de a părăsi compartimentul. Îmi aminteam foarte bine vorbele lui.

„Și când le rostea știa că va sări din tren și că nu aveam să-l mai Văd, mi-am spus întristat. Bietul om! Oare ce l-a determinat să recurgă la o soluție atât de disperată?"

Trenul continua să staționeze. Către apus, norii portocalii-roșiatici deveniseră acum violeți. Începea să se întunece. Ceferiștii și pasagerii care-i însoțiseră ca să-l caute pe tovarășul meu de compartiment se întoarseră destul de indispuși și după cât se părea, fără rezultat.

— L-ați găsit?

— E în viață?

— S-a rănit grav?

Întrebările diferiților călători adresate grupului care se întorcea se încrucișau ca niște spade. Cei doi ceferiști, mai posomorâți decât toți, străinul blond și ceilalți pasageri care-i însoțiseră se urcară în tren.

— A murit? i-am întrebat.

— Cine? făcu unul din ceferiști încruntându-se și aruncându-mi o privire care în niciun caz nu putea fi considerată prietenească.

— Păi… cel care a sărit din…

— L-ați văzut dumneavoastră sărind? mă întrerupse ceferistul cu un ton tăios.

Deși-l văzusem, dintr-un imbold nedefinit, n-am răspuns afirmativ.

— Nu, eu nu l-am văzut, însă am auzit spunându-se că un călător a sărit din mersul trenului.

— „Am auzit…", „am auzit…" Din cauza unor asemenea povești o să avem douăzeci de minute întârziere, zise furios conductorul.

— Care dintre dumneavoastră a declarat că a văzut pe cineva sărind din tren? întrebă unul dintre ceferiști.

— Eu, răspunse un pasager.

— L-ați văzut?

— Da… cel puțin așa mi s-a părut, bâigui acesta încurcat.

— Vă rog să mă urmați, spuse ceferistul aruncându-i o privire dojenitoare.

Conductorul se adresă apoi călătorilor adunați pe culoar.

— Cine a tras semnalul de alarmă? se interesă.

— Dumnealui, zise o doamnă între două vârste,

arătându-l pe blondul cel solid.

— Veniți și dumneavoastră, îi spuse ceferistul.

Apoi se îndreptă spre primul vagon, urmat de călători și de străinul blond. L-am căutat cu privirea pe cel de al doilea străin, acela care rămăsese în tren. Însă am constatat că dispăruse.

După zece minute, trenul porni din nou. Umbrele albăstrii ale înserării punea încet-încet stăpânire peste fire. Mă gândeam la ciudatul meu tovarăș de drum. Ce se întâmplase cu el? Unde era acum? După o asemenea săritură era posibil să fi scăpat nevătămat? Cum de nu-l găsiseră cei porniți în căutarea lui? Mi-l închipuiam însângerat, târându-se printre bălării ca să scape de urmăritorii lui.

„Dar urmăritorii lui cine sunt? m-am întrebat. Și de ce îl urmăreau? Mai mult ca sigur că cel de al doilea blond, acela care dispăruse, rămăsese pe loc să-l descopere pe omul care sărise din tren".

Frământat de gânduri, m-am uitat la mica valiză din plasa de bagaje. Era o valiză neagră, obișnuită, destul de uzată. Tovarășul meu de compartiment mă rugase „să am grijă de ea". Ce trebuia să fac? Fără îndoială că cel mai potrivit era s-o predau conductorului.

În clipa aceea, ușa compartimentului se deschise și blondul solid care-l urmase pe conductor pătrunse

înăuntru.

— Pot să iau loc? mă întrebă.

„Sigur e neamț", mi-am zis.

— Bineînțeles, i-am răspuns.

Individul se instală cât mai comod, mulțumindu-se cu o înclinare a capului, cam milităroasă.

„Da, sigur că e neamț", mi-am spus eu din nou.

Gesturile lui bruște și privirea poruncitoare îmi trezeau amintiri destul de neplăcute, amintiri legate de acei ani îngrozitori când trupele Wermachtului mărșăluiau ca „aliați" pe drumurile țării.

Străinul scoase un pachet de țigări.

— Vă supără cumva fumul? mă întrebă înainte de a-și aprinde țigara.

Politețea pe care o afișa nu se potrivea deloc cu înfățișarea lui de luptător.

— Nu, nu mă supără, i-am răspuns.

— Domnul acela care a căzut din tren stătea în compartimentul dumneavoastră? Erați prieteni? se interesă el.

— Azi l-am văzut pentru prima oară, am replicat, străduindu-mă să nu arăt cât de mult mă surprinsese atacul lui neașteptat.

După ce-și aprinse țigara, individul se uită, chipurile, cu indiferență la mica valiză din plasă. Cu totul întâmplător îmi așezasem valizele în plasa de bagaje,

deasupra tovarășului meu de drum și el își pusese tot acolo valijoara, sprijinind-o de ale mele.

— Mergeți la Mangalia? vru să știe străinul.

— Nu, am rostit eu sec.

Blondul nu mai insistă și nici nu mai încercă să intre în vorbă cu mine. Își fumă țigara și apoi, lăsându-și capul pe spetează, închise ochii.

Se-ntunecase de-a binelea. În zare, pe culmea unui deal, se profila silueta unui castru[1] roman.

„Înseamnă că am ajuns", mi-am spus.

Știam că la poalele dealului pe creasta căruia se înălțau ruinele castrului, se întindea Cosmeana, localitatea care constituia ținta călătoriei mele.

Într-adevăr, cu o întârziere de aproape jumătate de oră, trenul se opri în gara Cosmeana. Am scos capul pe fereastră. L-am zărit îndată pe Iancu Todiraș, fostul meu coleg. Mă aștepta pe peron. Mă zări și el și se apropie de tren.

— Bine ai venit, îmi strigă. Ați avut o întârziere serioasă. Ce s-a întâmplat?

— Am să-ți povestesc, i-am răspuns.

M-am retras de la fereastră și m-am întors să-mi iau valizele. Spre surprinderea mea l-am văzut pe individul blond luând din plasa de bagaje mica valiză neagră,

---

[1] Lagăr întărit, tabără de pământ sau de piatră, servind de cantonament stabil sau vremelnic trupelor.

aceea care aparținea straniului meu tovarăș de drum.

„Să aveți grijă de valiza mea”. Cuvintele lui îmi răsunau și acum în urechi.

— Mă scuzați, însă aceasta este valiza mea, i-am spus străinului, luându-i cu un gest hotărât valiza din mână.

— A dumneavoastră? făcu el oarecum neîncrezător.

— Firește, am replicat cât se poate de calm.

Individul ezită câteva clipe, privindu-mă încurcat.

— Vă rog să mă iertați, îmi zise în cele din urmă. Am și eu o valiză asemănătoare.

— Tot ce se poate, însă nu în acest compartiment, ci în acela unde ați stat înainte, i-am răspuns zâmbind cât mai amabil.

— Așa trebuie să fie, mormăi el.

Am luat valiza celui care sărise din tren și, împreună cu ale mele, am dat-o omului care-l însoțea pe fostul meu coleg de liceu.

Când am coborât din tren, Iancu Todiraș mă întâmpină bucuros.

— În sfârșit, ai ajuns! exclamă el luându-mă de braț. Să mergem la mine. Nevastă-mea ne așteaptă. De altfel, cred că te simți obosit. Nu era mai bine dacă veneai cu mașina ta?

— Ba da, însă este în reparație, m-am grăbit să-i spun.

N-avea rost să-i explic adevăratele motive care mă determinaseră să-mi las acasă Trabantul.

Tocmai ne pregăteam să pornim spre ieșirea din gară, când fostul meu coleg mai aruncă o privire trenului din care abia coborâsem.

— Tipul acela care se tot uită la noi e vreun cunoscut de-al tău? mă întrebă.

— Care?

— Lunganul din tren.

Am privit în direcția arătată de el. La fereastra compartimentului în care călătorisem stătea străinul cel blond; privirea lui era ațintită asupra noastră. Când și-a dat seama că l-am văzut, s-a grăbit să se retragă.

— Nu, am replicat, l-am cunoscut în tren.

— Ei, ar cam fi timpul să ne îndreptăm spre casă. Soția mea și-o fi pierdut răbdarea. I-am povestit atâtea despre tine, încât e dornică să te cunoască.

— Sper că nu va fi decepționată, am spus și, întorcând capul, m-am uitat spre tren. Individul blond, care „din greșeală" voise să ia valiza străinului meu tovarăș de călătorie, nu mai era la fereastră.

— Ce-i cu tine? Ai un aer foarte… Ciudat, îmi zise prietenul meu.

— Nu-i de mirare.

— Ți s-a întâmplat ceva? mă întrebă el intrigat.

— Destule. Lucruri cam neobișnuite.

— Serios? Despre ce-i vorba?

— Lasă. Am să-ți povestesc totul acasă.

Vila fostului meu coleg de liceu mi-a plăcut din prima clipă. Nu prea mare, dar în linii armonioase și împrejmuită cu un cerdac plin de flori, mai ales mușcate și petunii, avea un aer deosebit de primitor. Situată pe o mică înălțime, clădirea cea albă părea că-ți spune „Bine ai venit!" Privind-o, mă întrebam ce modificări ar fi dorit să aducă fostul meu coleg și soția lui unei locuințe atât de frumoase.

Pe laturi și în spatele ei, parcă îmbrățișând-o, se întindea o grădină bine îngrijită, cu caiși, piersici și cireși, cu straturi de legume și flori. Aproape de casă, un pâlc de sălcii își plecau crengile mlădioase.

Nu departe de vilă se afla un motel modern, de curând construit și, ceva mai încolo, clădirea poștei, un magazin universal și postul de Miliție. Casele micii localități, nu prea numeroase însă cu un aspect foarte îngrijit, se întindeau la poalele unui deal, pe creasta căruia se înălțau semețe ruinele castrului roman. În depărtare, se zăreau sclipind apele veșnic fremătătoare ale mării. La ora aceea, luminate de ultimele raze, căpătaseră nuanțe purpurii.

Mirela, soția lui Todiraș, o brună delicată, cu ochi verzi și mișcări pline de grație, ne aștepta în cerdac. M-a întâmpinat cu multă prietenie.

— Ca să fiu sinceră, la un moment dat, am crezut că

nu mai veniți, mi-a spus, după ce soțul ei a făcut prezentările. Nu știam ce să presupun.

— Trenul lui a avut o întârziere destul de serioasă, îi explică fostul meu coleg.

Omul care-l însoțise la gară, despre care aveam să aflu că le era rudă și vecin și că, în timpul liber, se îngrijea de grădina prietenilor mei, îmi duse valizele în camera ce-mi fusese pregătită. Era un bărbat solid, cam de patruzeci de ani, eu păr negru aspru și ochi bulbucați. Am observat că șchiopăta ușor. Nepoata lui de soră care îi ținea gospodăria, el nefiind însurat, venea s-o ajute pe doamna Todiraș la curățenie, iar uneori, când aceasta avea mai mulți oaspeți, și la gătit.

Simpatica mea gazdă a ținut să mă însoțească până la ușa camerei tot exprimându-și mirarea că preferasem să vin cu trenul, când puteam călători, mult mai comod și mai repede, cu mașina. Am fost nevoit să repet povestea cu mașina aflată în reparație.

— După ce vă aranjați și vă odihniți puțin, vă așteptăm în camera de zi, mi se adresă Mirela Todiraș. V-am pregătit și o surpriză, care sunt sigură că are să vă placă.

Peste vreo trei sferturi de oră, înviorat de un duș rece și proaspăt bărbierit, am intrat în camera de zi, care servea și ca salon. O încăpere vastă, în care lemnul și piatra se îmbinau măiestrit ca să creeze o interesantă

ambianță rustică. De-a lungul pereților, canapele-lavițe cu învelitori roșii cu dungi albe și negre, câteva perne galbene și verzi, iar pe jos un covor oltenesc de lână în care predominau aceleași nuanțe. Într-un colț, pe niște polițe de lemn negeluit, se lăfăiau sticle cu băuturi. În mijlocul camerei o masă înconjurată cu șase scaune cu spătar înalt, de asemeni în stil țărănesc și, peste tot, vaze de lut cu gălbenele, maci și margarete. Din candelabrul de fier forjat se răspândea o lumină dulce, mierie. Am privit încântat în jur, apreciind cum se cuvine atât aranjamentul, cât și felul cum fuseseră potrivite culorile. Curând, am zărit „surpriza". Stătea lângă ușa care dădea spre cerdacul înflorit. Era o femeie foarte frumoasă, zveltă, cu păr auriu. Nu țineam minte să mai fi întâlnit o femeie atât de atrăgătoare. Lumina candelabrului dădea o strălucire aparte minunatului ei păr, care i se revărsa pe umerii goi în șuvițe ondulate.

Observând impresia pe care mi-o făcuse „surpriza" ei, Mirela Todiraș zâmbi mulțumită, în timp ce în ochi îi jucau luminițe vesele.

— Prietena mea, doamna Mirea, spuse ea cu un surâs șăgalnic.

Apoi, cu o mișcare plină de grație, se întoarse spre femeia cu păr de aur.

— Domnul arhitect Radian, fost coleg de liceu al lui Iancu, mă prezentă ea.

În timp ce sărutam mâna prietenei sale, m-am întrebat unde ar putea fi domnul Mirea și m-am gândit că mi-ar fi plăcut să aflu că este foarte-foarte departe.

Am luat loc cu toții pe divane, care s-au dovedit cât se poate de confortabile, iar doamna Todiraș a servit băuturile. Mi-a explicat că Sanda, acesta era numele doamnei Mirea, venise să-și petreacă la ei concediul, iar încântătoarei „surprize" că eu sosisem nu numai ca să mă odihnesc, ci și ca să le dau unele sugestii în vederea unor modificări pe care doreau să le aducă vilei lor. Cu acest prilej, Iancu Todiraș și-a amintit de discuția avută cu mine în gară.

— Și ce spuneai că ți s-a întâmplat? mi se adresă el. Parcă pomeneai de niște lucruri ciudate.

Doamnele se arătară profund interesate.

— Despre ce-i vorba? întrebă Mirela.

— Prietenului nostru i s-a întâmplat ceva în timpul călătoriei, însă n-a apucat să-mi povestească.

— Adevărat? făcu doamna Mirea, privindu-mă cu nedisimulat interes.

— Abia aștept să ne povestiți totul, spuse și soția fostului meu coleg.

M-am văzut silit să le fac pe plac și le-am relatat cu lux de amănunte, aventura mea, trecând însă sub tăcere faptul că luasem cu mine valiza ciudatului meu tovarăș de compartiment.

— Și cu omul acela ce s-a întâmplat? vru să știe Mirela.

— Cred că s-a rănit grav în cădere, am răspuns. Trenul mergea cu o viteză destul de mare când a sărit.

— Și nu l-au găsit? se miră Sanda.

— Nu.

— Ei, mai mult ca sigur că era un răufăcător urmărit de Miliție, își dădu Todiraș cu părerea.

— N-am avut această impresie, am replicat eu. Și apoi, indivizii care-l urmăreau erau străini, nu arătau deloc a milițieni.

Mirela Todiraș își aținti asupra mea privirea ochilor ei strălucitori.

— Să fie vorba de o afacere de spionaj? mă întrebă ea emoționată.

— Nu știu.

— Hm, ciudată întâmplare, zise soțul ei.

— Într-adevăr, am recunoscut eu. Și e foarte greu să tragi o concluzie.

Necunoscutul din tren ne-a oferit încă destule subiecte de conversație. Ceva mai târziu ne-a fost servită cina și am uitat de el.

După cină, Iancu Todiraș ne-a invitat să ne luăm desertul în cerdac. În fața noastră, pe culmea dealului, se înălța silueta întunecată a castrului roman și fostul meu coleg ne povesti lucruri interesante despre

străvechea așezare.

În timp ce ne vorbea despre acele vremuri îndepărtate, eu mă străduiam să stabilesc culoarea ochilor tulburătoarei Sanda Mirea. La lumina candelabrului mi se păruseră negri, însă acum, când în ei se oglindea cerut nocturn, constatam că de fapt erau albaștri-violeți. O nuanță stranie, care se găsește la unele flori rare.

În depărtare, farurile mașinilor care treceau în goană pe șosea păreau imenși licurici. Mi-am ațintit privirile într-acolo, vrând să scap de fascinația ochilor enigmatici ai frumoasei Sanda.

Luna se ivi după coama dealului, scăldând împrejurimile într-o lumină argintie. Cerul nopții căpătă o luminozitate aparte și pe acel fundal albastru închis, crengile și frunzele sălciilor din apropierea vilei așterneau o delicată dantelă neagră.

— Mă tot întreb de ce era omul acela atât de înspăimântat, spuse deodată Mirela Todiraș, în părul negru al căreia razele lunii împletiseră reflexe albastre.

Ne-am întors spre ea, privind-o mirați.

— Care om? făcu soțul ei vădit indispus. Eu vorbesc de castrul roman și tu te gândești la nu știu cine.

— Cum „la nu știu cine”? protestă bruna Mirela. Mă referam la nefericitul acela care a sărit din tren. Gestul lui disperat nu-mi iese din minte. Trebuie că era foarte

speriat. Altfel n-ar fi recurs la o asemenea soluție.

— Adevărul este că nevastă-mea se prăpădește după mistere, zise Iancu Todiraș.

— Dragul meu, dacă vrei să știi, misterele îi atrag pe toți, replică Mirela, prin urmare este foarte firesc să mă atragă și pe mine. Însă de data aceasta nu e vorba de mistere, ci de acel om care a recurs la un gest atât de disperat. Nu te gândești că poate, chiar în clipa asta, se târăște singur și, fără îndoială, rănit, încercând să scape de urmăritorul lui? Și, ceea ce-i mai dureros este că nu poate să ceară ajutor de la nimeni.

— Și mă rog, de ce nu poate să ceară ajutor? făcu soțul ei.

— Nu știu, dar simt convinsă că nu o poate face, insistă Mirela Todiraș cu o încăpățânare care mă uimi. Dacă ar fi putut s-o facă, ar fi cerut ajutor în tren. Doar în vagon erau și alți călători, conductorii, poate și milițieni. N-avea decât să le spună că este în pericol. Și totuși, nu a scos o vorbă, n-a apelat la nimeni. Ca să scape de urmăritorii lui a preferat să sară din tren, cu riscul de a se răni grav sau chiar de a muri.

Ascultând-o, mi-am dat seama că avea dreptate. În mod normal, cineva aflat în primejdie ar fi procedat în acest fel, adică ar fi strigat, ar fi atras atenția celorlalți călători asupra urmăritorilor săi, ar fi cerut ajutorul, protecția lor. Or, ciudatul meu tovarăș de compartiment

evitase cu grijă să facă așa ceva.

— Dacă n-a făcut-o, înseamnă pur și simplu că se simțea cu musca pe căciulă. Mai mult ca sigur că era un infractor urmărit de Miliție sau care se temea de Miliție, trase concluzia Todiraș.

Om al cifrelor, om practic, prietenul meu avea oroare de mistere. Concluzia lui arăta cu prisosință felul lui de a raționa.

Sanda Mirea urmărea tăcută discuția noastră, cu un aer oarecum visător și distrat, acel aer pe care-l au adeseori femeile frumoase care știu că sunt frumoase.

— Dar domnul Radian ne-a explicat cât se poate de limpede că urmăritorii omului din tren nu erau milițieni, ci păreau străini. A remarcat chiar că, după accent, erau desigur germani, observă doamna Todiraș, decisă se vede să nu se dea bătută.

— Și nu numai accentul, ci însăși înfățișarea lor m-a făcut să cred acest lucru, am găsit eu de cuviință să adaug.

— Vezi? îi spuse soțului ei bruna Mirela, cu un ton de reproș în glas.

— Ei, poate că erau de la Interpol, replică acesta. Doar Miliția noastră are legături cu Interpolul, nu? „Sărmanul nefericit" căruia îi plângi de milă o fi comis vreun delict în străinătate.

Soția lui încruntându-se ușor se pregătea să riposteze,

însă, de data aceasta, frumoasa doamnă Mirea i-o luă înainte.

— Parcă spuneați că omul acela acorda o mare atenție valizei sale, mi se adresă ea.

— Da, așa este, am spus eu.

În sinea mea eram foarte mirat. Observația Sandei Mirea dovedea că, în ciuda aerului ei visător și distrat, fusese cât se poate de atentă atât la spusele mele, cât și la discuția noastră.

— Totodată, ați afirmat că atunci când a sărit din tren n-o avea cu el, continuă Sanda.

— Este adevărat, n-o avea, am confirmat.

— Ce s-a întâmplat cu valiza lui? insistă ea. A rămas în tren?

„N-a pierdut niciun amănunt din povestirea mea", am remarcat în gândul meu, privind ochii fascinanți ai Sandei Mirea; acum, în semiîntuneric, păreau negri.

Nu le explicasem că luasem valiza cu mine. De aceea, întrebarea ei era firească. La urma-urmelor, ce rost avea să le ascund faptul? N-aveam niciun motiv să-i mint.

— Înainte de a părăsi compartimentul, omul mă rugase să am grijă de valiza lui, am răspuns.

— Și? întrebă nerăbdătoare doamna Todiraș.

— I-am făcut pe plac. Am luat-o cu mine.

— Cum, valiza se află aici? În casă? exclamă Mirela Todiraș cu vioiciune.

— Da, am răspuns, amuzat de interesul celor două femei.

— Așadar, valiza este la tine? zise și fostul meu coleg cu un ton de reproș în glas. Și ne-o spui abia acum?

— N-am avut prilejul să… am început eu.

— Nu te mai scuza, mă întrerupse Iancu Todiraș. Principalul este că avem valiza la îndemână. N-avem decât s-o deschidem ca să aflăm secretele ciudatului tău tovarăș de drum.

— Sigur, este soluția cea mai bună, se grăbi să adauge soția lui, surescitată.

— Nu văd ce am putea face altceva, rosti încet și Sanda Mirea.

Unanimitatea aceasta mă puse în încurcătură.

— Oare ar fi corect s-o deschidem? am replicat. „Ciudatul meu tovarăș de drum", cum l-ai numit, dragă Iancule, m-a rugat să *am grijă* de valiza lui, nu s-o deschid.

— Ei, asta-i bună! explodă fostul meu coleg. Crezi că păstrând valiza, fără s-o cercetezi, îl ajuți?

— Iancu are dreptate, spuse nevastă-sa privindu-mă mustrător. Numai deschizând valiza avem șanse să aflăm ceva despre bietul om, ca să-l putem ajuta. Dacă nu știm despre ce e vorba, dacă nu știm cine este, cum să-i venim în ajutor?

— Așa este, murmură Sanda Mirea. Altfel nu-i putem

fi de folos, omului acela.

Spusele lor, nerăbdarea mai mult sau mai puțin fățișă care-i stăpânea, dovedeau că cele povestite de mine le stârniseră curiozitatea și acum țineau neapărat „să afle". Nu mai puteam da înapoi. Trebuia să le fac pe plac.

— Vreți să veniți în camera mea sau s-o aduc aici? am întrebat, convins că trebuia să mă supun.

— Cred că este mai bine să o examinăm în camera de zi, rosti sentențios Todiraș.

— Da, da, spuse bruna Mirela. E preferabil. Aduceți-o cât mai repede.

M-am dus în camera mea. Valijoara tovarășului meu de compartiment se afla lângă valizele mele. Mică și cu colțurile roase contrasta cu mobilierul elegant al camerei; era ca o pată de cerneală pe o coală albă, imaculată.

„Da, nu se potrivește mediul înconjurător", m-am gândit, stăpânit de o ciudată amărăciune.

Am luat-o și am pornit încet spre ușă. De fapt, nu eram deloc mulțumit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Dacă acea valiză ascundea, într-adevăr, o taină, aș fi preferat s-o cunosc numai eu. Dar, din păcate, nu aveam de ales: eram nevoit să le-o dezvălui gazdelor mele și enigmaticei Sanda Mirea.

„De ce enigmatică? m-am trezit întrebându-mă. Da, enigmatică, mi-am răspuns tot eu. Cum aș putea s-o

consider altfel?”

Era firesc să gândesc așa. Încă îmi era vie în minte strania ei atitudine. Păruse atât de absentă, atât de indiferentă față de cele povestite de mine cu privire la întâmplarea din tren, și, deodată, dovedise că, în realitate, urmărise cu cea mai mare atenție relatarea mea.

Am intrat în camera de zi. Ceilalți părăsiseră cerdacul și mă așteptau. Sanda Mirea se instalase pe divan, cu capul sprijinit de spetează. Lumina candelabrului îi împodobea părut cu o diademă de raze, iar chipul ei era neobișnuit de frumos. Am privit-o, recunoscând în sinea mea că enigmatică sau nu, femeia aceea mă atrăgea într-un mod irezistibil.

— Puneți valiza aici, mi se adresă stăpâna casei, mai nerăbdătoare decât toți.

Îmi arăta o măsuță pe care o așezaseră chiar sub candelabru. Am făcut așa cum îmi ceruse și cei trei se adunară în jurul ei. I-am privit și sentimentul de amărăciune mă copleși din nou. Mi-am amintit, cu o claritate supărătoare, de tovarășul meu de compartiment, care părea atât de înspăimântat, de privirile lui de animal hăituit. Aveam impresia că-l revăd, ghemuit în colțul lui, ca să nu poată fi zărit de pe culoar. Nenorocirea care i se întâmplase, drama lui stârneau acum interesul gazdelor mele și a frumoasei

Sanda, poate că îi și distrau. Gândul acesta mă indispunea mai mult decât aș fi vrut.

— Nu o deschideți? mi se adresă Mirela Todiraș, trepidând de curiozitate.

— Aș deschide-o, am replicat, dar nu pot. Valiza este încuiată și cheia a rămas la acela care mi-a încredințat-o.

— Atunci, ce facem? întrebă Sanda Mirea.

Nu se agita ca prietena ei, părea indiferentă, însă nu mă mai putea păcăli. Știam că indiferența ei este falsă și că, în fond, era tot atât de interesată ca și ceilalți să vadă conținutul valizei.

— Nu ne rămâne decât să forțăm încuietoarea, declară sentențios fostul meu coleg de liceu. Ești de acord, Sergiule? mi se adresă el.

— Sigur că sunt, am răspuns. Dacă vrem să cercetăm interiorul valizei nu ne rămâne altă soluție.

Iancu Todiraș se angajă bucuros să spargă broasca. Era ceva cu totul nou pentru el și treaba părea să-l amuze. Se grăbi să aducă o trusă cu diferite scule și după ce alese o mică daltă, un ciocan și un clește, se apucă de lucru. Îmi dădeam seama că profita de ocazie ca să arate cât este de îndemânatic, și, totodată, se străduia să forțeze broasca, fără să deterioreze valiza. Soția lui, vibrând de nerăbdare și Sanda Mirea, afișând un calm aparent, îi urmăreau fiecare mișcare.

— Am reușit! exclamă el triumfător, în cele din urmă. Mi-a dat de furcă, dar am reușit!

Trebuie să mărturisesc că și eu eram la fel de curios ca ceilalți să văd ce conține valijoara omului care sărise din tren.

Iancu Todiraș își strânse sculele și abia apoi ridică încet capacul micii valize. Ne-am aplecat cu toții asupra ei.

Oare ce ne așteptam să găsim? Cred că niciunul dintre noi n-o știa. Oricum, ceva neobișnuit, ceva interesant, ceva care să justifice cumva acea cruntă urmărire, spaima omului care-și primejduise viața sărind din tren în plin mers. Spre dezamăgirea noastră, conținutul valizei se dovedi cât se poate de banal: o pijama, un aparat de ras, o cămașă, două perechi de ciorapi, lenjerie de corp, o pereche de papuci. Nimic deosebit, nimic spectaculos. Cei trei se priviră vădit decepționați, apoi se întoarseră spre mine. În privirea lor am citit decepție și un oarecare reproș, de parcă eu eram vinovat de faptul că valiza tovarășului meu de călătorie avea un conținut atât de neinteresant.

— Nu conține nimic deosebit, murmură Mirela Todiraș ca pentru sine.

— Nimic deosebit, repetă soțul ei ca un ecou.

Apoi, cu gesturi lente și mină plictisită scoase lucrurile din valiză și le puse pe măsuță.

Acum, valiza era goală. I se putea zări căptușeala de pânză albăstruie, ruptă pe alocuri. Iancu Todiraș cercetă atent conținutul valijoarei, pipăind modesta căptușeală, ca să se convingă dacă nu fusese ascuns ceva sub ea. Nu reuși însă să descopere nimic.

— Ei, nu tot ce strălucește e aur, zise el, fără să-și ascundă decepția. Credeam că vom găsi cine știe ce documente sau bijuterii furate sau alte minuni și când colo *nimic!*

Înciudat, începu să pună la loc lucrurile pe care le scosese din valiză.

— Nu înțeleg, mi se adresă soția lui, dacă n-avea nimic important în valiză, de ce v-a rugat să aveți grijă de ea? Și, mai ales, de ce îl urmăreau cei doi?

— E clar că pe indivizii aceia nu valiza îi interesa, ci omul care a sărit din tren, răspunse în locul meu doamna Mirea.

Rostise cuvintele rar, parcă trăgea o concluzie. Se așeză într-un fotoliu și rămase pe gânduri cu privirea ațintită asupra cerului nocturn, pe care licăreau blând nestematele stelelor.

— Credeți? mă întrebă cam nedumerită Mirela.

— După cum se vede, așa este, am replicat.

Însă în sinea mea nu eram deloc convins de aceasta. Îmi aminteam cu câtă grijă își ținea valiza necunoscutul meu tovarăș de călătorie. Mult timp, după ce intrase în

compartiment, o ținuse pe genunchi și abia când se liniștise oarecum în privința mea, se hotărâse s-o pună în plasa de bagaje. La fel de limpede îmi aminteam și de individul blond care se instalase în compartimentul unde mă aflam și care încercase să ia valijoara. Cuvintele schimbate cu el îmi răsunau și acum în urechi: „Valiza aceasta este a mea", îi spusesem. „A dumneavoastră?" făcuse el pe miratul. „Firește", replicasem. „Vă rog să mă iertați. Am și eu o valiză asemănătoare".

Da, lunganul blond încercase să ia valiza, pe care posesorul ei, cu câteva clipe înainte de a sări din tren, mi-o încredințase în mod deosebit. Parcă revedeam privirea lui rugătoare. Și totuși, în valiză nu se afla nimic! Atunci? Ce explicație se putea da purtării blondului care voise să pună mâna pe ea? Făcuse acest lucru fiind sigur că va găsi *ceva* în valiză sau numai *presupusese* acest lucru? Și ciudatul meu tovarăș de compartiment? De ce acordase atâta grijă valizei sale? De ce mi-o încredințase? Doar el *știa* că nu are în ea nimic deosebit. Mă rugase să am grijă de valijoara lui numai așa, ca să nu se piardă? De altfel, dacă omul acela avea, într-adevăr, un document sau un obiect de valoare l-ar fi pus în valiză? N-ar fi fost mai înțelept să-l păstreze chiar asupra lui?

— La ce vă gândiți? mă întrebă Mirela Todiraș. Vă

îndoiți că pe urmăritori îi interesa omul?

— Nu, m-am grăbit s-o asigur, negăsind necesar să-i împărtășesc gândurile mele. Nu încape îndoială că ei aveau ce aveau cu omul, nu cu valiza lui.

Iancu Todiraș pusese lucrurile la locul lor și închisese capacul modestei valize. Era vădit plictisit și, după ce umplu paharele cu vin, ieși în cerdac.

— Ce minunată priveliște, zise el, sorbindu-și încet vinul. Veniți aici. E atât de plăcut afară, ne invită.

Am ieșit cu toții în cerdac. Era clar că omul din tren și valijoara lui ponosită nu-i mai interesa.

Razele lunii țeseau eșarfe argintii printre crengile copacilor din preajmă și făceau ca ruinele castrului roman, de pe culmea dealului din față, să pară de-a dreptul amenințătoare. În depărtare, ca un platou de argint, sclipeau apele acum calme ale mării.

— Da, e încântător, șopti soția lui visătoare.

N-am răspuns. Lumina blândă a lunii făcea și mai atrăgător profilul Sandei. Admirând-o, m-am întrebat fără să vreau oare unde era soțul ei? Cum de o lăsa singură? La un moment dat, frumoasa femeie se întoarse spre mine și-mi surprinse privirea plină de admirație. Pe buzele ei frumos modelate se ivi un surâs îmbietor; ca o chemare.

Am mai stat în cerdac aproape un ceas, discutând de una de alta, mai precis discutam eu cu gazdele mele.

Sanda Mirea tăcea, cu privirea ațintită în gol.

„Oare la ce se gândește?”, mă întrebam, privindu-i chipul luminat de razele lunii.

— Ce părere aveți? zise la un moment dat Iancu Todiraș. N-ar fi cazul să ne ducem la culcare? Mâine o să ne sculăm devreme ca să ne ducem la plajă.

Nimeni n-a fost împotrivă. Ne-am urat reciproc „noapte bună” și ne-am retras fiecare în camerele noastre. Înainte de a mă culca am luat valiza omului care sărise din tren și am adus-o în camera ce-mi fusese rezervată.

Am observat că dormitorul soților Todiraș se afla în partea cealaltă a casei și că frumoasei doamne Mirea îi fusese dată camera care se învecina cu a mea. Ușile ambelor încăperi dădeau spre cerdac. Deși nu mai eram un adolescent visător, totuși, faptul că Sanda se afla atât de aproape de mine mă tulbura. Aveam mereu înaintea ochilor chipul ei încântător și trupul ei cu rotunjimi ispititoare și îmi era greu să nu mă gândesc la ea.

Ca să îmi alung din minte imaginea acelei femei enigmatice, am deschis fereastra și am privit afară. Am respirat cu nesaț aerul pur. Parfumul florilor se amesteca cu briza înviorătoare a mării. Pe șosea mai treceau din când în când mașini și intrarea motelului mai era și acum luminată. Luna se înălțase pe bolta de un albastru adânc al cerului și scălda împrejurimile într-

o lumină dulce. Florile de pe cerdac căpătaseră acum nuanțe stranii. Tocmai mă pregăteam să închid fereastra, când l-am văzut.

Omul stătea nemișcat, la oarecare distanță de vila fostului meu coleg, cu fața întoarsă spre ea. Se așezase în așa fel încât îi vedeam clar conturul trupului solid, în timp ce fața îi rămânea în umbră. Am tresărit neplăcut surprins. Oare era, într-adevăr, lunganul blond din tren sau un turist ca și mine, care ieșise să se bucure de aerul răcoros al nopții? M-am aplecat peste pervaz ca să-l văd mai bine, dar n-am reușit, deoarece individul se îndepărtă. Însă, înainte de a dispărea înghițit de tenebre, i-am zărit strălucind părul blond.

„Deci el era. Individul din tren, cel care încercase să ia valijoara care-mi fusese încredințată. Ce caută aici? Doar îl lăsasem în tren, mi-am spus, amintindu-mi că atunci când părăsisem peronul gării împreună cu Iancu Todiraș, străinul blond se afla în compartimentul în care călătorisem. Să fi coborât la Cosmeana?" m-am întrebat închizând încet fereastra.

Deși nu izbutisem să văd fața celui care cu câteva clipe mai înainte părea atât de interesat de vila unde locuiam, aveam acum certitudinea că era lunganul din tren.

„Să fi rămas aici ca să mă urmărească? m-am întrebat din nou. Dar în ce scop?"

M-am culcat. De alături nu se auzea niciun zgomot. Renunțând să-mi mai frământ mintea cu întrebări cărora nu le puteam găsi răspuns, am adormit.

2

Dimineața, m-am trezit destul de devreme. În ciuda somnului meu agitat și nu prea îndelungat, mă simțeam odihnit și bine dispus. Am deschis fereastra. Aerul proaspăt se revărsa în încăpere înviorându-mă și aducându-mi parfum de flori și iz de mare. Cerul era senin, iar soarele își trimitea razele strălucitoare prin toate ungherele și dădea împrejurimilor alt aspect. Ruinele cetății romane de pe culmea dealului din față, deși arătau la fel de falnice, își dezvăluiau, în lumina crudă, rănile necruțătoare cauzate de scurgerea inexorabilă a secolelor, fațada modernă a motelului, lipsită de fascinanta iluminație nocturnă a neonului, avea un aspect destul de banal, iar crengile sălciilor nu mai păreau o superbă dantelă neagră. Totuși, spectacolul care se oferea acum privirilor mele nu era mai puțin fermecător decât cel nocturn. Marea își etala cu cochetărie paietele argintii, zidurile castrului se învăluiau în mantie aurie și florile își înălțau spre astrul zilei corolele multicolore.

„E o vreme minunată pentru plajă”, m-am gândit,

părăsind fereastra.

După contemplarea acelei priveliști încântătoare, gândul meu mi s-a părut de o banalitate supărătoare. Ca și când aș fi depus o superbă orhidee într-o vază ciobită.

Am făcut un duș și am început să mă îmbrac. Privirea mi-a fost atrasă de valiza ciudatului om din tren. Acum, la lumina zilei, arăta parcă și mai ponosită. M-am apropiat de ea și am deschis-o. Straniile evenimente cărora le fusesem martor îmi reveniră cu claritate în memorie. Eram hotărât să cercetez din nou valiza ca să mă conving dacă, într-adevăr, conținea ceva deosebit. Am scos toate hainele ce conținea, le-am controlat atent și, pe urmă, am cercetat cu grijă căptușeala valizei. Spre dezamăgirea mea am constatat că era la fel de netedă peste tot. Era sigur că sub ea nu se ascunsese nimic. Am pus la loc modestele lucruri ale necunoscutului din tren.

„Odată ce valiza nu ascunde nicio taină, de ce mi-a încredințat-o cu recomandarea să am grijă de ea? De ce unul dintre urmăritorii posesorului ei coborâse la Cosmeana și supraveghea vila unde locuiam?" m-am întrebat nedumerit.

Oarecum înciudat am ieșit în cerdac. Fostul meu coleg își lua deja micul dejun. M-am așezat lângă el la masă.

— Te-ai odihnit bine? mă întrebă.

— Da, am răspuns zâmbind.

N-avea rost să pomenesc despre prezența străinului

blond și despre gândurile care mă frământau.

— E și firesc, spuse el mulțumit. Acestea sunt minunile aerului curat. Da, este foarte frumos la Cosmeana. Mi-ar place să locuiesc aici toată viața. Împrejurimi încântătoare, marea la doi pași, liniște! Ce mai, raiul pe pământ, nu alta!

Eram de acord cu el în ce privește frumusețea naturii și a avantajelor pe care le oferea traiul în acel loc încântător, însă mă îndoiam că fostul meu coleg ar fi vorbit astfel, dacă ar fi fost silit să locuiască mereu la Cosmeana. Acum, când petrecea aici doar zilele de vacanță și avea la București un apartament confortabil, călătorind adesea și în străinătate, nu era de mirare că vorbea așa. Bineînțeles, afirmațiile sale erau sincere. Dar se înșela pe sine. Este ușor sa afirmi că vrei să trăiești într-un loc retras, departe de tumultul capitalei, când nimeni și nimic nu te silește la așa ceva. Nu am găsit necesar să-l contrazic. De altfel, Cosmeana îmi plăcea foarte mult.

— Ai dreptate, am admis eu. E tare frumos aici.

O tânără fată, pe care n-o văzusem în seara precedentă, depuse pe masă, în fața mea, o tavă cu un dejun copios.

— La țară, ai mai multă poftă de mâncare, zise râzând Iancu Todiraș.

Eram de aceeași părere și am onorat cum se cuvine

ceea ce mi se servise.

— Fata vă ajută la gospodărie? am întrebat.

— Uneori. Este nepoata omului care m-a însoțit ieri la gară. Locuiesc în vecini. De fapt, sunt rude prin alianță de-ale nevesti-mii.

Soarele se înălța încet pe bolta senină, revărsând cu generozitate potop de raze. Păsările, tupilate printre crengile copacilor din preajmă, își începuseră de mult concertul matinal, iar vântul purta parfum de flori și miros înviorător de alge și de mare. Da, într-adevăr, acel colț de țară era încântător.

— Ei, cum ți s-a părut?

Cuvintele fostului meu coleg de liceu mă readuseră brusc la realitate. Se aplecase spre mine și luase un aer confidențial.

— Ce sau cine? am întrebat la rândul meu.

— Prietena soției mele. La ea mă refer. Nu te preface că nu pricepi.

— Nu mă prefac, am replicat.

— Atunci, răspunde-mi. Ți-a plăcut?

— Firește. Este o femeie foarte frumoasă. Chiar mă și mir că soțul ei o lasă singură. Oare unde o fi?

— Cine?

— Soțul ei.

— N-am idee pe unde umblă. Și, fie vorba între, noi, am impresia că nici ea nu știe.

— Serios? Dar de ce? Nu locuiesc împreună? Sunt divorțați?

Îmi dădeam seama că puneam prea multe întrebări care-mi trădau interesul pentru blonda Sanda. Dar curiozitatea mea fusese stârnită și, la urma-urmei, prietenul meu era acela care începuse discuția despre ea.

— Sunt divorțați? am repetat, observând că Iancu nu se grăbea cu răspunsul.

— Așa cred. Însă nu sunt sigur. De fapt, știm foarte puține lucruri despre Sanda Mirea.

— Soția ta nu te-a pus la curent? De obicei femeilor le place să facă astfel de confidențe.

— Este adevărat, admise Iancu, din păcate, nici Mirela nu știe mai mult.

— Cum se poate?

Eram sincer uimit. Doar îmi spusese că frumoasa doamnă Mirea este prietena soției lui!

— Adică… dacă ne… Da, nu știm mare lucru despre ea, făcu Iancu Todiraș pe care, după cum vedeam, întrebarea mea îl pusese în încurcătură.

Am așteptat răbdător. Nu intenționam să-l indispun.

— Vezi, Mirela a cunoscut-o pe litoral, acum doi ani. Moștenisem de curând vila și fiind în renovare ne petreceam concediul în stațiunea Neptun. Acolo a cunoscut-o Mirela pe Sanda Mirea și s-au împrietenit.

Știi cum sunt prieteniile de vacanță… Nevastă-mea, care era entuziasmată de Cosmeana, i-a vorbit despre vila moștenită și despre frumusețea naturii înconjurătoare și a invitat-o s-o viziteze când îi va face plăcere. Era o invitație oarecum formală, una dintre acelea care se uită foarte ușor.

— Așa-i, însă, după cât se pare frumoasa doamnă Mirea nu a uitat-o, am observat gânditor.

— Tocmai asta este curios, zise Iancu Todiraș privind spre ușa care dădea în casă. Văd că doamnele cam întârzie să apară, constată apoi.

Am avut impresia că vrea să schimbe subiectul conversației, dar nu intenționam să-l las s-o facă. Ochii de culoarea violetelor și trupul superb al Sandei mă îndemnau să aflu cât mai multe lucruri despre ea.

— De ce „curios”? am întrebat, ignorând cu bună știință manevra lui Iancu de a da un alt curs conversației.

Am constatat, cu ușurare, că insistența mea nu păru să-l supere.

— Pentru un motiv foarte simplu, spuse el.

— Anume?

— După întâlnirea aceea de pe litoral, cele două doamne nu s-au mai văzut, nu s-au mai întâlnit. Nici măcar nu au corespondat. Nu, nici întâlniri, nici scrisori, nici telefoane. Nimic din toate astea. Ca să fiu sincer,

nevastă-mea și uitase de invitația făcută cândva. Făcută doar așa, într-o clipă de entuziasm, după cum ți-am explicat.

Iancu Todiraș se opri și sorbi câteva înghițituri de cafea. Eu eram numai urechi.

— Tocmai de aceea, continuă el aprinzându-și o țigară, surprinderea ei a fost destul de mare când, cu vreo trei săptămâni în urmă, a primit o scrisoare de la doamna Mirea. Îi scria din Franța, unde se afla atunci. Spunea că va reveni peste câteva zile în țară și că își amintea totdeauna cu plăcere de „drăgălașa ei prietenă" și de „amabila ei invitație, căreia va fi încântată să-i dea curs". Cam asta.

— Și a venit așa, direct?

— Ei, nu. Când a sosit i-a telefonat Mirelei, care i-a comunicat că venim aici să ne petrecem concediul, au fixat data venirii Sandei etc. Amănunte. Oricum, problema este că n-a uitat invitația și că este musafira noastră. Ce-i drept, Mirela ține la ea și s-a bucurat de venirea ei.

— Doamna Mirea călătorește des în străinătate?

— Habar n-am. Știu doar că soției mele i-a scris din Franța.

Aș fi vrut să pun și alte întrebări, deoarece din spusele amicului meu nu aflasem mare lucru despre femeia care mă atrăgea atât, dar am renunțat. Constatasem că nici el

nu știa mai mult. Și faptul mă intriga.

— Așadar, Sanda Mirea îți place? mi se adresă Iancu Todiraș insinuant.

— Foarte, m-am mulțumit să răspund.

— Este o femeie extrem de atrăgătoare, iar tu extrem de norocos, adăugă malițios.

— Norocos? De ce?

— Pentru că musafira noastră te place și ea, mă lămuri zâmbind Iancu și-mi făcu cu ochiul. E limpede că i-ai căzut cu tronc.

Atitudinea lui nu mă încânta în mod deosebit și nu știam ce să-i răspund. Din fericire, sosirea Mirelei puse capăt convorbirii noastre.

Tânăra femeie era încântătoare. Purta un pantalon bej și o bluză corai[2], deschisă la gât, care-i punea în evidență culoarea bronzată a pielii. Iancu o privi cu admirație și se grăbi să-i iasă în întâmpinare. Era clar că își adora soția. Am oftat fără să vreau, văzând acel cuplu fericit. Da, n-am reușit să-mi stăpânesc oftatul, care exprima, trebuie s-o recunosc, oarecare regret. Spre norocul meu, soții Todiraș, ocupați cum erau unul de altul, nu l-au auzit. Mirela se instală la masă și începu să-și soarbă încet cafeaua.

---

[2] De culoare roșu spre galben.

— Cum vi s-a părut prima noapte în liniștita noastră Cosmeana? mă întrebă ea. V-ați odihnit bine?

— Excelent.

— Mă bucur s-o aud, fiindcă mi-era teamă să nu vă fi deranjat lătratul câinilor, zise Mirela.

Am privit-o mirat.

— Se vede că am dormit dus, pentru că n-am auzit nimic. Aveți câini? Vreau să spun, v-ați referit la câinii dumneavoastră sau la cei din vecini?

— La câinii noștri, se grăbi ea să mă lămurească. Pe la orele două lătrau ca apucați. Ce-i drept, s-au liniștit curând. Bine că nu v-au deranjat.

Soțul ei nu păru să dea importanță faptului.

— Cine știe ce i-a stârnit, mormăi el.

— Și dacă era un hoț? făcu Mirela cu o notă de îngrijorare în glas.

— Ei, hoț, replică Todiraș, zâmbindu-i liniștitor. O fi fost vreun vagabond care voia să se strecoare în livadă. Poate că l-au tentat cireșele și vișinele noastre. Însă cu Hector și cu Rick nu-i de glumit. Sunt paznici de nădejde și, desigur, auzindu-i și, mai ales, văzându-i i-a pierit pofta să dea iama prin livada noastră. Nimănui nu i-ar place să aibă de-a face cu colții lor.

— Nu știam că ai niște câini atât de fioroși, am spus eu, cu o undă de îngrijorare în glas, deoarece perspectiva de a mă trezi pe neașteptate în fața

redutabililor colți ai paznicilor patrupezi nu mă incinta deloc.

— Oh, nu-i cazul să vă faceți probleme din cauza lor, se grăbi să mă asigure Mirela Todiraș. Sunt niște animale foarte blânde și înțelegătoare. Ziua, când suntem și noi de față, parcă sunt cățeluși de salon. Noaptea însă, când rămân singuri în grădină, e altceva… Atunci, devin primejdioși. Vedeți, casa aceasta este cam izolată și trebuia să ne facem rost de paznici credincioși.

„Asta înseamnă că noaptea trebuie să stau în camera mea sau în cerdac[3], m-am gândit vag nemulțumit. Dacă aș încerca să mă plimb pe afară, prin grădină, aș risca să fac cunoștință cu Hector și Rick. Ei, n-am decât să evit plimbările nocturne".

N-am găsit de cuviință să le spun amabilelor mele gazde că perspectiva aceasta nu mă prea încânta.

— Aveți dreptate, am răspuns cu convingere. Locul este, într-adevăr, cam singuratic și vorba proverbului: „Paza bună trece primejdia rea". Nu?

— Firește, zise prietenul meu. Dar cu câinii noștri putem dormi liniștiți, Sunt…

Eu însă nu-l mai ascultam. Îmi amintisem, dintr-o dată, de individul pe care-l zărisem de la fereastra mea,

---

[3] Prispă cu balustradă pe una sau pe toate laturile unei case.

în noaptea trecută. Era fără îndoială unul dintre străinii din tren. Doar îi văzusem foarte bine părul blond, strălucind în lumina lunii. Oare câinii lui Todiraș lătraseră atât de sălbatic pentru că un vagabond voise să șterpelească vișinele și cireșele din livadă sau fiindcă lunganul cel blond încercase să pătrundă în vilă? Cea de a doua eventualitate mi se părea mult mai plauzibilă. Blondul ținuse sub observație casa și, după ce toate luminile fuseseră stinse și totul se liniștise, încercase să sară gardul, dar cei doi câini lătrând cu înverșunare și arătându-și colții îl siliseră să se retragă. Eram din ce în ce mai convins că așa se petrecuseră lucrurile. Altfel, ce rost ar fi avut ca individul acela să-și întrerupă călătoria și să dea târcoale prin împrejurimi? Întrebarea era „de ce" procedase așa. Oare valiza tipului care sărise din tren îl interesa atât de mult? Sau poate…

— Iat-o, în sfârșit, și pe Sanda! exclamă voioasă doamna Todiraș, întrerupându-mi brusc firul gândurilor.

M-am întors și am privit spre ușă.

În noaptea precedentă, sub lumina candelabrului și apoi, ceva mai târziu, sub razele argintii ale lunii Sanda Mirea mi se păruse extrem de frumoasă. Acum însă, când o vedeam înfruntând victorioasă nemiloasa lumină a zilei de vară, mi-am dat seama că era cea mai frumoasă femeie pe care o întâlnisem în viața mea.

Copleșit de o dulce tulburare, am fost silit să recunosc că mă îndrăgostisem de ea.

„Am pățit-o ca un licean la prima lui dragoste", mi-am spus, deja resemnat.

Asta era realitatea. La cei treizeci și șase de ani ai mei, mă îndrăgostisem ca un adolescent!

Ieri, mi se păruse enigmatică și inaccesibilă, azi, în rochia de mătase albastră, care-i punea în evidență liniile apetisante ale trupului, mi se părea mai apropiată, mai „reală" și de o mie de ori mai atrăgătoare.

— Bună dimineața! ne spuse ea veselă. Ce timp minunat!

Își întinse brațele bronzate spre soare într-un gest plin de adorație și cum mătasea care-i acoperea în parte sânii era prea subțire ca să reziste „decent" la o asemenea mișcare mi-a permis să-i admir acele rotunjimi fermecătoare.

După ce-și luă micul dejun, se ridică și făcu câțiva pași prin cerdac, aplecându-se din când în când asupra florilor multicolore ca să le soarbă mai bine parfumul. Grația firească a Sandei dădea un farmec aparte și celui mai mic gest al ei. Privind-o, începeam să înțeleg ce înseamnă „o femeie care te scoate din minți". Aș fi vrut să spun ceva plăcut, ceva spiritual și neobișnuit, însă n-am fost în stare. Tăceam și mă uitam la ea ca vrăjit.

Probabil că, în clipele acelea, aveam un aer destul de năuc, deoarece Mirela izbucni deodată în râs.

— Scumpa mea, i se adresă musafirei sale, încep să mă tem.

— Pentru ce? întrebă Sanda, mângâind încet corolele catifelate ale petuniilor.

— Pentru amicul nostru.

— Serios? Crezi că domnul Radian este în pericol? făcu frumoasa femeie mirată.

Mirela Todiraș izbucni din nou în râs.

— Dacă l-ai vedea cum te privește nu ai mai pune o asemenea întrebare, replică ea.

Mă simțeam încurcat, descumpănit și acest fapt, cam neobișnuit pentru mine, era încă o dovadă că mă îndrăgostisem cu adevărat. Constatarea mă bucura, dar mă și uimea, fiindcă până atunci nu trăisem ca un sfânt și mă socoteam oarecum imun la săgețile lui Eros.

— Vedeți, domnule Radian, mi se adresă zâmbind șăgalnic Sanda, prietenei mele îi place să glumească pe socoteala noastră.

Am zâmbit la rândul meu. Deși poate părea ridicol, acel „pe socoteala noastră” mi-a făcut plăcere.

— Ați fi dispus să ne indicați cum am putea efectua acele modificări ale clădirii? mi se adresă Mirela Todiraș după micul dejun.

Mă privea plină de încredere și zărindu-i privirea nerăbdătoare a ochilor strălucitori ațintită asupra mea, m-am stăpânit cu greu să nu râd. Știam foarte bine că, de fapt, nu eu aveam „să dau indicații" frumoasei mele gazde, ci, pur și simplu, trebuia să le urmez pe ale ei. Nu aștepta altceva de la mine. Era limpede că nu aparținea categoriei de persoane care primesc cu ușurință indicațiile altora.

— Cu multă plăcere, m-am grăbit să-i răspund.

— Atunci, să mergem să vă explic la fața locului cam ce modificări am dori să facem, zise ea, confirmându-mi întru totul presupunerile. Vii și tu, Sanda?

— Nu. Prefer să cobor pe plajă. Mărturisesc că abia aștept să înot iar în mare. Timpul e minunat și marea mă atrage într-un mod irezistibil…

— Foarte bine. Cum terminăm, venim și noi, îi spuse Mirela. Nu vom întârzia prea mult. Te duci la locul nostru obișnuit?

— Da, acolo. Lângă cele trei stânci.

Sanda Mirea flutură mâna în semn de salut și o porni aproape în fugă pe cărarea care ducea spre țărmul mării. Am privit lung în urma ei, admirându-i trupul zvelt și mișcările pline de grație.

— Ți-ai luat costumul de baie? îi strigă Mirela.

— Da. E pe mine, răspunse prietena ei, continuându-și drumul cu pași sprinteni.

— Parcă ar fi o fetiță, observă doamna Todiraș, cu generozitatea proprie femeilor care sunt sigure de frumusețea lor.

— O fetiță cam primejdioasă, zise soțul ei zâmbind. Amicul nostru a și constatat acest lucru.

Am coborât toți trei în grădină și am dat ocol casei, ca să-i pot studia „pe concret" aspectul exterior. Clădirea era simplă, fără pretenții și cum loc era destul, se putea adăuga cu ușurință încă o cameră.

— Iată, aici aș vrea s-o construim, zise Mirela Todiraș. Ce părere aveți?

— Va fi foarte ușor de adăugat o încăpere în acest loc, am răspuns.

— Oare nu va dauna aspectului clădirii? vru să știe soțul ei.

— Nu există un asemenea pericol, l-am liniștit eu.

După ce am discutat unele detalii cu privire la mărimea camerei pe care voiau s-o construiască, am făcut o plimbare prin mica livadă din spatele casei. Bruna Mirela profită de ocazie ca să-și pună cercei de cireși. Cu prilejul plimbării, i-am văzut și pe cei doi câini. Rick și Hector se aflau într-un fel de țarc. Erau doi superbi câini-lup. I-am admirat, însă în sinea mea m-am gândit că nu mi-aș fi dorit deloc să mă întâlnesc cu ei noaptea, când li se dădea drumul.

— Sunt paznici credincioși, rosti cu mândrie Iancu

Todiraș.

În livada l-am zărit pe omul care-l însoțise pe fostul meu coleg la gară, când venise să mă întâmpine. Punea niște pari pe lângă roșiile din straturi. Parcă acum șchiopăta și mai tare.

— E pensionat de boală, îmi explică Todiraș, când ne îndepărtarăm. A lucrat la un șantier de construcții din Medgidia și a suferit un grav accident de muncă.

— Da, bietul Lică, spuse și Mirela. A fost cât p-aci să-și piardă piciorul. A scăpat ca prin urechile acului. Acum se ocupă cu grădinăritul și cu creșterea găinilor. Ilinca, nepoata lui de soră, îi ține gospodăria de când a rămas orfană. Ținem mult la ei. De altfel, suntem rude prin alianță. Ne ajută și pe noi. Și iarna, când stăm la București, au grijă de vilă.

— Da, ne sunt de mare ajutor, recunoscu și Iancu.

— Și cu câinii ce faceți? Îi luați cu voi la București?

— Nu, rămân aici, spuse Mirela. Acolo n-avem unde-i ține. Lică se îngrijește de ei. Că, de fapt, el i-a crescut de mici.

Reveniți în casă, gazda mea mi-a arătat și ce modificări voia să facă în interior. Nu prea eram de acord cu propunerile ei și am încercat să-i explic motivul, însă, așa cum mă așteptasem, nu era dispusă să renunțe la ceea ce își pusese în minte. Am sfârșit prin a renunța s-o conving. În ce-l privește pe prietenul meu,

se ferise să se amestece. Era clar că voia să-și lase soția să facă ce poftește cu casa. Atitudinea lui nu m-a mirat. Își iubea mult soția și, după cât se părea, obișnuia să-i satisfacă toate capriciile.

— Zilele acestea am să fac calculele necesare, ca să știți cam cât va trebui să cheltuiți pentru modificările dorite, am spus.

— Nu e nicio grabă, zise Mirela Todiraș, bucuroasă că-i acceptasem „planurile”. De altfel, cred că v-am bătut destul la cap cu treburile acestea. Ar cam trebui să ne ducem și noi pe plajă. Să ne luăm costumele de baie și să mergem. Aveți costum? mă întrebă.

— Bineînțeles. Mă duc în camera mea să-l iau, am. Răspuns, încântat că aveam să mă găsesc curând pe malul mării, lângă frumoasa doamnă Mirea.

— Atunci, peste zece minute ne întâlnim în cerdac, spuse Iancu.

După ordinea din încăpere, mi-am dat seama că Ilinca, ruda gazdei mele, își făcuse datoria. Jaluzelele pe jumătate lăsate împiedicau căldura de afară să pătrundă și în cameră domneau o penumbră și o răcoare foarte plăcute.

Am luat valiza, de data aceasta pe a mea, am pus-o pe un scaun și am deschis-o ca să-mi iau costumul de baie. Deoarece, întotdeauna îmi aranjez singur lucrurile,

știam precis unde se află: în colțul din dreapta, sub cămăși. M-am pregătit să întind mâna, ca să dau cămășile la o parte, însă nu mi-am terminat gestul. Ceva nu era în regulă. În primele secunde am simțit aceasta, aș putea spune instinctiv, apoi am înțeles din ce cauză avusesem acea impresia; lucrurile din valiza mea nu erau așezate ca la început, așa cum le aranjasem eu.

Fiecare dintre noi are anumite obiceiuri, care-i devin o a doua natură. De exemplu, unii își încalță mai întâi pantoful drept, alții se rad începând cu o anumită parte a feței etc. Obiceiuri mărunte, cărora îndeobște nu le acordăm importanță, fiindcă ajung să facă parte din gesturile noastre cotidiene, ajung să constituie o parte din personalitatea noastră. Eu mi-am făcut întotdeauna singur bagajele și aveam un anumit fel de a mi le aranja. Un fel „al meu". De exemplu, puneam cămășile cu gulerele spre stânga, batistele în buzunarul valizei etc. Or acum constatam că lucrurile din valiza mea își schimbaseră poziția. Deși eram convins de aceasta, am aprins lumina ca să cercetez mai bine totul. Speram că mă înșel. Dar, din păcate, nu era așa. O cămașă așezată strâmb, costumul de baie aflat ceva mai la o parte și alte câteva asemenea indicii îmi dovediră că presupunerea mea era corectă; cineva îmi controlase valiza! În sprijinul presupunerii mele venea și faptul că lucrurile din valiza mea erau mult mai „înfoiate" decât ar fi

trebuit. Cum pijamaua, papucii, aparatul de ras și cele necesare bărbieritului le aveam în cealaltă valiză, la aceasta, de când venisem, încă nu umblasem. Deci, conținutul ei ar fi trebuit să fie mai „presat". Și nu era. Persoana care-mi scotocise printre lucruri umblase cu grijă și, la prima vedere, totul părea în ordine. Eu însă știam foarte bine că nu este așa. În această privință nu aveam nicio îndoială. Da, cineva îmi scotocise bagajul. Dar cine?

Pentru o clipă m-am gândit la blondul din tren, cel care presupuneam că stârnise câinii gazdei mele. Am alungat însă repede o asemenea idee. Ce-i drept, individul dăduse târcoale vilei, dar asta nu însemna că ajunsese până în camera mea. Era imposibil să fi intrat și să-mi fi scotocit în valiză fără ca eu să-l simt. Doar nu dormeam atât de adânc. Și apoi, cu câinii aceia fioroși patrulând prin grădină, i-ar fi fost extrem de greu să sară gardul fără să fie observat de careva din casă. Desigur că nu blondul îmi cotrobăise prin lucruri. Atunci?

Am verificat cu atenție conținutul valizei. Nu lipsea nimic. Prin urmare, acel care-mi scotocise hainele nu era un hoț. Nu furtul fusese mobilul acțiunii sale. Însă, în acest caz se punea întrebarea: de ce o făcuse? Ce căuta sau ce spera să găsească? Oricum, un mobil trebuia să aibă. Doar nu riscă cineva să controleze o valiză străină

numai așa, ca să se afle în treabă.

„Să fi fost Lică cel taciturn? m-am întrebat. În timpul micului dejun și chiar aseară, pe când cinam, ar fi avut posibilitatea să se strecoare în camera mea și să-mi umble printre lucruri. Dar de ce s-o facă?”

Și apoi, în timpul micului dejun, Mirela Todiraș și Sanda Mirea nu fuseseră de la început în cerdac. Veniseră mult mai târziu. Prin urmare, și ele ar fi putut să… Am alungat deîndată acest gând. Amabila mea gazdă și frumoasa Sanda! Ce-mi trecea prin cap? Era o absurditate!

Mi-am luat costumul de baie și cu un gest obosit am închis capacul valizei. Firește, era absurd să le bănuiesc pe Mirela Todiraș și pe Sanda Mirea, însă faptele erau fapte. Cineva îmi cercetase valiza. Tocmai voiam să mă îndrept spre ușă, când m-am oprit brusc locului. Ilinca! Cum de nu mă gândisem la ea? Ilinca, tânăra care o ajuta pe gazda mea la gospodărie și care-mi făcuse ordine în cameră. Desigur că ea îmi cotrobăise printre lucruri. O îndemnase la aceasta curiozitatea. Nimic altceva. O fată de la țară ca ea a fost curioasă să vadă ce lucruri are în valiză un „orășean”. S-a uitat discret la lucrurile mele și pe urmă, după ce și-a satisfăcut curiozitatea, și-a văzut de treburi. Explicația era cât se poate de logică. Și eu care începusem să bănuiesc cine știe ce! Mă simțeam înciudat și, de ce să n-o

mărturisesc?, cam ridicol. Dădusem amploare unei întâmplări banale și, în fond, explicabile. Mă alarmasem degeaba! După cum se vedea, întâmplarea din tren mă influențase mai mult decât crezusem…

— Sergiule, nu vii? îmi strigă nerăbdător Todiraș.

Am stins lumina și m-am grăbit să părăsesc încăperea. Soții Todiraș mă așteptau în cerdac, ascunzându-și cu greu nerăbdarea.

— Ce s-a întâmplat, frate? mă apostrofă Iancu, de cum mă văzu. Credeam că te-ai culcat din nou!

Pentru o clipă m-am gândit să-i spun de ce întârziasem, dar am renunțat. Nu avea rost să-mi mai rețin gazdele cu relatarea acelei ridicole întâmplări.

— Nu-mi găseam costumul de baie, am răspuns. Nu mai țineam minte în care valiză îl pusesem și a trebuit să-l caut. Vă rog să mă scuzați că v-am…

— Ei, lasă, totul e în regulă, zise împăciuitor prietenul meu.

— Se mai întâmplă, adăugă și soția lui cu un ton plin de înțelegere.

De îndată ce am părăsit adăpostul umbros al cerdacului, căldura ne-a învăluit ca o mantie. Era însă o căldură plăcută, care ne pătrundea trupurile încet, ca o mângâiere. Abia trecuse de zece, dar soarele strălucea triumfător pe cerul fără nori și revărsa peste toate o

cascadă strălucitoare de lumină. În timp ce traversam șoseaua ca s-o luăm pe drumeagul care ducea la plajă, am observat că în fața motelului se opriseră câteva mașini. Ocupanții lor, veseli, vioi, cu sacoșe și valize, se îndreptară îndată spre intrarea motelului. Parfumul cald, feminin, al petuniilor și mușcatelor se împletea cu cel aspru, bărbătesc, al algelor și al mării. Am respirat cu nesaț aerul încărcat de miresme înviorătoare. Pășeam pe solul nisipos, admirând frumusețea sălbatică a peisajului. Stâncile căpătaseră o nuanță auriu-roșiatică și fiecare dintre ele, datorită puternicei reverberații, părea înconjurată de un nimb sclipitor. Ruinele castrului, luminate din plin de imensul reflector al soarelui, erau mai impunătoare ca oricând.

— În ultimii ani, îmi spuse Iancu Todiraș oare pășea alături de mine, la Cosmeana vin tot mai mulți turiști. Peisajul, care și-a păstrat frumusețea naturală,: îi atrage în mod irezistibil. Am auzit că e vorba să se construiască aici un hotel mare, modern, deoarece motelul nu mai poate face față cererilor din ce în ce mai numeroase. Faptul nu mă prea bucură. Construcțiile ultramoderne și sofisticate nu se potrivesc cu stâncile abrupte, cu dealurile și ruinele castrului. Hotelul va trebui proiectat cu multă grijă ca să se integreze în peisajul înconjurător, să nu-l altereze. Tu, ca arhitect, îți dai desigur seama de necesitatea respectării anumitor reguli, nu-i așa?

— Firește, i-am răspuns. Locurile de aici își au istoria lor, tradiția lor. În proiectarea noilor clădiri trebuie să se aibă în vedere toate acestea. Aș adăuga chiar că și culoarea locală trebuie respectată, ca să se creeze un ansamblu arhitectonic armonios. Altfel, va răsări și aici un fel de Miami Beach, modern, este adevărat, dar lipsit de personalitate și cu totul nepotrivit cu împrejurimile, cum, din păcate, s-a întâmplat în multe părți ale litoralului nostru.

— Mă bucur că-mi împărtășești părerile, zise Iancu mulțumit. Totdeauna am susținut că…

Eu însă nu-l mai ascultam; o zărisem pe plajă pe Sanda Mirea. Trupul ei superb; asemeni unei statui de aur, se detașa limpede pe fundalul albastru-verzui al mării. La câțiva pași de ea se afla un bărbat, a cărui siluetă mi se păru cunoscută. Distanța însă era prea mare ca să-l identific și, de altfel, acesta stătea cu spatele. Mirela Todiraș își văzu de asemeni prietena și o strigă. Sanda se întoarse spre noi și își flutură mâna în semn de salut, în timp ce bărbatul care-i ținuse de urât se îndepărtă fără grabă, dar și fără să privească în direcția noastră. Curând dispăru după grămezile de stânci.

Pășirăm și noi pe nisipul fierbinte al plajei. Sanda Mirea ne veni în întâmpinare. Pentru că o doream, mi-o imaginasem goală, însă așa cum mi se arăta acum, cu un încântător costum de baie, de culoarea aurului vechi,

era și mai fascinantă decât mi-o imaginasem. Pe pielea ei, ușor bronzată, firele de nisip și picăturile de apă sclipeau asemeni unor nestemate. Era zveltă, dar deloc slabă. Trupul ei era înzestrat cu rotunjimi cât se poate de ispititoare. Îmi observă privirea admirativă și zâmbi, aplecându-și ușor capul.

— Ați c-am întârziat, ni se adresă ea. Mă temeam că veți pierde momentul cel mai potrivit pentru plajă.

— E adevărat că ne-am cam luat cu vorba, răspunse Mirela. Însă, tu, după cum am văzut, nu te-ai prea plictisit. Ți-ai găsit un admirator care să se ocupe de tine.

— Un admirator? făcu Sanda mirată.

— Firește, replică râzând prietena ei. Doar stăteai de vorbă cu el, nu?

— Eu? Da de unde! zise Sanda, oarecum contrariată.

— Și mie mi s-a părut că discuți cu un bărbat, spuse și Iancu Todiraș.

Avusesem aceeași impresie, dar m-am ferit să mă amestec în discuție.

— A, vă referiți la individul care a plecat când vă apropiați voi? exclamă doamna Mirea.

— Da. Cine era? întrebă curioasă Mirela.

— Habar n-am. Azi l-am văzut pentru prima oară. O fi unul dintre aceia cărora le place să admire o femeie în costum de baie. Oricum, nu mă pot plânge de el. Nu m-

a deranjat cu nimic. Nici nu mi-a vorbit, nici nu s-a apropiat prea mult.

Cuvintele ei m-au cam mirat. Fusesem convins că atunci când o zărisem stătea de vorbă cu bărbatul acela.

„Ei, poate că m-am înșelat, mi-am spus. Ce rost ar fi avut să nege? Doar e liberă să discute cu cine-i place".

Mirela Todiraș renunță să-și tachineze prietena și se grăbi să-și scoată rochia de plajă. Pe dedesubt purta un bikini alb, care contrasta plăcut cu pielea ei bronzată.

— Acolo, după stânca aceea, sunt câteva cabine, îmi spuse Iancu. Dacă vrei să te schimbi, ai toate condițiile.

El avusese prevederea să-și pună încă de acasă slipul de baie, așa că l-am lăsat cu cele două femei și m-am îndreptat spre cabine. Când m-am reîntors, i-am găsit întinși pe nisip.

Sanda își strânsese părul într-un coc greu. Razele soarelui se împletiseră în el și-l făceau să semene cu o cască de aur. Trupul ei, minunat proporționat, se odihnea cu o lenevie voluptuoasă pe nisip; părea că se dăruiește astrului zilei. Frumoasa femeie, învăluită în aura senzualității, mă atrăgea tot mai mult. Cu ochii pe jumătate închiși, îi admiram trupul, părul auriu, chipul. Deodată am tresărit. Auriu… auriu… Silueta aceea… Azi noapte, în lumina lunii… Nu, nu era posibili Desigur greșeam.

„Dacă am să continui astfel, am să ajung un obsedat",

m-am gândit înciudat.

Mi-am dat seama că fostul meu coleg mă privește intrigat și m-am străduit să-mi recapăt calmul.

— Ce ar fi să înotăm puțin, zise după câteva clipe Mirela Todiraș.

— E o idee excelentă, o aprobă prietena ei. Apa este foarte plăcută.

— Voi nu veniți? ne întrebă Mirela, ridicându-se.

— Nu. Vrem să mai stăm la soare, răspunse soțul ei. Venim mai târziu.

Cele două femei porniră în fugă spre mare, care le aștepta fremătând ușor. Mirela, brună, delicată și Sanda blondă, bine făcută alcătuiau un grup încântător. Cu strigăte vesele se aruncară în valuri și începură să se joace împroșcându-se una pe altă cu jerbe de apă.

Iancu Todiraș, care-și urmărise soția cu priviri pline de adorație, se întoarse încet spre mine.

— Ar fi bine să ne retragem ceva mai la umbră, mi se adresă el. Lângă stâncile de colo.

— N-am nimic împotrivă, am replicat și l-am urmat.

Ne-am așezat la umbra albăstrie a stâncilor. Aș fi preferat să înotăm și noi, însă aveam impresia că fostul meu coleg voia să-mi vorbească.

— Am vrut să stăm un pic de vorbă. Singuri, zise el, confirmându-mi presupunerile.

— Despre ce? l-am întrebat eu liniștit, deși în sinea

mea eram de părere că pălăvrăgisem destul în dimineața aceea.

— Nu știu. Aștept să mi-o spui tu.

L-am privit mirat. Oare-i ardea de glume? Chipul lui ușor încruntat exprima îngrijorare. Nu pricepeam. Dacă nu glumea, atunci la ce se referea?

— Ai dorit să discutăm, am spus în cele din urmă. S-a întâmplat ceva?

— Asta aștept s-o aflu de la tine.

— De la mine? Nu înțeleg.

— Ce anume te preocupă?

— Ai impresia că mă preocupă ceva? am replicat, căutând să par cât mai degajat.

— Da. Sunt convins. Dacă ți-ai fi văzut expresia feței când ai venit din camera ta cu costumul de baie, și nu numai în acea clipă, ci și aici, puțin mai înainte, întrebarea mea nu ți s-ar mai părea ciudată.

Mi-am lăsat privirile să rătăcească pe întinderea de necuprins a mării. Soarele o făcea să pară presărată cu safire și smaralde, care sclipeau aruncând jerbe de raze multicolore. Sanda și Mirela înotau acum departe de țărm. La orizont, cer și mare se contopeau într-o simfonie de albastru cu stranii irizări verzui și aurii. Vocea lui Iancu Todiraș mă readuse la realitate.

— Nu crezi că ar fi bine să-mi explici și mie ce te frământă? insistă el, observând că tăcerea mea se

prelungea.

Îmi dădeam seama că n-avea rost să ascund cele întâmplate. Oricum, fostul meu coleg se dovedea a fi un bun observator.

— Dragă Iancule, ai dreptate, am recunoscut eu. Într-adevăr, mă frământă ceva.

— Ce anume?

— Nu-mi este ușor să te lămuresc. Vezi…

M-am oprit, ezitând. Omul mă invitase în casa lui, mă găzduia și căuta să mă simt cât mai confortabil și eu, hodoronc-tronc să-i spun că mi-a fost scotocită valiza! Indirect, firește, cuvintele mele aveau să-l lezeze. Totuși, nu-i mai puteam ascunde faptele. La urma-urmelor, poate că amândoi am fi putut găsi mai ușor o explicație pentru cele întâmplate.

— Iată, am rostit, hotărându-mă brusc, azi-dimineață, când m-am dus să-mi iau costumul de baie, am constatat că cineva îmi scotocise prin valiză.

— Ei, drăcie! exclamă Iancu uluit. Ți-a scotocit cineva prin valiză?

— Da. Sunt sigur.

— Îți lipsește ceva?

— Nu. Și tocmai asta mă nedumerește. Dacă mi-ar lipsi ceva aș ajunge la concluzia că mobilul acelui „scotocit" a fost furtul. Lucru, desigur, neplăcut, dar cel puțin explicabil.

— Cum adică „explicabil”? aproape că strigă fostul meu coleg. Găsești „explicabil” să fii prădat în casa mea?

— Bineînțeles că nu, m-am grăbit să-l asigur. De altfel, nici n-am fost prădat.

Iancu Todiraș mă privea încruntat. Nu putea admite că oaspetelui său i se întâmplase asemenea lucru. Cele două femei, care înotau acum pe lângă țărm, ne făcură semne prietenești cu mâna. Le răspunserăm și noi, dar fără entuziasm. Amândoi, deși din motive diferite, ne simțeam prost.

— Ești sigur că ți-a fost scotocită valiza?

— Foarte sigur. Știi, am un fel al meu de a-mi așeza hainele în geamantane…

I-am povestit pe îndelete totul. Iancu mă asculta cu atenție.

— Din păcate, este exclus să mă fi înșelat, am încheiat eu. Nu încape nicio îndoială în această privință: cineva mi-a „controlat” valiza.

— Bine, dar de ce? Și, mai ales, cine? Lică e om cinstit și, așa cum ți-am spus rudă prin alianță cu nevastă-mea. La fel și nepoata lui, Ilinca. Când plecăm la București, lăsăm vila în grija lor. N-am avut niciodată motive să ne plângem.

Îmi dădeam seama că argumentele lui erau greu de combătut și nici nu intenționam să le combat. Însă,

odată ce pornisem pe panta destăinuirilor nu voiam să mai trec nimic sub tăcere.

— Ca să fi sincer, am spus, m-am gândit că Ilinca este aceea care mi-a cercetat valiza.

— Ilinca? făcu prietenul meu întunecându-se la față.

— Dar nu cu intenții rele, m-am grăbit să adaug. Sunt convins că a făcut-o din curiozitate. Numai așa, ca să vadă ce fel de lucruri are în geamantan un bucureștean. Uneori, fetele de la țară, și nu numai ele, sunt tare curioase.

— Ilinca? Să fi făcut ea așa ceva? Ar fi prea de tot! Cum ajungem acasă, am s-o iau la întrebări. Nu admit…

— Te rog foarte mult să n-o întrebi nimic, l-am întrerupt eu. Dacă cumva mă înșel? Dacă nu fata este aceea care mi-a scotocit lucrurile? Atunci, ce ne facem? Nu numai că ai jigni-o degeaba, dar s-ar crea și o încurcătură de toată frumusețea.

— Asta cam așa este, recunoscu Iancu.

— Vezi? Și apoi, Ilinca s-ar plânge soției tale și cred că nu i-ar plăcea să afle că i-ai luat la rost rudele.

— Mda. Deși sunt neamuri numai prin alianță, Mirela ține la fată, făcu el necăjit.

— Prin urmare, las-o în pace pe Ilinca. Nu am nicio dovadă că ea este făptașa. Și, pe de altă parte, sunt de părere că doamnele nu trebuie să afle nimic despre această poveste. De ce să le alarmăm și pe ele?

— Ai dreptate, admise fostul meu coleg. Ce am discutat e preferabil să rămână între noi doi. Totuși…

Se întrerupse și mă privi cercetător. Atitudinea lui mă intrigă.

— Totuși? l-am întrebat.

— Nu înțeleg ce sau pe cine bănuiești, zise el gânditor. Știu foarte bine că nu ești unul dintre aceia care aruncă vorbele în vânt. Da, stat sigur că ai unele bănuieli.

— Am, însă totul este atât de vag…

— Adică?

— Mi se pare că, în fond, ceea ce se petrece are legătură cu întâmplarea din tren.

— Cu omul acela care a sărit în timpul mersului? făcu el uimit.

— Da. Cu el și cu cei doi indivizi care-l urmăreau.

— Nu prea pricep, zise Todiraș înciudat. Aceia sunt cine știe unde…

— Ei, nu-i chiar așa, l-am întrerupt eu, decis să-i spun totul. Pe unul dintre ei l-am zărit ieri noapte dând târcoale vilei.

— Dând târcoale vilei? exclamă Iancu. Ești sigur?

— Ce-i drept, fața nu i-am văzut-o, că lumina îl bătea din spate, însă i-am recunoscut silueta și părul.

— Părul? făcu fostul meu coleg cu oarecare neîncredere.

— Da. Îi lucea în lumina lunii. Individul e blond.

— Știu și eu? Ce dracu să caute în preajma vilei? Nu cumva l-ai confundat cu altcineva? În sezonul acesta, pe litoral mișună destui blonzi.

— Este adevărat, însă nu uita că pe „blondul meu" l-am cunoscut în împrejurări destul de neobișnuite și atât chipul cât și silueta lui, ba chiar și mersul lui mi s-au întipărit în memorie. Nu, nu cred să mă fi înșelat. De altfel, pe același „necunoscut cu păr auriu", ca să mă exprim mai poetic, l-am văzut din nou azi.

— Azi? Unde? se minună Iancu Todiraș.

— Aici, pe plajă.

— Pe plajă?

— Da. Îți amintești? Ai afirmat mai înainte că și aici, pe plajă, aveam o expresie ciudată. Acesta era motivul. Îl văzusem pe blondul din tren. Era individul pe care soția ta îl luase drept admiratorul doamnei Mirea. Acela despre care atât soția ta, cât și eu crezuserăm că discuta cu Sanda.

— Bine, dar Sanda Mirea ne-a spus că nu discutau…

— Așa ne-a spus, am răspuns.

Pentru câteva clipe am rămas tăcuți, fiecare cufundat în gândurile lui. Am respirat cu nesaț aerul marin și, ca să mă concentrez mai bine, am închis ochii. În mintea mea începuse să prindă contur un gând… Am trecut cu minuțiozitate în revistă cele întâmplate în tren și, încet-

încet, lucrurile prinseră să se clarifice.

— Știi la ce concluzie am ajuns?

Iancu Todiraș, care se întinsese pe nisip, se întoarse spre mine.

— Ai reușit așa ceva? Eu unul mărturisesc că nu mă simt în stare de o asemenea performanță. Sunt numai urechi. La ce concluzie ai ajuns?

— Că omul care a sărit din tren venea aici, la Cosmeana, ca să se întâlnească cu cineva.

— Aici, la Cosmeana? Asta-i bună! zise el izbucnind în râs. Cu cine să se întâlnească? Nu cumva cu frumoasa doamnă Mirea? încheie el ca să mă necăjească.

— De ce nu? am replicat cu seriozitate.

Se vede că nu se așteptase la un asemenea răspuns „fiindcă râsul i se curmă brusc și mă privi surprins.

Adevărul este că și eu eram surprins! Uneori, pe neașteptate, ne vine câte o idee pentru care nu am găsit încă o justificare logică față de noi înșine, o idee care, prelucrată de subconștientul nostru, urcă dintr-o dată la suprafață. Unei asemenea idei abia după aceea încercăm să-i găsim o explicație bazată pe rațiune. Era ceea ce se petrecuse cu mine. Spusesem: „De ce nu?" fără să mă gândesc, oarecum mașinal. Acum însă mă întrebam ce mă îndemnase să rostesc acele cuvinte, să descopăr motivele care mă determinaseră să le spun.

— Bine, dar eu am glumit când am pomenit numele

doamnei Mirea! exclamă fostul meu coleg indignat. Presupunerea ta mi se pare absurdă. Cum de ai ajuns să crezi că musafira noastră ar avea vreo legătură cu omul acela din tren?

— Nu cred nimic, am răspuns calm. Am spus doar „de ce nu?"

— Mă rog, fie și așa, replică Todiraș la fel de indignat. Pe ce îți bazezi afirmația?

„Asta încerc să aflu și eu", m-am gândit, continuând să-mi frământ mintea.

— Recunosc că nu pe prea multe fapte, am răspuns în cele din urmă. Nici pentru mine lucrurile nu sunt încă prea clare…

— Și care ar fi acele fapte? vru să știe Todiraș.

— În primul rând, purtarea doamnei Mirea care, după cum mi-ai povestit, s-a decis tam-nisam să vină la Cosmeana, deși soția ta o invitase doar așa, din politețe, cu mult timp în urmă. În al doilea rând, hotărârea omului din tren de a-mi încredința valiza lui știind că merg la Cosmeana. În al treilea rând, individul blond care se-nvârte pe aici, desigur cu scopul de a se întâlni cu cineva.

— Cu Sanda Mirea? făcu ironic amicul meu.

— Dacă ochii nu m-au înșelat, atunci, azi pe plajă, s-a și întâlnit cu ea.

— Musafira noastră ne-a explicat că n-a discutat cu

tipul acela, zise Iancu pe un ton mult mai calm decât mă așteptasem.

Îmi dădeam seama că se străduia să se stăpânească.

— Dragă Iancule, crede-mă că nu vreau să te sâcâi cu aceste chestiuni. Tu însă mi-ai cerut să-ți vorbesc deschis.

— Așa este, recunoscu el. Altfel nu puteam ajunge la vreun rezultat.

„Rezultat!" Nu credeam că fostul meu coleg spera să obținem atât de repede rezultate! Totuși, interesul lui mă bucura.

— Prin urmare, ești de părere că lunganul blond din tren a venit sau, mai precis, a rămas aici, la Cosmeana, ca să se întâlnească cu cineva?

— Sunt convins.

— Și, în afară de doamna Mirea, cine ar putea fi acel „cineva"?

— Omul cu valiza.

— Acela care a sărit din tren?

— Da.

Cele două femei ieșiseră din apă și se întinseseră pe un cearceaf, la soare. Mirela Todiraș ne făcea semne să ne ducem la ele.

M-am ridicat și fostul meu coleg de liceu mă imită.

— S-ar putea să ai dreptate, murmură gânditor. În acest caz, înseamnă că omul din tren va veni la

Cosmeana.

— Dacă presupunerile mele sunt juste, nu va întârzia să se arate. Dar, repet, sunt simple presupuneri.

— Mda, însă întrebarea este de ce se petrec toate acestea?

— Nu știu și nici nu-mi pot închipui. Totuși, dacă raționamentul meu nu este greșit și omul care a sărit din tren va veni aici, poate că vom izbuti să ne lămurim.

Ne îndreptarăm spre doamne.

— Le-am lăsat prea mult singure și desigur că asta le-a supărat, am spus. Să grăbim pasul.

Amicul meu se supuse tăcut acestui îndemn. Era vădit că cele discutate anterior continuau să-l preocupe.

Când ne apropiarăm, Sanda, pe pielea căreia stropii de apă sclipeau ca niște nestemate, se mulțumi să zâmbească ironic. În schimb, Mirela sări brusc în picioare.

— Oare am venit aici să înotăm și să ne distrăm, ori ca să vă așteptăm pe voi până ce puneți țara la cale? ne apostrofă ea supărată.

— Mea culpa, mea culpa! spuse Iancu și ca s-o îmbuneze îi sărută obrajii aprinși. Uite, ne aruncăm chiar acum în mare. Sergiule, vii și tu?

— Te cred.

Ne-am repezit amândoi spre valurile care ne așteptau.

Până la amiază am petrecut cât se poate de plăcut; am înotat, am făcut plajă, am glumit cu doamnele. Mirela Todiraș își uitase cu totul supărarea pricinuită de faptul că le lăsasem atâta vreme singure și era mai drăgălașă ca oricând. În ce o privește pe Sanda Mirea nu se sfia să-mi tarate că-i sunt pe plac. Atitudinea ei mă bucura nespus, deoarece întreaga ei ființă mă atrăgea irezistibil.

Da, a fost o dimineață cât se poate de distractivă. Neam bucurat de apă și de soare ca niște copii. Ce-i drept, în unele clipe am surprins privirea gânditoare a prietenului meu, dar lucrul nu era de mirare. Și eu, deși căutam să mă distrez cât mai bine, nu reușisem să-mi alung din minte straniile întâmplări în care fusesem amestecat.

Pe la amiază, când soarele aflat la zenit răspândea raze orbitoare și o căldură prea puternică pentru ca rămânerea pe plajă să mai fie binefăcătoare și plăcută, am pornit cu toții spre vilă.

— Sergiule, însoțește-le tu pe doamne până acasă, mi se adresă Iancu Todiraș când ajunserăm la șosea. Eu mai rămân la Cosmeana. Am câteva treburi de rezolvat.

Soția lui îl privi mirată.

— Treburi? Pe căldura asta? îl întrebă.

— N-am să întârzii, se mulțumi el să-i spună.

Poate că dacă n-ar fi fost atât de cald, Mirela ar fi

protestat mai vehement. Acum însă, moleșită și dornică să ajungă la umbra protectoare a cerdacului, renunță. Todiraș își înfundă pe cap pălăria de paie și plecă lăsându-ne să ne continuăm singuri drumul. Asfaltul încins se cufunda sub picioarele noastre reținându-ne urmele pașilor. Din când în când, mașinile treceau în goană spre Constanța sau spre noile stațiuni ale litoralului, lăsând după ele fum albăstrui și miros de benzină. Îmi spuneam că mica localitate în preajma căreia se afla vila fostului meu coleg era, din fericire, prea puțin cunoscută și de aceea neaglomerată. Și, mai ales, natura ei cam sălbatică, și plină de pitoresc nu fusese încă alterată de mâna omului. Firește, în câțiva ani lucrurile aveau să se schimbe, aveau să răsară și aici hoteluri cu multe etaje și baruri de zi și de noapte, gălăgioase și înecate în fum de țigară, dar, pentru moment, Cosmeana era o oază liniștită și puțin frecventată. Eram decis să mă bucur din plin de acel loc încântător.

Ajunși la vilă, după un duș binevenit, ne-am instalat în cerdac. Mirela se grăbi să pună masa și apoi, ajutată de Ilinca, pregăti un prânz ușor și substanțial în care locul de cinste îl aveau peștii prăjiți și salatele. Pe la două, Iancu Todiraș sosi la rândul său și, după ce se schimbă, ne așezarăm la masă. Bucatele simple și gustoase fură primite așa cum se cuvine, apoi doamnele

se retraseră să se odihnească. Ilinca strânse masa, ne servi cafeaua și dispăru la rândul ei.

În cerdac domnea o răcoare plăcută și florile răspândeau un parfum îmbătător. Mă instalai cât mai confortabil în fotoliul de răchită și luând ceașca de cafea sorbii cu încântare licoarea aromată și rece. Stăpânul casei nu se grăbi să mă imite. Deîndată ce observă că rămăsesem singuri, se aplecă spre mine cu un aer conspirativ.

— Ieri, la Cosmeana au sosit patru persoane de care m-am interesat. Motivul? Au venit neînsoțite și nu prea se știe în ce scop. Firește, au venit și alții, însă am exclus din capul locului pe cei cu familii.

Luat prin surprindere de explicațiile lui cam încâlcite, am pus ceașca pe masă și l-am privit nedumerit.

— Nu pricepi? făcu el agasat. Am căutat să aflu dacă, într-adevăr, individul acela blond din tren a rămas sau nu la Cosmeana.

Prin urmare, fostul meu coleg ne lăsase singuri nu pentru că avea de rezolvat niște treburi, ci fiindcă intenționa să facă unele cercetări! Se vede că cele povestite de mine ajunseseră să-l preocupe mai mult decât aș fi crezut.

— Mi-ai spus că l-ai văzut pe lunganul blond ba dând târcoale vilei, ba pe plajă, continuă el, și am vrut să mă conving că nu greșeai. Cosmeana e tare mică și nu

trebuie să te osteneşti prea mult ca să afli ce se întâmplă.

— Şi?

— Dintre cei patru despre care ţi-am pomenit, doi au venit cu maşinile proprii, iar cel de al treilea, sosit cu trenul, este un tânăr de vreo optsprezece ani, de statură potrivită şi brunet. Niciunul nu putea fi „omul tău". Cel de al patrulea însă…

Iancu Todiraş se opri, vrând desigur să-mi stârnească interesul – parcă mai era nevoie de aşa ceva! – şi să dea mai multă „strălucire" relatării sale.

— Ce este cu cel de al patrulea? l-am întrebat vibrând de nerăbdare. Nu mă mai fierbe atâta!

De fapt, deşi chestiunea mă interesa în mod deosebit, aş fi fost în stare să mă stăpânesc şi să aştept ca prietenul meu să se hotărască să-mi comunice rezultatul anchetei sale. Dar m-am arătat nerăbdător numai ca să-i fac pe plac. Era clar că asta urmărea şi m-am străduit să mă port aşa cum dorea, aşa cum ar fi dorit să mă port. La urma-urmelor, o merita cu prisosinţă. Doar el fusese acela care alergase prin arşiţa amiezii ca să-i dea de urmă blondului din tren.

— E firesc să fii nerăbdător, zise înţelegător Todiraş. Încântat de reacţia mea. Ei bine, cel de al patrulea corespunde întru totul descrierii făcute de tine. E blond, înalt, voinic, de vreo treizeci şi cinci, patruzeci de ani.

— El este! am exclamat. Locuieşte la motel?

De data aceasta nu mă mai prefăceam. Relatarea lui Iancu îmi stârnise în cel mai înalt grad interesul.

— Nu. Locuiește la o bătrână care în timpul verii închiriază camere turiștilor. Stă nu departe de gară. Când am trecut pe acolo, individul se afla în grădină. Mai precis, era culcat pe o pătură sub un tei stufos, încheie el triumfător.

— Felicitările mele, am spus cu nedisimulată admirație. Te-ai ostenit, nu glumă. Dar, odată ce l-ai văzut, puteai, să-ți dai seama dacă este sau nu lunganul din tren.

— Nu puteam. Ca să fim siguri trebuie să-i arunci tu însuți o privire. Eu l-am zărit numai în treacăt, când stătea la fereastra compartimentului. Nu i-am reținut trăsăturile.

— Ai dreptate. Și când i-aș putea „arunca o privire" cum te-ai exprimat tu?

— Chiar acum. Poate că-l mai găsim în grădina gazdei sale.

Perspectiva de a părăsi răcoarea cerdacului nu mă prea încânta, însă n-am ezitat nicio clipă. Mi-am băut cafeaua repede și m-am ridicat.

— Atunci, să mergem.

Călăuzit de Iancu Todiraș, care cunoștea bine împrejurimile, am ajuns curând în apropierea casei cu pricina. Era mică și cu acoperișul cam într-o parte, însă,

proaspăt văruită, strălucea de curățenie. Grădina care înconjura casa era destul de spațioasă și dinspre ea adia o boare răcoroasă, extrem de plăcută. Gardul, făcut din leațuri[4] așezate la distanță unele de altele, ne permitea să privim în voie. Locul fiind cam retras, nu se zărea țipenie de om. Ne-am apropiat cu grijă și ne-am uitat printre leațuri. Din fericire, chiriașul bătrânei se mai afla în grădina. Culcat pe o pătură, sub un tei rotat, părea că doarme. De acolo de unde eram îi puteam vedea perfect fața. Am tresărit. Nu mai încăpea nicio îndoială: era, într-adevăr, blondul din tren, acela care voise să ia valijoara care-mi fusese încredințată!

— El este, i-am șoptit lui Iancu.

Ne-am îndepărtat de gard, străduindu-ne să nu facem zgomot și am pornit spre vilă. Am făcut drumul tăcuți. Când ne-am văzut din nou instalați pe cerdac, Iancu Todiraș fu primul care rupse tăcerea.

— Așadar, presupunerile tale se confirmă.

Îngrijorarea din glasul lui mă uimi. Crezusem că se interesase de această afacere mai mult de dragul aventurii. Acum însă constatam că mă înșelasem; fostul meu coleg era îngrijorat. Am găsit lucrul, firesc. Nimănui nu i-ar place ca indivizi suspecți să dea târcoale locuinței sale.

---

[4] Despicătură lungă și îngustă, adesea fasonată în patru muchii, folosită în tâmplărie.

„Iancu a vrut să-mi facă un bine, invitându-mă în acest loc încântător ca să-mi petrec concediul și eu i-am stricat liniștea”, m-am gândit necăjit.

— Oare de ce o fi rămas individul acesta la Cosmeana? Ce urmărește? continuă Todiraș. Crezi că va veni și celălalt aici?

— Cine?

— Omul care a sărit din tren.

— E foarte posibil.

— Da, ai avut dreptate în privința blondului. Deci s-ar putea să ai și în privința celuilalt.

— Așa este, doar dacă blondul numărul doi n-a apucat să-i facă de petrecanie, am replicat.

— Mda, întâlnirea dintre blondul de aici și omul cu valiza nu va fi deloc amicală…

— Deloc, am spus eu. Nu trebuie să uităm că blonzii îl urmăreau pe omul cu valiza și de frica lor a sărit el din tren.

— Și totuși, va veni aici, murmură Iancu, întunecându-se la față.

— Dragă prietene, asta nu este sigur, m-am grăbit eu să spun observându-i starea. Am făcut o simplă presupunere. În fond, s-ar putea ca omul să nu se arate și să nu se întâmple nimic.

Firește, nu eram sincer. În sinea mea eram cât se poate de îngrijorat. Simțeam că se petrece „ceva” și că acel

„ceva” era în legătură cu omul din tren, cu valiza pe care acesta mi-o încredințase și cu străinii blonzi. Nu știam însă din ce motiv se petrecea totul. Da, eram îngrijorat, dar voiam să-l liniștesc pe Iancu Todiraș care-mi oferea o găzduire atât de plăcută.

— Vom vedea, zise el, nepărând prea convins de spusele mele. Până una alta, puțină odihnă nu ne-ar strica.

Ne retraserăm deci în camerele noastre și mărturisesc că faptul mă bucură, deoarece punea capăt discuției noastre.

Intrând în camera mea am privit înciudat spre valiza omului din tren. Arăta mai modestă și mai uzată ca oricând. Și totuși, pentru unii părea să aibă o însemnătate deosebită.

3

În ciuda gândurilor negre care mă frământau, ziua următoare a fost cât se poate de liniștită. Niciuna din temerile mele nu s-au adeverit. Împreună cu Iancu Todiraș și cu cele două încântătoare femei am petrecut dimineața pe plajă, am înotat și am glumit. Cu alte cuvinte, am profitat din plin de mare, soare și aer curat, așa cum ar fi făcut orice turist care ar fi avut norocul să se afle într-un mediu atât de prielnic.

Frumoasa doamnă Mirea continua să arate fățiș că îi sunt pe plac și nici eu nu mă lăsam mai prejos. Mirela Todiraș și soțul ei, care părea să fi uitat complet convorbirea noastră din ziua precedentă, observaseră ce se petrece și glumeau pe seama noastră. Făceau însă acest lucru într-un mod amical și deloc jignitor. Mai ales Mirela, cu firea ei veselă, turna mereu gaz peste foc cu vorbe cu două înțelesuri. Era vădit că „flirtul" invitatei sale cu mine o incinta, deoarece dădea o notă de picanterie zilelor ei de concediu.

După amiază ne-am odihnit vreo două ceasuri și apoi am făcut o plimbare extrem de plăcută de-a lungul țărmului. Cu acest prilej am putut admira încă o dată frumusețea naturii sălbatice, încă neatinse de mâna omului, din acel colț al litoralului nostru. Stâncile abrupte și maiestuoase alternau cu mici oaze de vegetație specifică zonei maritime și cu fâșii de plajă a căror nisip fin și auriu se întindea până la apele albastre-verzui ale mării.

Am cinat destul de târziu și apoi ne-am dus la culcare. Deși ceasurile petrecute în aer liber și mersul pe jos ar fi trebuit să-mi dăruiască un somn adânc și fără vise, am constatat că mi-e imposibil să adorm. Mă simțeam stăpânit de o neliniște stranie. Starea mea se datora atât senzației că în jurul meu se petrecea „ceva" pe care nu-l puteam defini, cât și prezenței tulburătoarei Sanda în

camera alăturată. Ga să fiu sincer, în acele clipe mă gândeam mai mult la ea, decât la întâmplarea din tren și la posibilele ei urmări.

Mă răsuceam în așternut ca un pește pe uscat fără să pot adormi. Din camera vecină răzbăteau până la mine, prin perete, unele mici zgomote care dădeau ghes închipuirii mele, înfierbântate. Imaginea frumoasei Sanda, în diferite ipostaze, îmi plutea mereu pe dinaintea ochilor. Dându-mi seama că îmi este imposibil să mă scufund în uitarea binefăcătoare a somnului, m-am sculat, am îmbrăcat un halat de casă și am ieșit pe cerdac ca să fumez o țigară. Speram ca întunericul nopții și liniștea din jur să aibă un efect bun asupra mea, să-mi calmeze nervii încordați. Cum am ieșit m-a învăluit parfumul catifelat al florilor și am simțit briza răcoroasă a mării mângâindu-mi fața. Am constatat că Sanda Mirea încă nu se culcase; probabil ca să se bucure de răcoarea nopții își lăsase ușa întredeschisă și în afară răzbătea o fâșie de lumină. Fără să vreau, mi-am spus că frumoasei Sanda i-ar fi fost foarte ușor să intre în camera mea neobservată și să-mi scotocească prin valiză. Ușile noastre erau atât de apropiate!

Fâșia de lumină era întreruptă din când în când de umbra seducătoarei femei. Cum nu voiam să fiu bănuit că-i urmăresc mișcările în timp ce se dezbracă, am întors

spatele ușii ei și, sprijinindu-mă de parapetul cerdacului, mi-am ațintit privirile asupra ruinelor castrului roman care, scăldate de lumina pală a lunii, se profilau pe cerul întunecat. Mi-am aprins o țigară și am căutat să-mi alung din minte imaginea Sandei.

La un moment dat am simțit-o lângă mine. N-o auzisem venind. Parfumul ei m-a învăluit ca într-o alintare. M-am întors spre ea. Purta o haină de casă străvezie, iar părul ei de culoarea aurului vechi, adunat în creștetul capului, o făcea să semene cu o zeiță. Sub razele lunii, ochi ei violeți păreau negri. În mână avea o țigară stinsă.

— Nici dumneavoastră nu puteți dormi? îmi spuse apropiindu-se de mine.

— Nu. M-am învățat să mă culc târziu.

— Găsiți că acum e devreme?

Zâmbetul care se ivise pe buzele ei era duios, dar și ironic. Aș fi vrut să-i spun ceva frumos, epatant, însă nu-mi venea nimic în minte. Apropierea ei mă îmbăta, mă împiedica să-mi adun gândurile. Ea rămase pentru câteva clipe tăcută, privindu-mă cu intensitate; parcă aștepta ceva.

— Aveți un foc? zise ea în cele din urmă și întinse spre mine țigara stinsă.

M-am grăbit să-mi scot bricheta din buzunarul halatului și să i-o aprind. Faptul că nu-i oferisem

bricheta de la început, îmi dovedea – dacă mai era nevoie de asta – cât eram de tulburat.

Ea își aprinse țigara, trase câteva fumuri și apoi se sprijini de parapet. Stătea atât de aproape, încât parfumul ei mă învăluia ca o mantie catifelată și o mișcare cât de mică ar fi fost suficientă ca trupurile noastre să se atingă. Mă stăpâneam cu greu să nu fac acea mișcare, deși doream cu o intensitate dureroasă să o strâng în brațe. Sanda mai trase un fum și aruncă țigara, care descrise un mic arc luminos înainte de a dispărea printre ierburile înalte de lângă gard. Am imitat-o curând, urmărind cu privirea traiectoria sclipitoare a țigării mele. Frumoasa femeie se aplecă în afară și oftă ușor.

— Ce noapte superbă! șopti.

Acum, când îmi amintesc acele întâmplări, cuvintele ei mi se par obișnuite, banale. Atunci însă, ele mi s-au părut cu totul altfel. Trupul ei aflat atât de aproape de al meu, părul ei care datorită unei adieri line îmi mângâia din când în când fața, parfumul ei cald, învăluitor și, mai ales, tonul glasului ei acționau asupra mea ca o vrajă. Atunci, toate acestea contribuiau ca vorbele ei să capete alt sens; parcă îmi șoptise o taină pe care trebuia s-o cunoaștem numai noi doi. Parcă noaptea era superbă numai și numai pentru noi. Clipa aceea de vrajă mi-a rămas întipărită în memorie pentru

totdeauna. Îmi amintesc că, la un moment dat, am avut impresia că ne aflăm amândoi pe puntea unei nave care plutind lin pe marea întunecată ne poartă spre tărâmul fericirii…

— Este, într-adevăr, superbă, i-am șoptit la rândul meu.

— La Cosmeana, există încă nopți superbe, continuă ea. Prietenii noștri sunt norocoși că au o vilă într-un loc atât de încântător. E adevărat că ați fost coleg cu domnul Todiraș?

— Da. Colegi de liceu.

— Nici nu vă închipuiți cât de mult mă impresionează aceste prietenii care datează din anii copilăriei. Desigur, ați trecut împreună și prin emoțiile examenului de bacalaureat?

— Firește.

— Și mai târziu? Dumneavoastră ați studiat arhitectura, iar amicul nostru academia comercială, dacă nu mă înșel.

— Nu vă înșelați. Așa este.

— Ați locuit tot timpul la București?

— Nu chiar. Pentru o perioadă doar…

Convorbirea noastră a urmat pe același ton. I-am povestit multe despre mine. Aveam impresia că discutăm banalități, tocmai ca să ne ascundem tulburarea. Cel puțin, așa gândeam atunci… I-am vorbit

despre mine, bucuros că persoana mea o interesa. Și apoi, socoteam că în felul acesta între noi se stabilesc unele legături nevăzute. Mă asculta cu o atenție care mă încânta.

— Oare, n-ar trebui să mergem la culcare? spuse ea într-un târziu.

Câtă vreme vorbisem, că de fapt eu vorbisem mai mult, mă simțisem mai puțin tulburat. Acum însă, când tăcerea se așternuse iar în jurul nostru, tulburarea punea din nou stăpânire pe întreaga mea ființa.

— N-ar trebui să ne retragem? mi se adresă iar, observând că tăcerea mea se prelungea.

Când rostise aceste cuvinte se întorsese spre mine. Trupurile noastre se atinseră și prin țesătura subțire care-o acoperea i-am simțit căldura îmbietoare a trupului. Ceea ce eu evitasem cu atâta greutate, se întâmplase. Nu m-am mai putut stăpâni. Am luat-o în brațe și am sărutat-o. Buzele ei erau calde, dulci. O sărutam uitând de toate. Ea se zbătu ușor, dar nu reuși să se desprindă din îmbrățișare.

— Ați înnebunit? murmură.

Cuvintele ei m-au făcut să tresar. Oarecum rușinat de purtarea mea mă pregăteam să-i dau drumul, când frumoasa femeie adăugă:

— Dacă ne vede cineva?

Un val de fericire îmi năpădi întreaga ființă. Prin

urmare, nu purtarea mea o supărase, ci faptul că puteam fi văzuți! Am strâns-o mai tare în brațe și am sărutat-o din nou. Apoi, încet, am condus-o în camera mea.

— Ai dreptate, am șoptit eu închizând ușa după noi. În cerdac puteam fi văzuți.

Sanda se opuse doar atât cât să-mi stârnească și mai mult dorința…

Nu lăsasem jaluzelele și lumina lunii, indiscretă, pătrundea nestingherită în camera mea. Patul pe care ne aflam amândoi părea de argint. Încă vibrând de patimă, m-am aplecat asupra Sandei, Așa goală, cu părul despletit și cu un surâs nedefinit pe buze, mi s-a părut mai frumoasă ca oricând.

— Ceea ce facem este o nebunie, zise ea încet.

— Poate. Dar este o nebunie atât de plăcută!

Am strâns-o lângă mine și am sărutat-o. Trupurile noastre, mulțumite, se odihneau îmbrățișate. Amintirea clipelor minunate petrecute împreună mă stăpânea pe de-a-ntregul. Fiecare fibră a trupului meu îi era recunoscătoare și… o dorea. Curând, sărutările mele deveniră mai înfocate. Ea îmi răspundea cu aceeași ardoare.

— Da, o nebunie plăcută, șopti Sanda, culcându-și capul pe umărul meu.

Aveam senzația că plutesc. Ea îmi luă mâna și și-o trecu alene pe frunte, pe față, pe buze.

— De ce ai venit aici?

N-am prins deîndată sensul cuvintelor ei. Eram atât de fericit, atât de „transportat", încât n-am fost în stare să-i răspund imediat.

— Aici? am reușit să rostesc în cele din urmă.

— Da, aici, la Cosmeana.

Întrebarea ei mă miră și, ca să fiu sincer, mă cam indispuse. Găseam că fusese pusă într-un moment cu totul nepotrivit. Am evitat însă orice comentariu.

— M-a invitat Iancu, am replicat.

— Ca să-ți petreci concediul și să le dai sfaturi cu privire la vilă?

— Bineînțeles.

— Numai pentru asta?

Insistența ei mă uimea. Oare ce dorea să-i spun?

— Și ca să te întâlnesc pe tine, am adăugat zâmbind.

— Știai că ai să mă întâlnești?

Pusese întrebarea cu un aer visător, continuând să-și plimbe alene mâna mea pe față și pe gât, ca într-o mângâiere.

„Presimțeam încă de când am pornit la drum, că te voi întâlni pe tine, iubito, dulcea mea iubită" aș fi vrut să-i spun. O frază demnă de un îndrăgostit romantic, cum eram eu în acel ceas. Dar, am ezitat s-o rostesc. M-

am temut să nu-i par ridicol. Oricum, nu mai eram un adolescent…

— Da, știam, m-am mulțumit să-i răspund. Sigur că știam.

— De unde știai?

Nu făcuse nicio mișcare, tonul vocii nu i se schimbase și, totuși, întrebarea aceasta avea „ceva" diferit. A fost un fel de duș rece pentru mine. Brusc, mi-am dat seama cât de naiv fusesem până atunci. Trebuie să recunosc că această neașteptată revenire la realitate mi-a displăcut profund. Am înțeles, în sfârșit, că între noi nu avea loc o discuție obișnuită, una dintre acelea care, uneori, se înfiripă între îndrăgostiți. Indispoziția simțită cu câteva clipe mai înainte, indispoziție pe care o găseam acum pe deplin justificată, se accentua. Nu, nu era vorba de un dialog oarecare, un dialog între doi amanți; Sanda punea întrebările cu toată seriozitatea și aștepta un răspuns! Deși această constatare mă smulsese din euforie, am socotit nimerit să-mi ascund decepția.

— În sufletul meu ceva îmi spunea că am să te întâlnesc aici, la Cosmeana, i-am răspuns cu același ton de îndrăgostit romantic.

Dacă o terță persoană ar asista la discuția dintre doi îndrăgostiți, care vorbesc crezându-se singuri, ar găsi-o ridicolă. Ceea ce face ca lor înșile să nu li se pară astfel este tocmai reciprocitatea sentimentelor, a intențiilor.

Oricât de curios ar părea, acum când înțelesesem că Sanda îmi punea întrebări nu la întâmplare și ca să se alinte, ci, într-adevăr, *ca să afle,* răspunsul meu mi s-a părut stupid. Ea se ridică pe jumătate și se aplecă asupra mea. La lumina lunii, care pentru mine își pierduse de-acum farmecul, am observat că mă privea cercetător.

— Chiar știai că ai să mă întâlnești?

— Firește că nu știam, am spus pe un ton destul de rece.

În câteva minute, totul se schimbase. Nu că devenisem dușmani – trupurile noastre erau mulțumite de fericirea simțită împreună – dar devenisem mai reali, nu mai pluteam în sfera de vis. Cuvintele încetaseră de a fi doar mijloace de a ne ascunde tulburarea, dorința; își recăpătaseră sensul adevărat. Pentru mine nu mai există nicio îndoială că discuția noastră nu avea nimic de-a face cu gângurelile îndrăgostiților. Știam că este cât se poate de serioasă. Ceea ce nu izbutisem să stabilesc, erau motivele care-o îndemnau pe Sanda să procedeze astfel.

— Nu știai? Nu mă minți când îmi spui că nu știai?

Am privit-o surprins. Insistența ei mă uimea și mă rănea.

— Nu te mint, am răspuns, străduindu-mă să vorbesc calm. Am venit la Cosmeana fiindcă m-a invitat Iancu Todiraș. Nici măcar nu-mi puteam închipui că am să te

întâlnesc. Cum ar fi fost posibil așa ceva?

Rămase tăcută. Închise ochii și fruntea ei marmoreană se încruntă ușor. Desigur că medita asupra răspunsului meu. Îmi simțeam nervii încordați da maximum. Moleșeala dulce dinainte dispăruse cu desăvârșire. Mi-am aprins o țigară.

— Aprinde-mi și mie una, murmură Sanda, fără să-și schimbe poziția.

M-am conformat. Pentru câteva clipe am fumat amândoi în tăcere. Luna scălda cu aceeași lumină argintie încăperea, liniștea era la fel de adâncă și tulburătoarea Sanda, goală, se afla lângă mine, dar atmosfera de vis și voluptate se risipise.

„Oare de ce a început această discuție? Are Sanda vreun amestec în întâmplarea aceea ciudată?" m-am întrebat, dornic să găsesc o explicație pentru purtarea ei.

— Pe omul acela îl cunoșteai? zise ea, întrerupându-mi firul gândurilor.

— La cine te referi?

— La omul care a sărit din tren. Îl cunoșteai dinainte?

— Sigur că nu-l cunoșteam. Atunci, în tren, l-am întâlnit pentru prima oară.

— Mmmm, s-ar putea… murmură Sanda.

Înciudat, mi-am dat seama că nu mă credea!

— Mă consideri mincinos? am exclamat. De ce ai

impresia că trebuie să-l fi cunoscut dinainte? De ce?

Ea zâmbi și îmi mângâie ușor fața.

— Din cauza poveștii aceleia cu valiza. Recunoaște că este de-a dreptul incredibilă.

— Incredibilă? am repetat eu ca un ecou.

— Firește. E greu de crezut că cineva își încredințează valiza unui necunoscut.

— Și totuși, așa s-au petrecut lucrurile. De altfel, nu uita că împrejurările…

— Dragul meu, s-ar putea să fie cum spui, mă întrerupse ea împăciuitor.

Se ridică puțin și își stinse țigana. Am apucat-o de umeri și am silit-o să se uite la mine.

— Sanda, te rog să-mi explici ce, se întâmplă cu tine. *Trebuie* să-mi explici.

Privirea ochilor ei minunați ațintită asupra mea exprima o nevinovăție dezarmantă. Un surâs ușor îi înflori pe buze.

— Ce să-ți explic? făcu ea mirată. Nu s-a întâmplat nimic.

— Nimic?

— Nimic rău, se grăbi Sanda să precizeze. Pur și simplu am întâlnit un bărbat care-mi place și, din cauza lui, am făcut unele… nebunii. Asta e tot.

Cum era de așteptat, cuvintele ei nu mă convinseră. Știam cu certitudine că frumoasa mea iubită avea

legătură cu strania întâmplare din tren. Bănuielile vagi avute în privința ei se transformaseră în certitudini.

— Tu îl cunoșteai? am întrebat-o la rândul meu.

— Pe cine? făcu ea, sărutându-mă pe tâmplă.

— Pe omul care a sărit din tren, am spus, deși știam că precizarea nu era necesară.

— Poate, răspunse Sanda cu un ton alintat.

— Și pe lunganul blond?

— Care lungan? se miră ea.

— Cel cu care ai stat de vorbă ieri, pe plajă. Adică unul dintre urmăritorii omului cu valiza.

— Nu i-am spus niciun cuvânt.

— Poate. În schimb, el ți-a spus destule…

— Și dacă ar fi așa? a replicat zâmbind.

— Sanda, crede-mă vreau să te ajut. Dar cum aș putea s-o fac odată ce…

— Mă poți ajuta fiind sincer cu mine, mă întrerupse ea.

Se lipi de mine și îmi înconjură gâtul cu brațele.

— Sunt cât se poate de sincer, am șoptit, strângând-o la piept.

— Atunci, e foarte bine. Însă, nu ți se pare că discuția noastră a durat cam mult?

Trupul ei cald și ademenitor se afla în brațele mele. Am căutat să-mi alung din minte gândurile neplăcute și am sărutat-o. De nenumărate ori. Sărutările noastre

deveniră tot mai pătimașe. Din nou, pentru mine, nu mai exista decât ea, femeia de care mă îndrăgostisem și pe care o doream. Patima ne prinse iar în mrejele ei…

Din somnul adânc în care mă cufundasem m-a smuls cu brutalitate lătratul sălbatic al câinilor. Noaptea, la Cosmeana domnea o liniște profundă, aveai impresia că te afli undeva într-o lume ireală, de vis. Până și clipocitul valurilor sau foșnetul frunzișului semănau cu blândele ecouri ale unei muzici îndepărtate, muzică provenită parcă din tărâmurile viselor. Până și fâșâitul pneurilor de la mașinile care, în timpul nopții, treceau foarte rar pe șosea era asemeni sunetelor line produse de trena unei preafrumoase când trece prin sălile vaste ale unui palat. Tocmai fiindcă liniștea care învăluia mica localitate de pe malul mării era atât de alinătoare, gălăgia făcută de câini părea și mai înfiorătoare. Hector și Rick lătrau cu înverșunare.

„Se dau la om!” m-am gândit deîndată.

Sanda dormea lângă mine somnul dragostei satisfăcute. Am sărit din pat și m-am repezit la fereastră. O lăsasem întredeschisă și nu trăsesem jaluzelele. Luna coborâse pe bolta întunecată a cerului, dar răspândea suficientă lumină ca să-mi permită să văd ce se întâmplă. Așa am văzut cum un bărbat sărea peste gardul destul de înalt care împrejmuia vila, în timp ce

câinii se repezeau lătrând ca să-l ajungă.

„Oare necunoscutul a reușit să intre în grădină și, fiind surprins de câini „a fost nevoit să se retragă în grabă sau nici n-a apucat să pună piciorul pe domeniul atât de aprig păzit de fidelii Hector și Rick?" mă întrebam neliniștit.

Mă grăbii să ies în cerdac. Iancu Todiraș, în pijama, și soția lui, cu o haină de casă subțire peste cămașa de noapte, se și aflau acolo. M-am apropiat de ei. Am observat că fostul meu coleg, deși calm în aparență, era vădit îngrijorat. Privirea și tremurul ușor al mâinilor îl trădau. În schimb, Mirela nu era deloc speriată sau îngrijorată. Dimpotrivă, se părea că cele întâmplate o amuză. Aplecată peste parapetul cerdacului privea încântată la câinii care continuau să latre în preajma locului pe unde fugise vizitatorul nocturn. Parcă asista la un spectacol interesant.

— Răufăcătorul ăsta este foarte insistent, mi se adresă amicul meu. Ține morțiș să ne viziteze.

— L-am văzut tocmai când sărea gardul, i-am răspuns eu.

— Ei, a avut noroc. Dacă-l înhățau câinii era vai de el.

— Da, însă, nu l-au înhățat. Individul a reușit să fugă.

— Crezi că era blondul? îmi șopti Todiraș.

— Nu știu. L-am zărit numai când sărea dincolo, i-am răspuns la fel de încet.

În grădină își făcu apariția Lică, înarmat cu o furcă. Potoli câinii care, furioși că le scăpase prada, mai lătrau de mama focului. Am remarcat cu câtă ușurință a izbutit să-i potolească.

— Poți să te culci, Lică, îi strigă stăpânul casei. Îți mulțumesc că ai venit să vezi ce se petrece, însă, din păcate, „musafirul" a șters-o.

Lică, urmat de cei doi câini, se apropie de cerdac. Chipul lui oacheș era încruntat.

— Văd că a șters-o, replică el, dar nu mă culc până nu dau o raită prin grădină și prin livadă. Poate că după ce se potolește zarva îi vine cheful să se arate iar și…

Se opri ezitând.

— Și? făcu Todiraș nerăbdător.

Lică aruncă o privire semnificativă spre Mirela.

— Păi, n-aș vrea s-o sperii…

— Nu-s eu așa sperioasă, îl întrerupse ea zâmbind. Spune ce ai de spus.

— Iată, mă gândeam că, poate hoțul nu era singur, zise ruda ei.

— Nu cred, făcu neîncrezător Iancu Todiraș, altfel Hector și Rick i-ar fi luat urma și s-ar fi dat și la „însoțitorul" lui.

Lică, vădit descumpănit, privi la cei doi câini care se gudurau pe lângă dânsul.

— Fă cum crezi că e mai potrivit, spuse Todiraș. La

urma-urmelor, nu strică să controlezi peste tot. Vrei să te însoțesc?

— Nu-i nevoie. Vezi doar că am ajutoare de nădejde.

— Mda, așa-i, admise amicul meu, fără să mai insiste să-l însoțească.

— Mă uit ce și cum și pe urmă mă duc la culcare. Noapte bună.

Lică se-ndepărtă, urmat cu docilitate de paznicii patrupezi.

— Sunt niște câini buni, spuse Mirela, privind în urma lor. Cum simt ceva încep să latre de pot scula și morții din morminte. Ne-au trezit pe toți și…

Se întrerupse, dându-și abia atunci seama că Sanda Mirea nu ieșise pe cerdac.

— Nu chiar pe toți, se corectă ea. Sanda nu s-a arătat. Oare cum de nu s-a trezit? adăugă mirată.

Aruncă o privire iscoditoare spre ușa invitatei sale.

— N-ar trebui să văd ce-i cu ea? Dacă i-a venit rău? ni se adresă îngrijorată.

— Poate că doamna Mirea doarme adânc și n-a auzit nimic, zise Todiraș.

— Doarme! exclamă ea. Cu o asemenea hărmălaie? E imposibil!

Vru să se îndrepte spre camera Sandei, însă Iancu Todiraș o împiedică, apucând-o de braț.

— Desigur că musafira noastră a luat un somnifer, o

lămuri el. N-are rost s-o deranjezi. Mai bine să mergem și noi să ne culcăm.

Rostind aceste cuvinte, fostul meu coleg îmi aruncă o privire semnificativă, care mă făcu să-mi dau seama că bănuia ce se petrecuse între mine și frumoasa lor invitată.

„Îi umblă mintea amicului", m-am gândit oarecum înciudat.

— După câte știu, Sanda nu ia somnifere și de aceea țin să mă conving că n-a pățit nimic, insistă soția lui care nu-i observase privirea. Oricum, ieste…

— Vino, draga mea, o întrerupse soțul ei, apucând-o cu hotărâre de braț.

Mirela se întoarse mirată spre el. Privirile frumoșilor ei ochi verzi trecură de la bărbatul ei la mine și, în cele din urmă, la ușa Sandei. Încet-încet, expresia de uimire dispăru de pe chipul ei.

— Da, să mergem, zise ea cu un surâs plin de înțeles. Somn ușor, domnule Radian.

Soții Todiraș porniră spre camera lor și eu spre a mea. Eram destul de nemulțumit. Din cauza vizitatorului nocturn și a gălăgiei stârnite de câini fusesem dat de gol. Acum, gazdele mele, chiar dacă nu erau sigure, bănuiau motivul pentru care Sanda continuase să „doarmă" în ciuda vacarmului. Purtarea lui Iancu Todiraș și surâsul soției sale dovedeau cu prisosință acest lucru.

Când am revenit în camera mea am găsit-o pe Sanda așteptându-mă sprijinită de perne. Așa cum stătea, cu părul răsfirat pe umeri și pe sânii goi, cu pleoapele încă încărcate de vise mi s-a părut și mai fascinantă. Totodată, după valul de fericire care-mi năpădi sufletul mi-am dat seama că femeia aceasta ajunsese deja să ocupe un loc deosebit de important în viața mea. Un loc mult mai important decât aș fi vrut.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă, îndepărtându-și cu o mișcare plină de grație șuvițele căzute pe frunte.

Îi explicai pe scurt ce se petrecuse. Mă ascultă atentă, fără să mă întrerupă.

— Din păcate, am încheiat, o altă consecință a agitației nocturne este că soții Todiraș au ajuns să bănuiască ceva în legătură cu noi.

— În legătură cu noi? Ce anume?

— Că am petrecut noaptea împreună.

Presupuneam că o asemenea veste are să-i displacă, are s-o facă să se simtă încurcată. Constatai că mă înșelasem.

— Crezi? făcu ea cu indiferență.

— Sunt sigur. Vezi, li s-a părut curios că, în ciuda gălăgiei, tu nu te-ai trezit, nu ai ieșit pe cerdac.

— Era firesc să se mire, nu? zise ea înălțând din umeri. Deci, au înțeles că mă aflam în patul tău?

— S-ar putea. Oricum, erau convinși că nu te afli în

patul tău.

— N-au decât să bănuiască ce vor, replică izbucnind în râs.

Atitudinea ei mă indispuse, dar m-am ferit să fac vreun comentariu.

— Ești convins că cineva a vrut să intre în casă? mă întrebă ea. Nu cumva câinii s-au pornit să latre din alt motiv?

— Sunt cât se poate de convins. Doar ți-am spus că l-am văzut cu ochii mei pe individ când sărea gardul.

— Așadar, era un hoț?

— Un hoț cam… neobișnuit…

Pentru o clipă m-am simțit tentat să-i vorbesc despre acela care-mi scotocise lucrurile din valiză fără să ia nimic, dar m-am răzgândit. Odată ce bănuiam că și ea însăși putea fi persoana în cauză era mai înțelept să nu pomenesc despre întâmplarea cu pricina.

— Adică? făcu ea cu interes.

— Nu știu. Este o simplă presupunere, am replicat. Păru decepționată. M-am așezat pe marginea patului, în așa fel încât s-o pot privi în față. Socoteam că sosise clipa să lămurim unele chestiuni.

— Sanda, azi noapte ai vrut să afli dacă știam dinainte că te voi întâlni aici, la Cosmeana.

— Da. Și mi-ai răspuns că nu știai.

— Ți-am spus adevărul. Însă, acum, e rândul meu să

te întreb: *De ce trebuia să știu* că ești aici? De ce ai venit *tu* la Cosmeana? În ce scop? Ce legătură este între tine și acei indivizi?

Se aplecă spre mine și mă mângâie ușor pe obraz.

— Dragul meu, pentru că ne găsim la capitolul „întrebări" am să-ți adresez și eu o întrebare: De ce trebuie să-ți răspund?

Tonul ei ironic și, mai ales, cuvintele ei mă întristară.

— De ce? am repetat descumpănit.

— Da, de ce? Dacă este o taină a mea, de ce trebuie să ți-o dezvălui ție?

M-am ridicat și m-am apropiat de fereastră. Cerul încă întunecat căpăta spre răsărit un tiv luminos.

— Am glumit, spuse Sanda, lăsându-se să recadă în așternutul răvășit.

Am rămas tăcut. Știam că nu glumise.

— Ar trebui să ai încredere în mine, am spus în cele din urmă.

— De ce?

„Fiindcă te iubesc", aș fi vrut să-i răspund, însă n-am făcut-o. Mă temeam de reacția ei. Ar fi fost prea dureros pentru mine, dacă s-ar fi arătat neîncrezătoare sau, și mai rău, dacă ar fi izbucnit în râs.

— Am glumit, spuse Sanda din nou. Crede-mă, iubitule, că nu există nicio taină.

Se ridică din pat și veni lângă mine.

— Curând are să se lumineze de ziuă, adăugă. E timpul să mă duc în camera mea.

Își puse halatul diafan și apropiindu-se de fereastră, privi afară.

— Rămâi cu bine, iubitule, îmi șopti.

Ne-am sărutat și pe urmă a ieșit în cerdac, nu înainte de a se convinge încă o dată că nu se află nimeni prin preajmă. Când trecu prin fața ferestrei mele îmi făcu un semn amical cu mâna. După plecarea ei, am rămas locului, pradă unor sentimente confuze. Spre răsărit, cerul devenise trandafiriu și ruinele castrului roman, în tulbureala zorilor, aveau ceva neliniștitor.

M-am trântit în pat. De alături nu se auzea niciun zgomot. Probabil că Sanda se culcase ca să-și completeze somnul. Mi-am pus capul pe perna care mai păstra parfumul ei suav. În fața ochilor mei plutea imaginea femeii iubite și în minte îmi stăruia amintirea ceasurilor de dragoste petrecute împreună. Ceasuri, clipe de neuitat! Ar fi trebuit să fiu fericit, dar… nu eram. Sanda îmi stăpânea mintea și simțurile mai mult decât aș fi vrut. Abia plecase și deja doream s-o revăd! Nu mai încăpea nicio îndoială că mă îndrăgostisem de ea. Atunci? Ce mă împiedica să fiu fericit?

Nu-mi era greu să răspund la această întrebare: în atitudinea iubitei mele multe mă nelinișteau, mă

puneau pe gânduri. Am încercat să le identific. În primul rând, faptul că avea legături cu cei implicați în „afacerea din tren”. Firește, bănuisem acest lucru, însă una este să ai niște bănuieli vagi și alta să te trezești în fața unor certitudini. Doar, până la urmă, Sanda recunoscuse că avusese de-a face atât cu omul cu valiza, cât și cu lunganul blond. Ce-i drept, spusese *poate*, însă eu știam că era *sigur*. În al doilea rând, neîncrederea pe care mi-o arăta. Îmi pusese tot felul de întrebări, prelinsese să-i răspund, în schimb mie nu se grăbise să-mi dea explicații. Dăduse răspunsuri în doi peri, pe un ton destul de ironic și, în final, îmi declarase deschis că nu are încredere în mine! Încercarea ei de „a o drege” spunându-mi că a glumit, nu mă consola… în al treilea rând, nepăsarea și cinismul cu care acceptase eventualitatea ca soții Todiraș să-și fi dat seama de legătura noastră. Fără a fi un puritan, aș fi preferat ca femeia de care mă îndrăgostisem să nu afișeze un cinism atât de bătător la ochi.

În privința cinismului ei din păcate, nu puteam face nimic, însă în ceea ce privește amestecul ei în „afacerea din tren” eram decis s-o conving să mi se destăinuiască.

„Da, mi-am spus eu, n-am să las lucrurile la voia întâmplării. Dragostea și neîncrederea nu fac casă bună”.

Hotărârea luată nu-mi aduse alinarea dorită. După ce

m-am străduit în zadar să adorm, m-am îmbrăcat și am ieșit să mă plimb. M-am îndreptat spre malul mării. Soarele tocmai răsărise, incendiind orizontul și presărând pe undele veșnic fremătătoare paiete de lumină roșii, portocalii, trandafirii. Nisipul, stâncile, vegetația marină dezmierdate de primele raze ale soarelui aveau un aspect ireal. Am făcut o lungă plimbare și tot admirând minunatul peisaj am izbutit să nu mă mai gândesc, cel puțin pentru moment, la problemele care mă preocupau. Când am ajuns la vilă, Iancu Todiraș își lua micul dejun pe cerdac.

— Văd că ai fost cam matinal astăzi, mi se adresă el, invitându-mă să iau loc la masă. Cum a fost plimbarea?

— Foarte plăcută. Am admirat răsăritul soarelui.

— Îmi închipui că după atâta umblat ți s-a făcut foame.

— Te cred. Mersul pe jos stârnește pofta de mâncare.

— Ei, nu numai mersul pe jos, replică el făcându-mi cu ochiul.

Pricepeam încotro bate, însă nu eram dispus să mă avânt într-o discuție despre chestiunile mele personale. Din fericire, Ilinca se ivi în cerdac cu cafeaua amicului meu și apariția ei îmi oferi un scurt răgaz. Iancu îi spuse să-mi servească micul dejun și, curând, fata reveni cu o tavă bine garnisită.

Am început să mănânc cu poftă, pentru că îmi era,

într-adevăr, foame. Se vede, că, totuși, plimbarea în aer curat avusese un efect bun asupra mea. Speram că scăpaseră de conversația temută, dar se dovedi că mă înșelasem.

— Mare șmecher ești! îmi spuse la un moment dat fostul meu coleg, privindu-mă cu înțeles.

— Șmecher? am replicat eu cu un aer nevinovat.

Știam foarte bine la ce se referă și mai știam că n-are rost să fac pe neștiutorul, însă nu puteam proceda altfel.

— Dragul meu, dacă n-ai fi fost șmecher n-ai fi obținut un succes atât de deplin și atât de… rapid, zise Todiraș râzând.

Mi-am sorbit cafeaua fără să-i răspund.

— Sunt convins că nu te-a dezamăgit, continuă el malițios. O femeie plină de temperament ca ea… Așa-i că am dreptate?

— Nu înțeleg despre ce femeie vorbești, am spus cât am putut de calm.

— Bine, bine, făcu el pe un ton împăciuitor. E frumos din partea ta că te arăți discret. Un bărbat care se respectă nu se laudă cu cuceririle sale.

— Astăzi vorbești în șarade, am remarcat și mi-am aprins o țigară.

Iancu Todiraș își aprinse și el una și, aplecându-se spre mine, mă iscodi câteva clipe cu privirea.

— Norocosule! șopti apoi cu un ton confidențial. Află

însă că dacă nu mi-aș iubi atât de mult nevasta, mi-ar plăcea să fiu în locul tău. Oare ți-ar fi convenit să-ți fiu rival?

Providențiala apariție a Mirelei mă scuti să-i răspund, Iancu își privi soția cu drag. Avea și de ce. Tânăra femeie, îmbrăcată cu o rochie albă de plajă, foarte decoltată, era tare drăgălașă. Ne spuse zâmbind „bună dimineața" și se așeză lângă noi.

— Văd că ați și servit micul dejun, ni se adresă ea. Ați fost harnici. În ce mă privește, prefer s-o aștept pe Sanda.

— Încă nu s-a trezit? o întrebă Iancu.

— Nu.

Știam că fostul meu coleg începuse această discuție, deoarece dorea sa poată glumi pe socoteala mea. Faptul îmi displăcea, dar nu-l puteam împiedica. M-am străduit să par cât mai nepăsător. Mai mult nu puteam face.

— E firesc, replică Todiraș cu seriozitate. Din cauza gălăgiei de azi noapte musafira noastră nu s-a putut odihni.

— N-aș crede, veni prompt răspunsul. După cum ai constatat și tu, tapajul nocturn n-a deranjat-o.

Mirela rostise aceste cuvinte cu un ton prea nevinovat ca să fie natural.

— Poate că dormea adânc, zise soțul ei.

— Știu și eu? făcu Mirela pe același ton. Dumneavoastră, domnule Radian, ce părere aveți?

— Despre ce? am întrebat la rândul meu cu falsă naivitate și decis să nu le fac jocul.

— Cum „despre ce”? N-ați fost atent la conversația noastră?

— Mărturisesc că nu prea. Admiram peisajul și m-am lăsat cucerit de frumusețea acestei dimineți însorite.

— Peisajul este, într-adevăr, încântător, însă noi discutam despre Sanda. Nu vi se pare ciudat că azi-noapte, în ciuda gălăgiei, nu s-a trezit? reveni ea la subiectul preferat, încruntându-și ușor sprâncenele mătăsoase.

— Nu m-am gândit la motivele care au determinat-o pe doamna Mirea să nu se arate. Ca să fiu sincer, pe mine, m-a preocupat mai mult omul acela.

— Care om? se miră ea.

— Vizitatorul nocturn. Oare ce urmărește? am rostit îngândurat.

— Desigur, era un hoț, își dădu Mirela cu părerea. Vila noastră este destul de izolată și l-a tentat. Când a dat însă ochii cu Hector și Rick s-a grăbit s-o șteargă.

Am continuat să discutăm pe această temă și astfel n-am mai fost silit să răspund la unele întrebări penibile. Curând, a apărut și Sanda. Veselă, seducătoare, mai frumoasă ca oricând și foarte sigură de sine. Cu o

îndrăzneală care m-a uimit, a pornit prima la atac.

— M-am odihnit excelent, zise ea zâmbind și luând loc la masă. Am avut parte de un somn extrem de reconfortant.

— Așa se pare, odată ce hărmălaia de astă-noapte nu te-a deranjat, spuse Mirela cam descumpănită.

— Hărmălaie? Dar ce s-a întâmplat?

Soții Todiraș se grăbiră să-i relateze cu lux de amănunte evenimentele nopții. Sanda îi asculta cu atenție. Pe buzele ei flutura un zâmbet ușor. Avea toate motivele să se amuze! În sinea mea o admiram, mai precis, admiram iscusința cu care izbutise să întoarcă lucrurile în favoarea ei și să dea conversației cursul dorit de ea. În ce o privește știa foarte bine că cei doi nu crezuseră o iotă din ce le spusese despre „somnul ei profund", mai mult chiar, avea certitudinea că *ei știau că ea știe aceasta* însă… n-aveau încotro, erau siliți să se comporte *ca și când n-ar fi știut*! Ce manevră de maestru! O admiram, dar în același timp simțeam o undă de regret, o oarecare dezamăgire; aș fi preferat ca femeia pe care o iubeam să fie mai puțin abilă în prefăcătorie, mai puțin perfidă…

Firește, gazdele noastre se bucurau că relatarea întâmplărilor nocturne le oferea prilejul să iasă din încurcătură. Comică situație! Datorită abilității sale, încântătoarea mea iubită îi făcuse pe ei să se simtă

încurcați, parcă ei și nu ea ar fi fost cu musca pe căciulă!

— Foarte interesant, zise Sanda, când amicii noștri terminară de povestit.

Sorbi din ceașca de cafea cu un aer preocupat și apoi se întoarse spre mine.

— Dar dumneavoastră, domnule Radian, v-ați trezit? mă întrebă liniștită.

Deși nu mă pierd ușor cu firea, am rămas uluit. Nu mă așteptasem la atâta îndrăzneală din partea ei. M-am temut să nu roșesc.

— Da, m-am trezit, am reușit să răspund destul de calm.

— Deci numai eu n-am auzit nimic, constată Sanda cu un surâs fermecător. Ce păcat!

După micul dejun ne-am dus pe plajă, ca în ziua precedentă. Am înotat și ne-am prăjit la soare. La amiază am luat masa, ne-am odihnit vreo două ore, apoi Iancu Todiraș ne-a dus cu mașina la Mangalia, aflată la mică distanță de Cosmeana. Am cinat într-un restaurant de acolo, unde se prepara un chebab minunat. Întorși la vilă, am jucat remi și, pe la orele unsprezece, ne-am retras în camerele noastre. Iată, pe scurt, cum a trecut acea zi. Nu s-a întâmplat nimic deosebit. Nici omul cu valiza, nici lunganul blond nu se arătaseră. Da, am căutat să ne petrecem timpul într-un mod cât mai

plăcut, cum ar fi făcut oricine aflat în concediu de odihnă.

În tot cursul zilei, Sanda Mirea și-a arătat fățiș afecțiunea ce-mi purta. Îmi zâmbea, mă lua de braț, își lăsa mâna într-a mea, se așeza lângă mine și nu se sfia să-și pună capul pe umărul meu. Cu alte cuvinte, mă făcea să simt din plin tulburarea, bucuriile, neliniștile și emoțiile unui îndrăgostit. Pentru că, într-adevăr, eram îndrăgostit. Găseam cam ridicol să mi se întâmple așa ceva la vârsta mea, dar trebuia să mă plec în fața evidenței. În ciuda îndoielilor care mă chinuiau și a faptului că nu-i aprobam întru totul purtarea, o iubeam.

Iancu Todiraș și gureșa lui soție mai încercară de câteva ori să-și tachineze musafira, dar replicile ei prompte și inteligente îi siliră curând să se dea bătuți.

Așadar, pe la unsprezece ne-am dus la culcare. Ca și în noaptea precedentă, luna îmi așternuse în cameră văluri diafane de lumină palidă. M-am apropiat de fereastra deschisă și am lăsat briza răcoroasă care bătea dinspre mare să-mi alinte fruntea înfierbântată. Mă gândeam la Sanda, la ceasurile noastre de dragoste. Doream cu ardoare s-o strâng iar în brațe. Îndoielile, bănuielile nu mă mai frământau. Un singur lucru mă interesa acum: oare va veni? Nu cumva aluziile și tachinările gazdelor noastre aveau s-o îndemne să rămână în camera ei? În timpul zilei, de altfel, deși

rămăsesem de câteva ori singuri, nu îmi pomenise nimic despre vreo întâlnire nocturnă. Chinuit, îmi puneam iar și iar aceleași întrebări: Oare va veni? Va veni?

4

Temerile mele s-au dovedit nejustificate. A venit. Pe la miezul nopții, când vila se cufundă într-o liniște adâncă, Sanda se strecură în camera mea, a cărei ușă avusesem grijă s-o las întredeschisă. Purta un neglijé[5] străveziu, ale cărui falduri pluteau ca un abur trandafiriu în jurul trupului ei gol. S-a apropiat de mine și s-a ghemuit în brațele mele care o așteptau nerăbdătoare. Purtarea ei mă bucură nespus, deoarece îmi dovedea că și ea abia așteptase să ne întâlnim. Singuri. Plănuisem s-o întreb unele lucruri, însă patima care mă stăpânea parcă-mi izgonise toate gândurile. Pentru mine nu m-ai exista în acele clipe decât trupul ei minunat și buzele ei fremătânde. Nimic altceva. Ne-am lăsat târâți de șuvoiul fierbinte și înnebunitor al pasiunii…

Mai târziu, când ne odihneam unul lângă altul, gândurile reveniră încet-încet și îndoielile prinseră din nou să mi se strecoare în suflet. Firește, aș fi preferat să

[5] Îmbrăcăminte comodă de casă pe care o poartă femeile dimineața.

discutăm în alte împrejurări, dar cum ziua eram însoțiți aproape încontinuu de soții Todiraș ar fi fost greu să găsim prilejul favorabil. N-aveam încotro. Dacă voiam să clarific lucrurile trebuia să stau de vorbă cu Sanda și aceasta neîntârziat. Amânările n-aveau rost. Nu mai puteam lăsa îndoielile să mă năpădească din nou, torturându-mă.

— Convorbirea noastră din noaptea trecută m-a preocupat foarte mult, am spus, străduindu-mă să dau vocii mele un ton cât mai calm.

— Serios? făcu ea privindu-mă pe sub gene. Și ai ajuns la vreo concluzie?

— Da. Sunt convins că venirea ta aici, la Cosmeana, nu este întâmplătoare.

— Chiar dacă ar fi așa, principalul este că ne-am întâlnit. Ce contează restul?

Își puse capul pe umărul meu și zâmbi. Mărturisesc că a trebuit să fac un efort considerabil ca să continui.

— Vreau să aflu, am rostit cu hotărâre în glas.

— Ce anume?

— Totul.

S-a ridicat, și-a pus neglijé-ul și a coborât jaluzelele. Apoi a aprins lumina. Instinctiv mi-am tras cearceaful pe mine.

— Atunci, să aflăm. Ai vreun briceag, vreo foarfecă? Am privit-o surprins. Se apropiase de pat și materialul

transparent și vaporos care-o învăluia îi dădea un farmec nespus.

— Am nevoie de un briceag sau de o foarfecă, spuse ea.

Nu înțelegeam la ce-i trebuiau, dar fără o vorbă am tras sertarul noptierei și i-am dat briceagul pe care-l aveam acolo.

— Este destul de ascuțit, constată mulțumită examinându-i tăișul.

Luă apoi valiza omului din tren, o deschise și o goli, răsturnând-o Faptul că nu acordase nicio atenție conținutului putea avea două explicații: ori avea încredere în verificarea făcută de mine, ori îl verificase ea însăși minuțios. Oricum, ceea ce părea s-o intereseze în prezent era valiza. Cu mișcări sigure tăie căptușeala interioară, o smulse și cercetă cu grijă suprafața astfel dezgolită.

— Nimic, murmură decepționată.

Răsturnă valiza și, făcând tăieturi pe margini, îi smulse acoperământul de plastic. Acum, valiza sfârtecată arăta cât se poate de jalnic. Sanda cercetă cu mare atenție părțile care fuseseră acoperite cu folia de plastic. Chiar și cel mai conștiincios vameș, controlând bagajele unui turist bănuit că transportă stupefiante, n-ar fi procedat cu mai multă exigență. În cele din urmă, frumoasa mea iubită aruncă rămășițele valizei într-un

colț.

— N-a ascuns nimic în ea. Absolut nimic.

— Ce sperai să găsești? am întrebat-o.

Nu-mi răspunse. Rămase câteva clipe pe gânduri, apoi, deodată, izbucni în râs.

— Ideea lui n-a fost rea deloc, zise ea ca o constatare.

— Care idee? făcui nedumerit.

— Aceea de a-i pune pe urmăritori pe urmele tale.

— Pe urmele mele?

— Pe urmele tale și… ale valizei, adăugă.

— Nu prea înțeleg. N-ai vrea să fi mai explicită?

— Ba da, deși nu văd la ce ne va folosi. Individul i-a păcălit atât pe urmăritori, cât și pe noi.

— Care individ? întrebai agasat.

— Acela care a sărit din tren. Faptul că ți-a încredințat valiza i-a făcut pe cei doi lungani blonzi să creadă că ascunsese ceva extrem de prețios în valijoara lui ponosită.

— Ce era acel „ceva prețios”? am întrebat-o.

Eram sigur că știa, altfel n-ar fi făcut ferfeniță valiza ca să-l găsească. Sanda nu-mi răspunse. Veni și se așeză lângă mine, pe marginea patului. Acum nu mai râdea.

— Sanda, nu crezi că a sosit momentul să-mi spui totul?

— Totul! Ce pretenție! făcu ea ironie.

Se ridică, stinse lumina și după ce ridică jaluzelele, se

așeză iar lângă mine. Razele palide ale lunii puneau în părul ei reflexe argintii.

— Sanda, nu crezi că a sosit momentul să-mi spui totul? am repetat, de parcă nu-i auzisem cuvintele.

— Încă nu știu dacă pot avea încredere în tine, murmură.

— Încă? am exclamat furios.

— Iartă-mă, dragul meu, dar…

— Am dreptul să aflu, am replicat întrerupând-o.

Mai ezită câteva clipe, apoi se hotărî.

— Ai dreptate, rosti ea liniștit. Adevărul este că n-am venit la Cosmeana întâmplător. Caut… ceva.

— Ce anume?

— Ceva care-mi aparține și care mi-a fost furat.

— Furat?

— Da. Am să încerc să-ți…

Se întrerupse și se întinse pe pat, sprijinindu-se de perne.

— Dă-mi o țigară.

Am aprins una și i-am dat-o.

— Tu nu fumezi?

— Acum, nu.

Trase câteva fumuri cu un aer gânditor. Închise pe jumătate ochii, ca pentru a-și aduna mai bine gândurile. Așteptam tăcut.

— Totul a început în timpul războiului, zise ea. Al

ultimului război, bineînțeles. Ți-am spus vreodată că tatăl meu a fost un renumit avocat?

— Nu, nu mi-ai vorbit niciodată despre tine.

— Era un renumit avocat, iar mama mea, care era evreică, moștenise o mare avere de la tatăl ei, un bancher foarte bogat. Locuiam la Cluj. Când s-a cedat Ardealul, am rămas pe loc. Curând, s-a dovedit că tatăl meu, luând această hotărâre, comisese o greșeală de neiertat.

Rostea cuvintele rar, întrerupându-se din când în când ea pentru a-și aminti mai bine, cu privirile ațintite undeva, în gol. Părea că, mai degrabă, își povestește sieși, nu mie. Prin fereastra deschisă pătrundea parfum de flori și iz de mare. Luna, curioasă, ne urmărea ascunzându-și fața argintie după crengile mlădioase ale sălciilor. Deși doream să aflu neapărat adevărul cu privire la frumoasa Sanda, nu m-am putut împiedica să gândesc că, desigur, într-o noapte atât de calmă, de pașnică, nu-i era nici ușor, nici plăcut să-și amintească de vicisitudinile războiului. Pe atunci, după socotelile mele, era încă o copilă, însă tocmai suferințele îndurate în copilărie ni se întipăresc mai adânc în memorie și, scoase la lumină, sunt cele care ne provoacă mai multă durere. În ciuda acestor gânduri, n-am regretat nici măcar pentru o clipă că-i cerusem să ani se destăinuia și nu am făcut nimic ca să-i opresc confesiunile. Trebuia

să aflu totul. Nu voiam să mă mai las torturat de îndoieli, nu voiam să mai orbecăiesc în hruba întunecată a bănuielilor și presupunerilor. De aceea, n-am întrerupt-o, ci m-am mulțumit să-i ascult cu atenție relatarea.

— Mama mea, continuă ea, moștenise de la părintele ei nu numai bani, bijuterii, o frumoasă locuință și multe altele, ci și o colecție de tablouri, de o valoare inestimabilă. Erau puține, dar de valoare inestimabilă. Tatăl meu, care avea la rândul său o excelentă situație materială, a îmbogățit colecția cu încă câteva pânze, la fel de valoroase. Când a izbucnit războiul a transformat o mare parte a averii sale în tablouri. Susținea că orice s-ar întâmpla acestea nu-și vor pierde valoarea și, în plus, sunt ușor de ascuns și de transportat. Pe atunci eram mică, însă îmi amintesc bine totul. Au fost vremuri îngrozitoare. Tatăl meu regreta amarnic că rămăsese în Ardealul cedat. Crezuse că fiind atât de cunoscut și bogat nu va avea motive să se teamă. Curând, și-a dat seama cât de mult se înșelase. Mama, care nu mai îndrăznea să iasă din casă, ajunsese ca o umbră. Zvonurile despre atrocitățile comise împotriva evreilor ajunseseră la urechile părinților mei umplându-i de deznădejde. Tata, prin cunoștințele lui de peste hotare, se străduia să ne asigure plecarea, dar… era prea târziu. Autoritățile horthyste, dornice să fie pe placul

stăpânitorilor naziști, începuseră deportarea evreilor. Știind că deportarea înseamnă moarte, tata s-a zbătut să găsească un mijloc ca să ne salveze. Și, cu mare trudă, a reușit. „Mijlocul de salvare" era unul dintre șefii Gestapoului, un anume Gerstenmayer. I-a dat bani și bijuterii, ca să n-o deporteze pe mama. Gestapovistul a luat măsuri ca mama să nu fie trimisă în lagărele morții. Aceasta însă numai pentru un timp. Vezi, aflase de colecția de tablouri a tatălui meu și dorea să pună mâna pe ea.

Sanda tăcu și își aprinse o nouă țigară. Câteva clipe fumă, cu ochii închiși, ca să se liniștească. Înțelegeam că nu-i era ușor să răscolească prin noianul acelor triste amintiri. Mă simțeam vinovat că o îndemnasem să se aplece asupra durerosului trecut însă… nu i-am spus să se oprească. Și n-am făcut-o, pentru că nu eram încă în stare să-mi dau seama ce legătură era între evenimentele petrecute în Clujul cedat și între cele întâmplate în tren și la Cosmeana.

— Gerstenmayer trecea drept un iubitor al artelor și, mai ales, al picturii, rosti ea când își. Mai reveni. Parcă o fiară cu chip de om cum era el putea iubi arta! De fapt, mai știi?, poate aparținea categoriei de naziști plini de ferocitate care după ce schingiuiau și prădau, după ce călcau în picioare toate legile omenești lăcrimau privind

un tablou de Gainsborough [6] sau Rafael [7], ori se înduioșau ascultând un lied de Schubert [8], o arie de Mozart[9] sau Wagner[10]… Nu știu dacă aparținea sau nu acestei categorii, dar știu că îi cerea mereu tatii bani. Între timp, majoritatea evreilor fuseseră deportați și nefericitul meu tată, îngrozit, plătea fără să crâcnească. La un moment dat însă Gerstenmayer i-a adus la cunoștință că nu mai poate amâna deportarea noastră, dar, dacă tatăl meu îi „dăruia" colecția sa de tablouri ne va ajuta să trecem în România. Părintele meu ținea foarte mult la colecția lui, dar pe noi ne adora, așa că i-a făcut pe plac gestapovistului. Ce-i drept, el și-a ținut făgăduiala și ne-a înlesnit plecarea în România. Salvarea

---

[6] Thomas Gainsborough (n. 14 mai 1727 – d. 2 august 1788) a fost unul dintre cei mai faimoși pictori portretiști și peisagiști britanici ai secolului al XVIII-lea.

[7] Rafael Sanzio, cunoscut și ca Rafael sau Raffaello (n. 28 martie sau 6 aprilie 1483, Urbino – d. 6 aprilie 1520, Roma) a fost un pictor și arhitect de seamă al Renașterii italiene, unul din cei mai mari artiști ai tuturor timpurilor, iar moartea sa prematură a pus capăt unei cariere excepționale.

[8] Franz Peter Schubert (n. 31 ianuarie 1797, Himmelpfortgrund, astăzi în compunerea districtului (germ. Gemeindebezirk) Alsergrund, Viena – d. 19 noiembrie 1828, Viena) a fost un compozitor romantic austriac.

[9] Wolfgang Amadeus Mozart (n. 27 ianuarie 1756, Salzburg – d. 5 decembrie 1791, Viena) a fost un compozitor austriac, unul din cei mai prodigioși și talentați creatori în domeniul muzicii clasice. Anul 2006, cu ocazia jubileului a 250 de ani de la nașterea compozitorului, în Austria și Germania a fost cunoscut ca „Anul muzical Mozart".

[10] Richard Wilhelm Wagner (n. 22 mai 1813, Leipzig – d. 13 februarie 1883, Veneția) a fost un compozitor, dramaturg și teoretician al artei germane, unul din cei mai de seamă reprezentanți ai romantismului muzical.

venise însă prea târziu. Mama muri curând. Lunile de spaimă îi distruseseră sănătatea.

Vocea îi tremură și credeam că se va opri, însă, cu un vădit efort, povesti mai departe.

— După eliberare, tatăl meu s-a interesat ce s-a întâmplat cu Gerstenmayer. Află că pentru o scurtă perioadă de timp, acesta „activase" la Constanța, apoi reușise să fugă din țară cu ultimele eșaloane ale armatei germane. Din acea clipă, urmele ofițerului gestapovist „iubitor de artă" se pierdeau. În ciuda eforturilor depuse, tatăl meu n-a izbutit să obțină alte date despre acela căruia fusese silit să-i „dăruiască" prețioasa lui colecție de tablouri. Apoi, la un an după război, tata a murit, răpus de un atac de cord. Au trecut anii… Nici nu mă mai gândeam la colecție, pe care o socoteam pierdută pentru totdeauna. Apoi l-am cunoscut pe omul eu care m-am căsătorit. Era un bărbat încântător.

Rosti ultimele cuvinte cu o vagă nostalgie în glas și, oricât ar părea de ridicol, am simțit o împunsătură de gelozie.

— Era un bărbat încântător, repetă Sanda. M-am îndrăgostit de el din prima clipă. Dar, din nefericire, mi-am dat seama foarte curând câtă minciună și necinste se ascundeau sub acel aspect seducător. Am suferit foarte mult… Ne-am despărțit… Asta este însă altă poveste.

Nu era pentru prima dată când Sanda evita cu

abilitate să vorbească despre căsătoria ei. Or, pe mine tocmai acest subiect mă interesa în mod deosebit.

— Ai divorțat?

— Nu. Însă de mult suntem despărțiți „adică, trăim separat, precizează ea, vădit indispusă.

— De mult? Și încă nu ați divorțat? am insistat, prefăcându-mă a nu-i fi remarcat indispoziția.

— Aș prefera să nu discutăm acum despre aceasta, replică ea încercând să zâmbească. Deci, nemaiavând nicio posibilitate să descopăr ce s-a întâmplat cu Gerstenmayer, am considerat prețioasa colecție de tablouri a tatălui meu pierdută pentru totdeauna. Aproape că uitasem de ea când, acum vreo șase luni, am primit vizita unui individ destul de ciudat. Îl cunoști.

— Eu? De unde să-l…

— Este omul din tren, mă întrerupse Sanda.

— Acela care mi-a încredințat valiza? am exclamat surprins.

— Da. A venit la mine și, nici mai mult nici mai puțin, mi-a spus că ne putem umple de bani, deoarece știe locul unde gestapovistul Gerstenmayer a ascuns colecția de tablouri a tatălui meu.

— Bine, dar în acest caz, de ce nu s-a dus să ia el tablourile? Era un prieten al familiei tale?

— Nu. Atunci îl vedeam pentru prima oară.

— Curios! Ce l-a îndemnat să facă pe bunul

samaritean?

Sanda se întoarse spre mine și își dădu la o parte șuvițele care-i alunecaseră pe frunte.

— Asta l-am întrebat și eu.

În clipa aceea, câinii, care ca în fiecare noapte fuseseră lăsați liberi, se porniră să latre cu înverșunare. Am stat nemișcați câteva minute, străduindu-ne să surprindem cel mai slab zgomot. Curând, animalele se liniștiră și tăcerea se așternu iar asupra vilei.

— Credeam că „musafirul" de ieri noapte și-a făcut din nou apariția, am murmurat.

— Se pare că n-a fost el, zise Sanda. De altfel, dacă a venit pentru valiză, așa cum bănuiam, și ar fi ajuns s-o „controleze", ar fi fost tot atât de dezamăgit ca mine. În ea nu se ascunde nimic. Dar, unde am rămas?

— La omul cu valiza. Te întrebasem, de ce nu luase colecția tatălui tău, odată ce știa unde se află?

— Da, da. Această întrebare i-am pus-o și eu, repetă ea.

— Și ce ți-a răspuns?

— Pur și simplu că nu putea.

— De ce?

— Pentru că, după cum m-a lăsat să înțeleg, trecutul lui era departe de a fi… imaculat.

— Adică?

— Pe vremea nemților „lucrase" cu ei.

— Spion?

— Nu. Colaboraționist. Afaceri cu aur, valută etc. Nu mi-a dat amănunte, firește. Oricum, nu se putea apuca să umble după colecție; ar fi stârnit bănuieli și așa ceva nu era deloc indicat și… sănătos pentru el. Și apoi, chiar dacă ar fi izbutit să pună mâna pe tablouri, tot nu le-ar fi putut vinde.

— Se temea să riște?

— Exact. Știa că dacă ar fi fost prins când ar fi încercat să vândă tablourile, cercetările efectuate cu acest prilej ar fi adus la lumină unele aspecte din trecutul lui pe care dorea din tot sufletul să le țină ascunse. Deși „colaborase" cu nemții, individul era un fricos.

Nu m-aș fi grăbit să-l cataloghez astfel. La început, când intrase în compartimentul meu, privirile lui speriate, felul cum își strângea la piept valijoara ponosită, m-ar fi putut determina să-l consider fricos. Pe urmă însă, când sărise din tren în plin mers și își păcălise urmăritorii încredințându-mi valiza lui nu se mai dovedise astfel. Da, nu era ușor să trag o concluzie în ce-l privește pe omul cu valiza, cum îl numisem eu.

— Tot ce se poate, m-am mulțumit să spun. Și?

— Mi-a propus să colaborăm. Vezi? Iar „colabora"… Susținea că unul fără altul nu puteam obține rezultate, în schimb dacă ne aliam câștigam amândoi. El știa unde se află tablourile, iar eu ca moștenitoare legală a tatălui

meu, aveam dreptul să le vând. Mi-am dat seama că avea dreptate.

— Și i-ai acceptat propunerea?

— Bineînțeles.

M-am ridicat din pat și mi-am pus halatul. Am făcut câțiva pași prin încăpere, apoi, apropiindu-mă de fereastră am privit afară. Grădina, sub revărsarea de argint a lunii, căpătase un farmec straniu. Simțeam privirea Sandei urmărindu-mă. M-am așezat lângă ea. Relatarea ei, deși credibilă, nu mă mulțumise întru totul.

— Prin urmare, în ciuda trecutului său dubios, i-ai acordat încredere acelui individ?

Întrebarea mea o făcu să zâmbească.

— Nu i-am acordat, zise ea.

— Cum nu? Odată ce ai primit să te aliezi cu el?

— Dragul meu, ce altceva puteam face? Parcă aveam de ales? Existau numai două alternative: ori acceptam propunerea lui, ori pierdeam orice posibilitate de a dobândi colecția tatălui meu.

— Asta cam așa este, am recunoscut. Însă dacă „aliatul" tău minte?

— Nu cred, replică ea. Ce rost ar avea să mintă? Ce ar câștiga?

— Ai dreptate, am admis.

Sanda îmi făcuse pe plac: îmi dăduse explicațiile

cerute, îmi dovedise că are încredere în mine. Ar fi trebuit să mă simt mulțumit. Da, *acum* ar fi trebuit să dispară din sufletul meu orice urmă de amărăciune. Însă nu s-a întâmplat așa. Unda de amărăciune stăruia. Priveam chipul frumos al iubitei mele, trupul ei minunat și mă întrebam de ce nu scăpasem încă de acel sentiment neplăcut care-mi otrăvea cugetul și mă împiedica să gust din plin fericirea. Curând, am găsit răspunsul: în sinea mea aș fi dorit ca femeia iubită să nu fie amestecată într-o afacere atât de tenebroasă, aș fi lipi de mine și mă sărută. Apropierea ei m-a tulburat și m-a făcut să înțeleg mai limpede ca aricind cât de mult o iubeam și cât de tare îmi stăpânea simțurile.

— Deci, omul cu valiza…

Iubita mea mă întrerupse.

— Durău, așa se numește, mai precis, așa mi-a spus că-l cheamă, ținu ea să mă lămurească.

— Să presupunem că, într-adevăr, acesta îi este numele. Prin urmare, Durău știe unde se află colecția de tablouri a tatălui tău.

— Da. Știe unde a fost ascunsă. Mi-a declarat că are un plan al locului respectiv.

— Un plan?

— Da. Un desen, o schiță, cum să-i zic? făcu ea ușor agasată.

— Înțeleg, am replicat. De unde are planul?

Întrebările mele ți se pot părea indiscrete, dar altfel nu se poate.

— Nu le găsesc deloc indiscrete, dragul meu, spuse ea. De altfel și eu l-am întrebat pe Durău de unde are planul.

— Și?

— Mi-a spus o poveste pe care, ca să fiu sinceră, n-am crezut-o. Prea mi s-a părut cusută cu ață albă. Individul lucrează pentru Gerstenmayer.

— Ți-a mărturisit-o el?

— Bineînțeles că nu. Este părerea mea.

— Durău ce ți-a povestit?

— Un basm de adormit copiii. Cică după război s-a întâlnit cu Gerstenmayer la Innsbruck. Acolo se instalase și Durău.

— Este cetățean străin? am întrebat mirat.

— Se pare că da. Nu știu sigur. Însă, te rog, nu mă mai întrerupe; îmi pierd șirul.

— Iartă-mă, draga mea.

— S-au întâlnit la Innsbruck, continuă ea. Fostul gestapovist fusese în ultima parte a războiului pe frontul răsăritean, izbutise să scape cu viață și acum trăia în acel oraș sub nume fals. Se ascundea. Era urmărit pentru crimele comise, mai ales pentru cele din Rusia. Durău spunea că au locuit împreună. Nu mi-a dat amănunte referitor la relațiile lui cu Gerstenmayer

și nici nu m-am așteptat s-o facă. Susținea că-l îngrijise pe neamț, care era bătrân și bolnav. Îl îngrijise până în ultima clipă.

— Cum, Gerstenmayer a murit?

— După spusele lui Durău, da. Și, înainte de a muri, i-a lăsat drept răsplată singurul bun pe care-l poseda: schița locului unde ascunsese tablourile tatălui meu.

Mi-am aprins o țigară și am fumat câteva clipe în tăcere. Povestea lui Durău mi se părea prea melodramatică pentru a putea fi adevărată. Întâlnirea „întâmplătoare" de la Innsbruck, fostul ofițer nazist muribund dăruindu-i „binefăcătorului" său singurul său bun, toate acestea nu mi se păreau deloc verosimile.

— Nu cred o iotă din basmul lacrimogen al lui Durău, i-am spus Sandei.

— Nici eu. Părerea mea este că Gerstenmayer se bucură de o sănătate înfloritoare, dar, neputând veni el însuși în țară i-a trimis la mine pe Durău. În realitate, „aliatul" meu, cum l-ai numit, nu este omul cu valiza, ci chiar distinsul domn Gerstenmayer, marele iubitor de artă…

— Înclin să cred că ai dreptate, am replicat. Totuși, nu văd ce legătură este între acest „iubitor de artă" și Cosmeana. Doar ai recunoscut că nu ai venit aici întâmplător.

— Firește. Am venit pentru că tablourile sunt ascunse

la Cosmeana.

— La Cosmeana? am exclamat. De ce tocmai aici? Și apoi, n-ar fi posibil ca, după atâția ani, tablourile să se fi deteriorat?

Abia când am rostit ultimele cuvinte mi-am dat seama că acea avalanșă de întrebări îmi dădea aerul unui anchetator și ar fi putut-o supăra pe Sanda. Am privit-o oarecum încurcat; îmi dădeam seama că nu-mi mai puteam lua vorbele înapoi, iar scuzele mai mult ar fi încurcat lucrurile.

— Dragul meu, zise Sanda, parcă ghicindu-mi temerile, mă bucur că-mi pui atâtea întrebări. Ele mă ajută să mă controlez pe mine însămi, să văd dacă am gândit bine sau nu.

Remarca ei m-a făcut să răsuflu ușurat, deoarece n-aș fi vrut pentru nimic în lume s-o supăr sau să-i vorbesc nepotrivit. M-am aplecat și i-am sărutat umărul gol.

— Am să-ți răspund mai întâi la ultima întrebare, spuse ea mângâindu-mi ușor fruntea. Tablourile au fost luate de pe ramă, înțeleg pânzele, și împachetate cu deosebită grijă, cu acea caracteristică meticulozitate germană. Mi-a spus-o Durau, care s-a interesat în mod deosebit de starea lor. În ce privește prima ta întrebare, află că și eu i-am pus-o lui Durau. Și pe mine m-a mirat hotărârea lui Gerstenmayer de a ascunde colecția în această mică localitate, care, pe atunci, nu era decât un

cătun neînsemnat.

— Și ce explicație ți-a dat „aliatul” tău?

— Mai corect este să-l numim „reprezentantul aliatului meu”, ținu Sanda să precizeze. Deci, Durău mi-a spus că hitleriștii instalaseră la Cosmeana o mică garnizoană, considerând poziția ei importantă din punct de vedere strategic. Chiar așa s-a exprimat: „din punct de vedere strategic”. Or, în fruntea garnizoanei respective se găsea un tânăr ofițer SS-ist, om de încredere al lui Gerstenmayer, un fel de creatură a lui care-i executa orbește ordinele. Când Gerstenmayer a primit ordin să plece pe frontul răsăritean, i-a încredințat colecția acestui om al lui ca s-o ascundă la loc sigur. El s-a conformat întocmai și i-a dat schița locului cu pricina.

— Pe atunci, la Cosmeana erau puține case, am observat eu. Crezi că ascunzătoarea se află într-una din ele sau, undeva, printre stânci, în vreo peșteră?

— Nu știu. Durău s-a ferit să pomenească despre asta.

— E firesc. Dar cum de putea fi sigur Gerstenmayer că subordonatul lui, după prăbușirea Germaniei naziste, nu va reveni în aceste locuri ca să ia colecția pe care o ascunsese și s-o păstreze pentru sine?

— Constat că amândoi avem același fel de a gândi, zise Sanda zâmbind. Închipuiește-ți că și eu am avut aceeași nedumerire, aceeași temere. Durău, căruia i-am

adresat o întrebare asemănătoare celei formulate de tine, m-a liniștit.

— Serios?

— Da. Conform spuselor lui, fostul șef gestapovist era sigur că „omul lui de încredere" nu se mai întorsese la Cosmeana.

— Pe ce se baza?

— Pe faptul că morții nu se m-ai întorc, replică ea prompt.

— Deci, ofițerul care ascunsese colecția de tablouri murise?

— Așa susținea Gerstenmayer. Chipurile, tânărul căzuse pe frontul răsăritean, unde el avusese grijă să-l expedieze îndată după ce pusese tablourile la loc sigur.

— „Chipurile"? m-am mirat eu. N-a murit?

— Ba da. Însă Durău era de părere că de fapt tânărul ofițer nu pierise pe front, ci pur și simplu fusese ucis în mod „discret" din ordinul lui Gerstenmayer. În felul acesta scăpase de un martor și complice periculos. Mari șmecheri naziștii ăștia! încheie iubita mea izbucnind în râs.

Am tresărit neplăcut surprins. Râsul ei mi se păru cu totul nepotrivit în acea clipă. Aveam impresia că, într-un fel, destrăma atmosfera de dragoste, de încredere care se statornicise între noi. Nu găseam nimic de râs în povestea ei plină de crime, cruzime și interese egoiste.

În final, gestapovistul Gerstenmayer îl lichidase pe omul care-l admira și care i se supunea orbește. Cum putea Sanda să râdă de o asemenea grozăvie? M-am întors spre ea. Pentru o clipă, privirile noastre se întâlniră. Se vede că nu izbutisem să mă controlez îndeajuns și în ochii mei citise ceea ce mă frământa.

— Cele ce ți-am povestit nu sunt prea plăcute, murmură ea lăsându-și mâna pe brațul meu.

— Deloc, am rostit pe un ton mai sec decât aș fi vrut.

Adevărul este că mi-era greu să fac pe indiferentul; râsul ei îmi mai răsuna în urechi. Sanda își retrase brusc mâna.

— Ei bine, află că mie îmi place să știu că naziștii s-au omorât între ei, exclamă ea privindu-mă încruntată. Aș fi fost fericită dacă toți s-ar fi strâns reciproc de gât, dacă s-ar fi asasinat unul pe altul.

Nici pe mine nu m-ar fi afectat o asemenea veste. Ceea ce mă șoca era vehemența cu care se exprima ea, ura care-i altera, îi schimonosea trăsăturile. Nu crezusem că o femeie atât de duioasă și delicată poate fi stăpânită de atâta ură și cruzime. Privind-o, aveam impresia că am în față o altă Sandă, o Sandă pe care n-o cunoșteam.

— Nu-mi pasă dacă vorbele mele îți displac, spuse ea furioasă. Ție îți este ușor să faci pe mărinimosul, pe sentimentalul! Ție naziștii nu ți-au ucis părinții, nu ți-au otrăvit copilăria. Pe mine însă mă bucură în mod

deosebit să aflu că acele fiare s-au sfâșiat reciproc.

Își aprinse o țigară, vibrând de mânie. Am imitat-o. Pentru câteva clipe fumarăm în tăcere. Găseam ieșirea ei cam teatrală. Chipul ei mai era încruntat, dar, încet-încet, trăsăturile i se destinseră. Redevenise Sanda pe care o iubeam, Sanda cea dulce, pătimașă, alintată. N-am socotit necesar să-i spun că tatăl meu, comunist din ilegalitate, fusese împușcat de naziști, că și eu suferisem în copilărie din cauza lor. În acele clipe nu mă simțeam în stare s-o fac.

— Te-am supărat? mi se adresă ea zâmbind.

— Nu, draga mea. Te înțeleg perfect, am replicat liniștit.

N-avea rost să prelungesc discuția pomenind despre neplăcerea resimțită când mă trezisem înaintea unei Sande necunoscute. În definitiv, nu toți oamenii reacționează la fel, într-o situație identică.

— Pe urmă ce s-a mai întâmplat? m-am mulțumit să spun, zâmbind la rândul meu.

— Mi-am amintit de invitația Mirelei Todiraș. Îmi dădea posibilitatea să vin la Cosmeana fără ca prezența mea să dea de bănuit. Așa că i-am scris anunțându-mi sosirea.

— Durău știa că intenționezi să vii la Cosmeana?

— Desigur. Ne înțelesesem să ne întâlnim aici. Eu urma să sosesc prima, iar el după câteva zile.

Considerasem că e preferabil să călătorim separat. M-am instalat la prietenii noștri și l-am așteptat. În locul lui ai apărut tu. La-nceput, am crezut că întârzierea lui este întâmplătoare. Apoi, când ne-ai relatat cele petrecute în tren, am înțeles de ce Durău nu se arătase încă. Ca să fiu sinceră, la un moment dat…

Sanda se întrerupse. Ezita.

— La un moment dat? am repetat.

— Știi… te-am bănuit, zise ea.

Zâmbea, probabil ca să atenueze lovitura pe care mi-o dădeau vorbele ei. N-am făcut niciun comentariu. Parcă și cu mine nu fusese la fel? N-o bănuisem?

— Credeam că ești amestecat în afacerea cu tablourile, continuă Sanda, observând că n-am de gând să protestez. Îmi spuneam că ori furaseși valiza lui Durau, ori „lucrai" cu dânsul. Nu excludeam nici posibilitatea să fi fost trimis chiar de Gerstenmayer, ca să ne supraveghezi.

Era prea mult!

— Eu! am exclamat uimit.

— Dragul meu, vreau să fiu sinceră cu tine, murmură ea, mângâindu-mi obrazul. Te rog, nu te supăra.

— Nu mă supăr, am spus încercând, fără prea mare succes să surâd și să par indiferent.

— Te-am bănuit din cauza valizei. Eram convinsă că Durău ascunsese planul locului unde se afla colecția în

valiză, de aceea o păzea cu atâta grijă. Tu însuți ai povestit că n-o lăsase o clipă din mâini.

— Așa este, am recunoscut.

— Vezi? Or, dacă Durău îți încredințase prețioasa lui valiză, însemna că te cunoștea și avea deplină încredere în tine. Nu mi se părea deloc verosimil s-o încredințeze unui necunoscut.

— Dar în valiză nu exista niciun fel de plan! am observat eu. Prin urmare, n-avea motive să nu mi-o dea în păstrare. Putea s-o lase oricui, doar nu avea nicio valoare…

— Acum, când ne-am convins că planul nu se află în valiză, știu că acesta este adevărul, dar la venirea ta nu-l știam. Era, deci, firesc să te bănuiesc a fi complicele lui Durău.

— Faptul că mă bănuiai te-a îndemnat să-mi scotocești valiza? m-am încumetat să-i pun întrebarea care-mi ardea buzele.

— Da, răspunse ea fără să clipească. Voiam să…

— Și la mine ai venit tot din cauza valizei? am întrerupt-o eu. Nu a valizei mele, firește, deoarece al „cercetat-o" deja, ci a individului din tren.

Suferam la gândul că Sanda se aruncase în brațele mele minată nu de dragoste sau de dorință, ci din interes. Era o presupunere dureroasă, dar perfect logică. Din interes, ca să controleze în liniște valiza lui Durău.

— Cum poți gândi astfel? spuse ea cu tristețe în glas. Știi foarte bine ce m-a adus lângă tine.

— Deci, tu…

— Nu distruge ceea ce este între noi cu asemenea bănuieli absurde, mă întrerupse Sanda lipindu-se de mine. Puteam avea valiza și altfel. N-ar fi fost nevoie pentru asta, să recurg la o cale atât de… colaterală…

Am strâns-o la piept și am sărutat-o. Doream din tot sufletul să o cred. Era groaznic să presupun că se servise de mine numai ca de o unealtă pentru a-și atinge scopul. Totuși, în timp ce o țineam în brațe, nu m-am putut împiedica să constat că povestirea ei nu explica întru totul cele întâmplate. Cine erau blonzii din tren? De ce îl urmăreau pe Durău? Ce căutase vizitatorul nocturn? Mi-am spus că e preferabil s-o întreb pe Sanda. N-avea rost să mă chinuiesc singur, căutând un răspuns la aceste întrebări. Și așa am făcut.

— Habar nu am cine sunt indivizii din tren, zise ea, însă e clar că ei sunt la curent cu existența colecției. Altfel nu l-ar urmări pe Durău și n-ar încerca să intre în camera ta ca să-i verifice valiza.

— Așadar și tu crezi că vizitatorul nocturn este unul dintre cei doi blonzi?

— Da. Cine ar putea fi, dacă nu unul dintre ei?

— Bine, dar asta înseamnă că știu de faptul că Durău are planul!

— Așa se pare. Acesta este motivul pentru care îl urmăreau; sperau să-i ducă la locul unde sunt ascunse tablourile. Când „vânatul” le-a scăpat sărind din tren, unul dintre ei s-a luat după el, iar Celălalt după valiza care-ți fusese încredințată ție.

— Desigur că ai dreptate. Nu găsesc altă explicație mai potrivită. Și acum, ce intenționezi să faci?

— Singurul lucru pe care-l pot face este să-l aștept pe Durău. Fără ajutorul lui nu voi putea găsi tablourile tatălui meu. Sper că nu va întârzia prea mult, deși prezența „lunganului blond”, cum l-ai numit tu, ne poate crea greutăți neprevăzute.

— Și dacă nu va veni?

Chipul i se întunecă, dar când vorbi vocea ei era calmă, chiar indiferentă.

— Am să consider colecția ca definitiv pierdută, zise ea ghemuindu-se în brațele mele. În schimb, îmi rămâne dragostea ta care mă va consola pe deplin. Nu-i așa, iubitule?

— Da, draga mea, am murmurat sorbindu-i buzele.

Aș fi dat orice ca s-o cred, voiam s-o cred, dar, ceva îmi spunea că lucrurile nu sunt nici atât de simple, nici atât de frumoase…

Eram din nou singur. Sanda se retrăsese în camera ei de aproape o oră, dar nu puteam să adorm. Gândurile nu-mi dădeau pace. În aer mai plutea o undă din parfumul ei și perna de lângă mine mai păstra forma capului ei. O simțeam foarte aproape, stăpânindu-mi inima și simțurile și, totodată, foarte departe. Știam de ce. Nu puteam uita chipul Sandei necunoscute pe care-l zărisem pentru câteva clipe, cu trăsăturile schimonosite de ură și râsul ei plin de cruzime.

„Deci, poate fi și altfel, nu numai așa cum se arată de obicei în fața mea", îmi spuneam abătut.

Deși găseam firesc să-i urască pe aceia care-i duseseră familia la pieire și-i răpiseră ceea ce-i aparținea, nu-mi puteam alunga din fața ochilor imaginea „celeilalte" Sande. Am căutat să analizez motivul pentru care izbucnirea ei, dezvăluirea subită a unei laturi a firii sale, încă neștiute de mine, îmi provocase un șoc atât de puternic. Am ajuns la concluzia că explicația era simplă: purtarea Sandei, felul ei obișnuit de a fi nu-mi permisese să presupun existența unei „alte" Sande, violentă, capabilă să urască, să fie rea, foarte rea. Și, mai mult încă, ceva îmi spunea că poate fi așa *și în alte împrejurări,* nu numai când era vorba de naziști, pe care, de altfel, și eu îi uram. Asta era! Fără voia mea privisem în sufletul iubitei mele și ceea ce văzusem mă uimise și mă înspăimântase. Și suferam tocmai pentru că o

iubeam. Cele constatate nu-mi schimbaseră sentimentele și, de aceea, doream să mă fi înșelat.

Din păcate, știam prea bine că nu mă înșelasem. Și apoi, mai era și povestea aceea cu colecția de tablouri, cu SS-istul Gerstenmayer, cu omul din tren și cu urmăritorii lui. Rolul ultimilor, a lunganilor blonzi, nu-mi era clar. Și nu numai rolul lor, ci și actele din afacerea respectivă mi se păreau destul de încâlcite. Nu, nu puteam să mă liniștesc și să adorm. Prea mă asaltau gândurile. M-am sculat și am început să mă îmbrac, evitând să fac zgomot. Cerul căpătase o nuanță trandafirie spre răsărit, anunțând apropiata apariție a astrului zilei. Am ieșit din casă și am pornit-o alene spre malul mării. Clipocitul valurilor, foșnetul molcom al ierburilor alintate de briză și lumina difuză a zorilor avură asupra mea un efect liniștitor. Îmi pusesem încă de acasă slipul de baie, așa că m-am dezbrăcat și am intrat în apă. Valurile line și călduțe ale mării mă îmbrățișară primitoare. Am înotat vreo jumătate de oră, simțind bucuros cum îmi revin tot mai mult. Înviorat, am ieșit la mal și m-am întins pe nisip, la poalele unor stânci. Destins și calmat, am închis ochii și, curând, am ațipit. Atunci am auzit un „pst, pst”. La-nceput l-am confundat cu foșnetul tufelor din preajmă, dar repede am stabilit că mă înșelasem.

— Domnule, alo! șopti cineva foarte aproape de mine.

M-am ridicat și am privit în jur. Nu se vedea nimeni prin apropiere. Atunci?

— Domnule, sunt aici, în dreapta dumneavoastră, șopti iar nevăzutul meu interlocutor.

„Ce dracul îi arde să se joace de-a v-ați ascunselea?" mi-am spus înfuriat privind în direcția indicată.

Și în acel moment l-am văzut. Stătea tupilat în spatele tufișului. Numai capul i se ițea printre crengile acoperite cu frunze lungi, de un verde-argintiu. Am recunoscut ochii înspăimântați și chipul palid al omului din tren!

— Dumneata? am exclamat.

— Vă rog, vorbiți mai încet. Nu-i nimeni prin apropiere?

— Nu. Suntem singuri.

Răsuflă ușurat, ieși de după tufiș și se instală într-o poziție mai comodă ia poalele stâncii. M-am așezat lângă el; observasem că avusese grijă să stea în așa fel, încât să nu poată fi văzut dinspre plajă.

— Cum ai ajuns aici? l-am întrebat.

— Simplu, am reușit să scap de urmăritori.

Știam că este un individ cu trecut dubios, un fost colaborator al naziștilor și, totuși, nu-mi era antipatic. Regretam că trebuia să-i stric buna dispoziție, însă nu-l puteam lăsa să-și făurească iluzii în privința celor care-l urmăreau.

— Ai scăpat de unul dintre ei, am precizat. Celălalt este aici, la Cosmeana.

Spaima îi alteră din nou trăsăturile și obrajii săi, care căpătaseră puțină culoare, redeveniră palizi. Părea un animal hăituit.

— L-ați. Văzut?

— Da, domnule Durau. Și nu numai o dată.

Mă privi uluit.

— Îmi… îmi cu… știți cum mă cheamă? bâigui înecându-se.

Un fior îi străbătu trupul și se lipi mai tiare de stâncă. Poate că era șmecher și necinstit, dar în niciun caz nu era un dur.

— Știu și de ce ai venit la Cosmeana, am spus.

— Da… de unde, cum ați…

— Cum am aflat? i-am întrerupt jalnica bâiguială, străduindu-mă să nu zâmbesc. Foarte ușor. Am stat de vorbă cu „aliata" dumitale.

— Cu… aliata mea? se minună el.

— Exact. Și mi-a povestit totul.

— Nu… nu înțeleg… Care… a… aliată?

Firește, mă așteptasem ca un individ de teapa lui să încerce să mă mintă, dar uluiala lui părea sinceră. Abia putea să vorbească. Ar fi trebuit să fie un actor genial ca să se poată preface astfel. Și nu-l credeam în stare de o asemenea performanță.

— Cum adică „nu înțelegi”? am replicat căutând să-mi păstrez calmul.

— Vă rog să mă credeți, nu pricep nimic.

— Mă refer la femeia al cărei tată a fost silit să „doneze” ce avea mai de preț unui amic de-al dumitale.

— Despre care… femeie vorbiți? Care femeie?

Uluiala lui ajunsese la culme. Mă privea țintă cu un aer aproape tâmp. Ori era sincer, ori nu intenționa să-mi împărtășească ce știa. Nu exista altă alternativă. Țineam însă să lămuresc lucrurile.

— Atunci, de ce ai venit? l-am apostrofat.

— E o poveste lungă, spuse el, tamponându-și cu batista fruntea asudată.

— Știu foarte bine povestea asta, am rostit cu ironie.

— Așadar… ați discutat cu… cu tipul acela?

— Care tip?

— Cu blondul din tren?

— Da de unde. Mi-a povestit totul aliata dumitale.

— N-am nicio aliată, protestă el.

Glasul lui răsuna ceva mai ferm. Mi-am dat seama că n-avea rost să insist. În definitiv, nu era obligat să-mi dezvăluie tainele lui.

— Oricum, eu am să-i spun doamnei în cauză că ne-am întâlnit, m-am mulțumit să declar.

— Dar nu vreți să pricepeți că nu cunosc nicio doamnă, că nu sunt „aliat” cu nicio doamnă? izbucni

Durău exasperat.

M-am simțit năpădit de un val de mânie. Individul depășea orice limită! N-avea decât să-și păstreze tainele pentru el, era dreptul lui, dar nu-i puteam permite să-și bată joc de mine.

— Nu ți se pare că întinzi prea mult coarda? am exclamat furios. Îți închipui că am să-ți înghit minciunile?

— Vă jur, nu cunosc…

— N-am nevoie de jurămintele dumitale, l-am întrerupt.

— Cum să vă conving? zise el frângându-și mâinile. Vă dau cuvântul meu…

— Asta-i bună, l-am întrerupt eu din nou.

„Auzi acolo, „cuvântul lui”! mi-am spus înciudat.

— De ce ai venit aici? l-am întrebat cu asprime.

— Am… am de rezolvat, da, de rezolvat niște… niște treburi.

Începuse să-mi fie lehamite de discuția asta care nu ducea nicăieri.

— Ce fel de treburi?

Surâse ca atunci când intrase în compartimentul meu; parcă-și cerea scuze. Surâsul acela și aerul de umilință care i se întipărise pe față mă indispuseră.

— Vă rog să nu vă supărați, murmură el, dar nu vă pot spune.

N-am insistat. Mânia mi se potolise. Într-un fel, avea dreptate; nu avea niciun motiv să-mi facă mie confidențe, să-mi vorbească despre colecția de tablouri sau despre locul unde era ascunsă. Ar fi fost absurd să pretind așa ceva.

„La fel ca în tren, a vorbit fără să spună nimic. Nici când i-am pomenit de «aliata» lui n-a vrut să recunoască", m-am gândit necăjit:

— Unde să-ți aduc lucrurile?

— Am… am să vă dau eu de știre și… și am să-mi iau valiza.

Oare nu avea încă un „domiciliu" la Cosmeana sau, pur și simplu, nu voia să-mi spună unde stă?

— Am spus „lucrurile" nu „valiza", am replicat.

— Și… valiza mea?

— Regret, dar nu mai există.

— V-au furat-o ei?

— Nu. Însă a fost distrusă.

— Distrusă?

— Da. Mai precis, făcută bucăți, sfâșiată.

Durău mă privi îngrozit.

— Cine a… a sfâșiat-o?

Bâiguiala lui mă călca pe nervi.

— Aceia care căutau planul, am răspuns tăios.

Înghiți în sec, fără să răspundă. Prin urmare, știa despre plan. Atitudinea lui o dovedea cu prisosință; era

o recunoaștere tacită.

— Bineînțeles că nu au găsit nimic, am continuat. Și nici nu puteau să găsească.

— Interesant, făcu el cu o umbră de zâmbet pe chipul palid.

— Nu este interesant, ci firesc, odată ce ai avut dumneata grijă să nu se afle nimic în valiză.

— Eu n-am niciun amestec în treaba asta, zise el, dar zâmbetul i se accentua, dezmințindu-i vorbele.

M-am stăpânit să nu zâmbesc la rândul meu. Hotărât lucru, era o lichea, însă nu-mi era antipatic.

— Deci, să nu-i transmit doamnei Mirea vreun mesaj din partea dumitale?

— Doamnei Mirea? repetă el ca un ecou.

— Oh, am uitat că nu o cunoști, am replicat eu cu nedisimulată ironie. Nici n-o cunoști, nici n-ai auzit de dânsa.

— Îmi dau seama că nu mă credeți. Din păcate, nu am posibilitatea să vă conving. Doamna Mirea? Așa se numește doamna…

— Da, așa se numește, l-am întrerupt enervat. Aștept să-mi comunici unde să-ți aduc lucrurile.

— Am să vă dau curând de veste. Numai… să nu am vreo întâlnire neplăcută.

Mi-am strâns ustensilele de plajă și am pornit spre vilă. Durău o luă în direcția opusă, căutând să se afle

mereu la adăpostul stâncilor și a tufișurilor.

Când am ajuns la vilă, soții Todiraș și Sanda se aflau în cerdac și își luau micul dejun.

— Iar ne-ați luat-o înainte, mă întâmpină Mirela zâmbind.

— N-am vrut să pierd răsăritul soarelui, am replicat și m-am așezat pe locul liber de lângă ea.

— Ați și înotat? mă întrebă drăgălașa mea gazdă, punându-mi la îndemână platoul cu sandvișuri.

— Firește. A fost minunat.

— Mă simt tentată să vă urmez pilda, zise ea, însă măcar în timpul concediului vreau să mă trezesc mai târziu.

— Îmi închipui că plimbarea și baia matinală ți-au făcut o foame de lup, interveni în discuție Iancu Todiraș.

— E adevărat.

Fostul meu coleg ținu să mă servească el însuși, făcând tot felul de glume. Se vedea că era bine dispus și soția lui îl seconda cu brio. Sanda, așezată de cealaltă parte a mesei, îmi surâdea și mă alinta cu privirile, fumând în tăcere. Chiar și omul cel mai lipsit de perspicacitate și-ar fi putut da seama că între noi doi este „ceva”. Sandei însă nu părea să-i pese.

Din când în când le dădeam replica glumeților soți

Todiraș, deși, în fond, nu participam la veselia lor. Mă simțeam năpădit de o ciudată neliniște. Aveam impresia că mă aflu în fața unor aparențe înșelătoare, în dosul cărora pândea primejdia. Faptul era cu atât mai surprinzător, cu cât ambianța plăcută și prezența iubitei mele și a binevoitoarelor noastre gazde nu justifica o atare stare sufletească. Nu voiam ca cei din jurul meu să observe ce se petrece cu mine și făceam eforturi să mă arăt bine dispus.

— Vi s-a întâmplat ceva? mă întrebă la un moment dat Mirela, dovedindu-mi că eforturile mele nu prea erau încoronate de succes.

— Mie? Ce să mi se întâmple? am făcut eu pe miratul.

— Aveți un aer atât de absent! Parcă nu ați fi fost aici, lângă noi, ci…

— Ei, lasă, dragă, nu-l tot iscodi, o întrerupse Iancu râzând. Oare e atât de greu să-ți dai seama de realitate?

— Care realitate? vru să știe bruna Mirela.

Ochii ei, verzi și codați, se opriră întrebători asupra soțului ei.

— Una cât se poate de simplă, rosti el cu un ton malițiios. Prietenul nostru este îndrăgostit.

Da, eram îndrăgostit. Iancu nu greșea. Eram însă un îndrăgostit chinuit de îndoieli.

— La asta nu m-am gândit! exclamă Mirela Todiraș izbucnind la rândul ei în râs.

I-am ținut și eu isonul. Ce altceva puteam face?

Ca de obicei, după micul dejun ne-am dus pe plajă. Voiam neapărat să stau de vorbă cu Sanda ca să-i relatez despre întâlnirea mea matinală. În timpul micului dejun acest lucru nu fusese posibil și devenisem nerăbdător. Din fericire, prilejul n-a întârziat să se ivească. Soții Todiraș s-au aruncat în valuri și au început să înoate, iar eu cu Sanda am rămas întinși pe nisip.

Din cupa soarelui se revărsa cu generozitate aur de raze. Trupul bronzat al Sandei, abia acoperit de un bikini alb, era mai ispititor ca oricând. Aș fi preferat să o pot strânge în brațe, nu să discut cu ea despre sosirea „aliatului" ei. Dar știam foarte bine că *trebuie* să-i vorbesc despre asta; atât din datorie, cât și din dorința de a vedea cum reacționează la aflarea unei asemenea vești. Constatarea din urmă fu pentru mine o nouă dovadă că sufletul îmi era otrăvit de îndoieli mai mult decât aș fi fost dispus să admit. Tăceam, încercând să găsesc raționamente care să-mi risipească oarecum îndoielile și, totodată, cea mai potrivită modalitate ca să-i anunț iubitei mele venirea lui Durău.

— Mirela avea dreptate. Ție ți s-a întâmplat ceva.

Vocea Sandei mă readuse la realitate. Se întorsese spre mine și mă privea îngrijorată.

— Dragul meu, ce este cu tine? zise ea, lăsându-și mâna pe brațul meu.

— Nimic. Ce să fie?

— Imposibil. Se vede cât de colo că te preocupă ceva.

— Pur și simplu am vrut să fim câteva clipe singuri.

— Nu este prea ușor… În timpul zilei, murmură zâmbind.

Mi-am dat seama că dăduse o interpretare greșită cuvintelor mele.

— Firește, aș dori să fim singuri, numai noi doi, și ziua, am spus, dar acum doream acest lucru din… alte motive.

Am avut ocazia să mă conving încă o dată cât de perspicace era Sanda. Remarcă deîndată tonul și ușoara mea ezitare.

— Din alte motive?

— Da. Trebuie să-ți comunic ceva, mai precis, să-ți dau o veste care, desigur, te interesează. Înțelegi, că nu-mi convenea să se afle prin preajmă urechi indiscrete.

— Nu prea înțeleg, iubitule. Ești atât de misterios! spuse alintându-se.

— Aliatul tău a sosit la Cosmeana.

— Aliatul meu?

— Da. Durau.

Rămase în continuare culcată pe nisip, însă trăsăturile i se crispară ușor.

— Durau? Ești sigur?

— L-am văzut.

— Serios?

Vorbea degajat, căuta să pară indiferentă, dar din glasul ei răzbătea o notă de neliniște. Mâna ei, care se mai odihnea pe brațul meu, tremura ușor. Se grăbi să și-o retragă.

— Nu numai că l-am văzut, dar am și vorbit cu el.

— Unde anume?

Stăpânirea ei de sine era remarcabilă, însă nu se putea ascunde de mine; stăteam atât de aproape unul de altul, încât îi puteam observa până și tresărirea genelor mătăsoase.

— Pe plajă. Azi-dimineață, când m-am dus pe malul mării s-a apropiat de mine. Ce-i drept, numai după ce s-a asigurat că nu se află nimeni prin preajmă. E foarte prudent.

— Ce voia de la tine? Să-i dai valiza?

— Nu părea deloc preocupat de valiză, am replicat. Se bucura că scăpase de urmăritori.

— A pomenit și… despre mine?

Pusese întrebarea, chipurile, într-o doară, însă nu mă putea păcăli; eram convins că este neliniștită.

— Nu, am răspuns urmărindu-i reacția.

— Mă așteptam, se mulțumi să spună, răsuflând ușurată.

Purtarea ei mă descumpănea.

— Așadar, a izbutit să scape de unul dintre blonzi,

continuă zâmbind.

— Da. Însă i-am atras atenția că celălalt lungan se află aici, la Cosmeana.

— A, i-ai spus?

Tonul ei era neutru, dar zâmbetul îi pierise. Nu puteam înțelege dacă faptul că l-am avertizat pe Durău de pericolul care-l paște o bucura sau nu.

— Am socotit că este de datoria mea s-o fac.

— Bineînțeles, rosti ea împăciuitoare. Eu una nu mă tem prea mult pentru soarta lui; odată ce a reușit să scape de un urmăritor, are să scape și de al doilea.

— În ce mă privește, sunt cam sceptic, dar… să fim optimiști, am replicat.

— Ai să vezi că am dreptate, insistă ea. Durău ăsta este foarte șmecher.

— Așa-i, am recunoscut eu.

Sanda rămase tăcută, însă privirea ei parcă întreba în locul ei: „De ce-mi spui asta?”

— Închipuiește-ți că atunci când i-am vorbit despre tine, a susținut că nu te cunoaște, am lămurit-o.

— Deci, i-ai vorbit despre mine?

— Da. Și el o ținea morțiș că nu a auzit în viața lui despre vreo doamnă Mirea.

— Asta-i bună! râse ea. Totuși nu mă miră. Durău este extrem de precaut; nu se încrede în nimeni.

— M-am convins.

— Procedează înțelept, nu crezi? mă întrebă, punându-și capul pe brațul meu.

Mirela și Iancu Todiraș ieșiră tocmai atunci din apă și veniră să se întindă pe nisip lângă noi, punând capăt convorbirii noastre.

Respiram parfumul tulburător al părului Sandei și mă întrebam dacă nu cumva exageram, arătându-mă atât de bănuitor. În definitiv era firesc ca Durău să se arate prudent. De ce mi-ar fi dezvăluit „alianța" lui cu Sanda și planurile lor? Ce-i drept, purtarea mea din tren îl încredințase că îi sunt oarecum binevoitor, dar aceasta nu-l obliga să mi se destăinuia. Și apoi, un om hăituit ca el oare nu era firesc să fie temător?

Glasul lui Iancu Todiraș îmi întrerupse brusc firul gândurilor.

— Ei, ar cam fi timpul s-o luăm spre casă, zise el ridicându-se.

Niciunul dintre noi nu avu nimic de obiectat; căldura plăcută de până atunci devenea tot mai apăsătoare. Soții Todiraș, ținându-se de mână, o porniră înainte. Sanda, care mergea lângă mine, își încetini la un moment dat pașii, ca să mărească distanța dintre noi și gazdele noastre.

— N-am apucat să te întreb, mi se adresă ea vorbind încet ca să fie auzită numai de mine, Durău a rămas la Cosmeana?

— Mi se pare că da.

— S-a instalat la motel?

— Nu știu. „Aliatul” tău a evitat cu grijă să-mi spună unde stă. Purtare firească din partea unui om ca el care nu se încrede în nimeni, nu-i așa?

— Da. În fond, nu contează unde se ascunde. Când va socoti de cuviință are să mă caute el.

— E de la sine înțeles. Doar a venit la Cosmeana ca să te întâlnească.

În mod normal, așa ar fi trebuit să procedeze. Însă, ziua trecu fără ca Durău să se arate. La fel și ziua următoare. M-am dus până la motel și am străbătut cele câteva străzi ale micii localități. „Omul cu valiza” nu se vedea nicăieri! Dispariția lui mă intriga, dar atitudinea Sandei mă intriga și mai mult. Era cât se poate de calmă și nepăsătoare. Lipsa de vești din partea „aliatului” ei nu părea s-o afecteze. Or, pentru mine, o asemenea atitudine era de neînțeles. După cum îmi mărturisise, ea acceptase invitația Mirelei Todiraș tocmai ca să se poată întâlni la Cosmeana cu Durau. Aci își dăduseră întâlnire. Totuși, nici Durau, nici Sanda nu păreau grăbiți să se vadă și să stea de vorbă! Nu, în afacerea aceasta nimic nu era așa *cum ar fi trebuit să fie*!

În cea de-a doua noapte care a urmat discuției, mele cu Durău pe plajă, când Sanda a venit în camera mea,

mi-am exprimat nedumerirea.

— Ai vreo veste de la „aliatul” tău? am întrebat-o.

— Încă nu.

— Și nu ți se pare ciudat că până acum nu a încercat să te întâlnească?

— Deloc, replică ea așezându-se pe pat.

— Cum așa? Doar scopul venirii voastre la Cosmeana era…

— Dragul meu, mă întrerupse Sanda, uiți că Durău e urmărit? Uiți că unul dintre străinii blonzi se află aici? „Aliatul” meu, cum îl numești tu, este un om prevăzător. Consideră că acum nu-i momentul potrivit să mă întâlnească. Se va arăta numai când va fi sigur că nu riscăm să avem surprize neplăcute.

Argumentele ei erau logice. Durău știa cum trebuie să procedeze.

— Oare cine să fie blonzii din tren? Și de ce se țin după dânsul?

— Am mai discutat despre asta, zise Sanda cu reproș în glas. Nu-i cunosc. Dar, fără îndoială că-l urmăresc pe Durău în speranța că astfel vor descoperi locul unde sunt ascunse tablourile tatălui meu.

— Crezi că nici Durău nu-i cunoaște?

— În caz că știe cine sunt urmăritorii lui mi-o va spune când ne vom întâlni.

— S-ar putea, deși…

— Prefer să nu ne mai ocupăm de ei, ci de noi, mă întrerupse Sanda.

Zâmbi și se ghemui în brațele mele. I-am dat dreptate. N-avea rost să irosesc discutând clipele acelea unice.

În noaptea aceea n-am mai vorbit despre afacerea cu tablourile. Nici în următoarele două zile. Ne petreceam timpul pe țărmul mării, făcând plajă și înotând, sau hoinărind prin împrejurimi. Încă nu vizitasem ruinele castrului roman și faptul mă mira. Când mi-am exprimat dorința să urcăm până acolo, fostul meu coleg nu s-a arătat prea încântat.

— Și eu am vrut să facem o excursie până la ruine, dar Iancu n-a fost de acord, interveni Mirela în discuție.

— N-am fost și nici acum nu sunt, replică soțul ei.

— De ce? am întrebat eu. Priveliștea, de acolo de sus, trebuie să fie încântătoare.

Am privit spre Sanda, sperând că mă va susține. Dar, spre necazul meu, nu scoase o vorbă; continua să fumeze impasibilă.

— Priveliștea este, într-adevăr, foarte frumoasă, însă printre dărâmăturile acelea mișună viperele, răspunse tăios Iancu Todiraș. N-am chef să ni se întâmple o nenorocire.

— Dacă-i așa, atunci…

— Așa este, te asigur, mă întrerupse el.

N-am mai insistat. Mirela, vădit decepționată, se văzu

silită să renunțe și ea la intenția ei de a vizita ruinele castrului.

— Ce ați spune de o plimbare până la Mangalia? ni se adresă Iancu, dornic să înseninеze atmosfera.

Mirela se lumină la față. Era o fire deschisă, veselă și nu putea sta bosumflată mult timp. Acceptă cu entuziasm propunerea soțului ei, iar Sanda, ieșind din mutenia ei, se arătă la fel de bucuroasă. În ce mă privește, nu eram prea încântat, însă nu aveam niciun motiv să refuz. Ne-am dus deci la Mangalia și ne-am distrat destul de bine.

Sanda era exuberantă, râdea, glumea, dansa. Părea tot mai îndrăgostită de mine și nu făcea nimic ca să păstreze aparențele. Parcă n-o mai interesa deloc afacerea pentru care venise de fapt la Cosmeana.

— Văd că ai uitat de Durău, i-am spus, în timp ce dansam într-un bar de noapte din Mangalia. Oare ce s-a întâmplat cu el?

— Ce să se întâmple? Caută, desigur, să scape de indivizii din tren. Curând are să-și facă apariția.

— Totuși, până…

— Iubitule, mă întrerupse ea zâmbind, nu înțeleg de ce îți bați tu capul din cauza lui Durau. Te interesează atât de mult?

— Bine, dar colecția de tablouri?

— Există lucruri mai importante și… mai plăcute

decât blestemata aceea de colecție, replică ea și se lipi de mine.

Am strâns-o în brațe și am continuat să dansăm. Regretam că adusesem vorba despre Durău și problemele ei. Cel mai bun lucru era să le dau uitării și să mă bucur de ceasurile petrecute în preajma Sandei.

Soții Todiraș priveau cu ochi buni dragostea noastră, deși uneori ne mai tachinau. Fostul meu coleg susținea că mă port ca un licean îndrăgostit, iar Mirela râdea, spunând că vizita la Cosmeana „ne-a fost fatală" Sandei și mie. În zilele care urmară am izbutit să-mi alung aproape cu totul din minte straniile întâmplări în care fusesem antrenat fără voia mea. Din păcate, foarte curând, am fost silit să mă gândesc din nou la ele.

Trecuse aproape o săptămână din ziua când mă întâlnisem cu Durău pe plajă. Ca în fiecare dimineață am pornit spre țărmul mării. Numai Sanda, Mirela și eu. Iancu spusese că trebuie să rezolve niște treburi și mă rugase să le însoțesc pe doamne.

Înaintam sporovăind veseli pe drumeagul pietros care ducea spre plajă când, deodată, ne-a apărut în față Durău. A trecut pe lângă noi și și-a continuat liniștit calea. Nu m-a salutat; s-a mulțumit să-mi zâmbească în semn de recunoaștere.

Acea întâlnire neprevăzută mă tulburase. M-am

întors spre Sanda. Discuta cu Mirela, cât se poate de bine dispusă. Nimic nu arăta că-l observase pe Durău. Așa ceva era însă imposibil: doar trecuse foarte aproape de ea, mai că o atinsese. Ar fi trebuit să-i admir stăpânirea de sine, dar n-am făcut-o. Analizând cele întâmplate m-am simțit năpădit de un sentiment neplăcut. Constatam că din nou *ceva* nu era în regulă. Firește, Sanda nu se putea apuca să-mi vorbească despre „omul cu valiza" în prezența Mirelei. În schimb, era foarte ușor să-mi arunce o privire semnificativă, să-mi facă un semn ca să înțeleg că remarcase prezența lui Durău. Or, nu făcuse nimic. Cum era exclus să nu-l fi văzut pe „aliatul" ei, însemna că, pur și simplu, nu-l recunoscuse!

Preocupat, încetasem să particip la conversație. Gheara îndoielii mă sfâșia din nou.

— Te simți rău? mă întrebă Mirela, cu care de câteva zile ne tutuiam.

— Nu. Sunt doar nerăbdător să mă arunc în brațele mării, i-am răspuns, străduindu-mă să zâmbesc.

Ajunși pe plajă, ne-am bălăcit în apa puțin adâncă de lângă mal. Doream să rămân câteva clipe singur cu Sanda. Prilejul n-a întârziat să se ivească. Mirela Todiraș s-a întins pe nisip „să-și facă cura de soare" cum spunea, iar eu am profitat ca să-i propun Sandei să înotăm ceva mai departe. Ea a primit. Era o înotătoare la fel de bună

ca mine. Curând despicam undele albastre-verzui cu mișcări viguroase. Ne-am îndepărtat destul de repede de țărm. Acum eram singuri. Speram că-mi va pomeni despre întâlnirea cu Durău, dar nu s-a întâmplat așa.

— Ce minunată e apa! exclamă încântată. Aș înota întruna. Tu, nu?

— Ba da.

— Hai să mergem mai departe, mă îndemnă zglobie. Te provoc la întrecere!

Era clar că n-avea intenția să-mi vorbească despre omul cu valiza.

— Ce faci, nu vii?

— Prefer să ies, i-am răspuns. Astăzi nu sunt în formă.

— Dimineață nu aveai nimic.

— Așa-i. Poate că am stat prea mult la soare.

Am pornit spre țărm și ea m-a urmat fără tragere de inimă. M-am așezat pe nisip, la umbra unor stânci. Sanda, rămasă în picioare, mă privea neliniștită.

— Ți-e mai bine?

— Oarecum.

— Poate că ai dreptate. Te-a moleșit căldura.

Odată ce ea n-avea de gând să-mi vorbească, aveam s-o fac eu.

— Desigur. Căldura e de vină. Căldura și… gândurile.

— Gândurile? făcu mirată.

— Da. M-am gândit la „aliatul” tău.

— Iar?

— Dă dovadă de mare prudență.

— Te cred. Numai când va socoti momentul prielnic are să se arate.

Mințea! Fără îndoială că mințea! Aveam de acum dovada că nu-l cunoștea pe Durău. Și dacă în această privință îmi îndrugase minciuni, era foarte posibil să…

— Ce ai pățit? Ai pălit îngrozitor!

Vocea Sandei mă readuse la realitate.

— N-am nimic, am spus cât am putut de calm. Am să stau aici, la umbră. Tu du-te să înoți.

— Nu vrei să rămân cu tine?

— N-are niciun rost. Când ai să te-ntorci ai să mă găsești total refăcut.

Am zâmbit ca s-o liniștesc.

— Îmi place să te privesc cum înoți, am adăugat.

— Bine, mă duc, dar n-am să întârzii mult.

Rămas singur, am încercat să-mi adun gândurile. Descoperirea făcută mă năucise. Sanda nu-l cunoștea pe Durau! De necrezut! Era extrem de dureros pentru mine să constat că mă minți se. Acum nu mai era vorba de îndoieli, ci de certitudini. „Aliatul”, omul pe care-l așteptase trecuse pe lângă ea, aproape că o atinsese și nu-l recunoscuse! În privința asta deci lucrurile erau clare. „Sanda nu-l cunoaște pe Durău!” mi-am repetat

pentru a nu știu câta oară. Da, în privința asta totul era limpede, dar în rest? Oare povestea ei era pe de-a-ntregul închipuită? Am privit spre larg. Sanda spinteca valurile cu mișcări suple; boneta ei albă de baie părea un boboc de nufăr rătăcit pe mare.

„Nu, nu era întru totul falsă", mi-am spus continuându-mi raționamentul. Știa că Durău se afla în tren, deci știa de existența lui. Numai că nu-l întâlnise în viața ei. Bietul om! Și eu care-l credeam nesincer când susținea, că n-o cunoaște pe doamna Mirea! Nu el mă mințise, ci ea, femeia iubită!"

Simțeam cum mă cuprinde o mânie surdă. Dacă în clipa aceea Sanda ar fi fost lângă mine n-aș fi fost în stare să mă stăpânesc. I-aș fi spus ce cred despre minciunile pe care mi le-nșirase. Ceea ce nu înțelegeam era motivul care-o determinase să mintă. De ce o făcuse? La urma-urmelor, nimic n-o silea să mi se destăinuiască, să-mi toarne povestea aceea abracadabrantă cu tablourile, gestapovistul, „aliatul" ei și toate celelalte. Care era realitatea?

De fapt, Durău și cei doi indivizi blonzi existau. Însă, ce căutau la Cosmeana? Veniseră, într-adevăr, să pună mâna pe o colecție de tablouri? Da, ei existau, îi văzusem. Cu Durău și cu unul dintre blonzi chiar discutasem. Dar colecția? Fusese ascunsă în acea mică localitate sau în împrejurimile sale cum pretindea

Sanda? Nimic nu-mi dovedea existența faimoasei colecții. Atunci? Ce-i adusese pe toți acești oameni la Cosmeana? Și Sanda? Ce urmărea? Odată ce nu-l cunoștea pe Durău, însemna că nu întâlnirea cu el era motivul care-o făcuse să se instaleze aici. Care era rolul ei în această afacere?

Mirela Todiraș veni să se așeze lângă mine.

— M-am prăjit destul, zise făcându-și vânt cu imensa ei pălărie de pai. Sanda mai înoată?

— Da.

— Cum de ai lăsat-o singură?

— N-am prea fost în formă și am preferat să huzuresc la răcoare.

— Este o înotătoare excelentă, făcu ea cu admirație. N-aș avea curaj să mă avânt atât de departe, în larg. Dar, apropo de Sanda. Aș dori să te întreb ceva. Nu din curiozitate, te asigur. Din pură prietenie.

— Să auzim, am spus, oarecum neliniștit de acea introducere.

— Te întreb din pură prietenie, repetă Mirela. O iubești?

Nu-mi era plăcut să răspund la asemenea întrebări, dar n-avea rost să mă ascund după deget.

— Cred că da.

— Și ea pare să te iubească, chiar foarte, totuși…

Se opri, ezitând să continue.

— Totuși?

— N-ar strica să fii atent.

Mirela Todiraș rostise cuvintele cu o seriozitate care nu se prea potrivea firii sale șăgalnice și exuberante. Hotărât era ziua surprizelor! Drăgălașa soție a fostului meu coleg mi se păruse o femeie veselă, poate un pic superficială, care iubește viața și știe să se bucure de ea. Totdeauna râdea și glumea. N-aș fi crezut-o în stare să vorbească pe un astfel de ton.

— Sună ca un avertisment, am observat, izbutind să zâmbesc. Să fiu atent?

— Da. Nu te lăsa prins cu totul de această dragoste. Sanda nu aparține categoriei de femei care ajung roabele dragostei. Pentru ea este mai mult o distracție.

Cuvintele Mirelei mă uluiră.

— Mă uimești! am murmurat.

— Nu asta am urmărit, replică ea. Țin la Sanda, însă aceasta nu mă împiedică să văd realitatea.

— Bine, dar chiar tu ai spus că Sanda mă iubește!

— Am spus, recunoscu ea. Pentru dânsa reprezinți „noutatea” și asta o atrage. Cu trecerea timpului, pasiunea pe care o afișează atât de…

— O afișează? am întrerupt-o cu riscul de a fi nepoliticos. Crezi că se preface?

— Bineînțeles că nu, protestă Mirela Todiraș. Este sinceră. Acum. Nu te aștepta însă ca legătura voastră să

fie de durată. Sanda nu este genul de femeie care se lasă subjugată de dragoste. Asupra acestui lucru vreau să-ți atrag atenția. Dacă nu-ți vei pierde capul cu totul, nu vei avea de suferit… mai târziu.

Înțelegeam ce voia să-mi zică: „Ia lucrurile așa cum sunt, o aventură trecătoare, ceva de moment. Nu te aștepta la sentimente zguduitoare și de durată". Aceasta era esența; doar că Mirela folosise alte cuvinte. Din nefericire, nu mai era nimic de făcut: îmi pierdusem capul și inima. O iubeam nebunește pe Sanda și tocmai de aceea îndoielile mă chinuiau neîncetat.

— Fii sigur, adăugă drăgălașa mea gazdă, că ți-am vorbit minată numai de prietenie și… de solidaritate.

Ultimele ei cuvinte m-au surprins.

— De solidaritate?

— Da. Îl iubesc foarte mult pe Iancu așa că pot să te înțeleg.

Emoția din glasul ei mă impresiona. Îmi dădeam seama cât de superficial o judecasem. Ga să nu-mi trădez tulburarea am privit spre mare. Iubita mea înota, apropiindu-se de țărm. Mișcările ei erau acum mult mai încete. Nu se grăbea. M-am întors spre Mirela.

— Sper că nu te-ai supărat? zise descumpănită de tăcerea mea.

— Nu. Dimpotrivă, îți sunt recunoscător. Aș dori însă să-mi spui ce știi despre musafira ta.

— Am mai discutat despre asta, zise ea zâmbind ușurată, când constată că nu sunt supărat.

— Te rog, gândește-te. Mă refer la trecutul ei, la soțul ei.

— Trecutul ei îmi este cu totul necunoscut. Am întâlnit-o acum doi ani pe litoral, am invitat-o și… a venit. Ne-am simpatizat reciproc, deși…

Se opri vădit încurcată.

— Deși?

— Ca să fiu sinceră, la început am fost puțin geloasă.

— Tu? De ce?

— Acum mi se pare ridicol. Noroc că m-am convins foarte curând că greșeam. Am avut impresia… Mi-e și penibil să-ți spun.

— Doar suntem prieteni nu? am rostit pe un ton încurajator.

— Ei bine, iată. Am avut impresia că Sanda Mirea și soțul meu se cunoșteau dinainte. Dar, repet, repede mi-am dat seama că nu era așa.

Oare Mirela se-nșelase? Eu unul nu mai eram sigur de nimic. Sanda, care mă mințise în privința lui Durău, ar fi putut minți și-n alte privințe.

— Ce te-a făcut să presupui acest lucru? am întrebat-o, ferindu-mă să-i dezvălui bănuielile mele.

Mirela nu se grăbi să-mi răspundă.

— Mi-e greu să-ți explic de ce am ajuns la o asemenea

concluzie. Pur și simplu mi s-a părut că se mai văzuseră. Zi-i intuiție feminină, râse ea, intuiție care în acea împrejurare s-a dovedit greșită.

— Evident, m-am arătat eu de acord, deși în sinea mea gândeam cu totul altfel.

Sanda ieși din mare și după ce-și scoase boneta de baie își scutură pletele, pe care razele de soare le împodobeau cu pulbere de aur. Cu mersul ei unduitor se apropie de noi.

— Pot să particip și eu la conversație? ni se adresă veselă. Despre ce vorbeați?

— Despre tine, replică Mirela zâmbind.

— Sper că nu m-ați bârfit prea tone, zise Sanda bine dispusă.

Se așeză lângă noi pe nisip și se întoarse spre mine care o priveam cu nedisimulată admirație.

— Oare ție îți face semne individul acela? E vreun cunoscut de-al tău? mă întrebă.

— Unde-i? am făcut eu mirat.

— Acolo, lângă tufișuri.

Am privit în direcția indicată și am simțit gheara îndoielii înfigându-mi-se mai adânc ca oricând în inimă: „individul" care se afla în preajma tufișurilor nu era altul decât Durău!

M-am întors spre Sanda. Așa cum mă așteptasem, nu-i mai acorda nicio atenție „aliatului" ei, ci flecărea cu

Mirela Todiraș. Dacă n-aș fi fost deja convins de faptul că acela pe care-l socoteam „aliatul” ei, despre care ea însăși îmi vorbise ca despre un aliat, era pentru dânsa un necunoscut, m-aș fi putut convinge acum. Nu mai încăpea nicio îndoială că Sanda nu-i văzuse în viața ei pe omul cu valiza, pe așa-zisul ei „aliat”!

Mintos și profund decepționat m-am îndreptat spre Durău, însă acesta, din motive numai de el știute, se și îndepărtase, strecurându-se printre stâncile de pe țărm. Nu l-am urmat în cazul că ar fi dorit să-mi vorbească desigur că m-ar fi așteptat. Nu înțelegeam ce-l îndemnase să se poarte astfel, dar nu-mi făceam griji în privința asta; dacă voia să mă caute știa foarte bine unde mă putea găsi. M-am reîntors deci lângă cele două femei. Sentimentele contradictorii care mă stăpâneau îmi alteraseră se vede trăsăturile, în ciuda eforturilor mele de a părea calm.

— Doamne, dar ce-i cu tine? exclamă Sanda alarmată.

— Nimic, am răspuns cât puteam de liniștit.

— Cum „nimic”? insistă ea. Ești palid și schimbat la față. Nu cumva ești bolnav?

— N-am nimic, am repetat. Poate doar o ușoară indispoziție.

— În acest caz, n-ar fi mai bine să ne ducem acasă? zise Mirela privindu-mă îngrijorată.

— Dacă v-ar vedea cineva cât de speriate sunteți, ar

putea crede că mă aflu pe patul de moarte, am spus eu, încercând să zâmbesc.

— Da, să plecăm, rosti hotărâtă Sanda și se ridică strângându-și grăbită lucrurile.

Mirela o imită cu aceeași grabă. Cele două femei porniră înainte, discutând între ele. Le urmam tăcut. Din când în când, Sanda îmi arunca peste umăr priviri neliniștite. Oare era vorba de neliniștea firească a unei femei îndrăgostite care se teme pentru sănătatea iubitului ei sau altceva?

Era groaznic pentru mine să-mi dau seama că deși o iubeam cu patimă, nu puteam avea încredere în ea.

„Nu-l cunoaște pe Durău, nu l-a văzut niciodată. De ce m-a mințit? De ce a fost nevoie să-mi «servească» povestea cu colecția ascunsă și cu ofițerul neamț? De ce?” mă întrebam mereu.

Oricât mă străduiam, nu reușeam să scap de acele întrebări chinuitoare.

Când am ajuns ta vilă, l-am găsit pe Iancu Todiraș așteptându-ne în cerdac. Nici el nu arăta prea bine. Faptul nu m-a mirat. Doar ne spusese de dimineață că nu e în apele lui.

— V-ați și întors? ne întâmpină mirat. Credeam că veți mai rămâne pe plajă. E încă devreme.

— Ne-am întors, fiindcă prietenul nostru e cam bolnav, îl lămuri soția lui.

— Bolnav? exclamă Iancu privindu-mă cercetător.

— Mirela cam exagerează, am replicat. Sunt și eu un pic indispus. Am stat cam mult la soare.

— Mda, făcu el.

Mirela intră în casă și m-am dat la o parte ca s-o las să treacă. În clipa aceea am observat că Sanda îi făcu semn lui Todiraș, care clătină imperceptibil din cap. Totul durase atât de puțin, încât nu eram sigur dacă nu mă înșelasem. Oare ajunsesem să am vedenii? M-am întors pe jumătate, continuând să-i urmăresc pe cei doi cu coada ochiului. N-am mai izbutit însă să remarc nimic suspect în purtarea lor.

Curând, atât Sanda cât și eu ne-am retras în camerele noastre, ca să ne schimbăm îmbrăcămintea de plajă cu una mai potrivită pentru masă.

M-am trântit pe pat, încercând să-mi pun oarecare ordine în idei. Semiîntunericul și răcoarea plăcută care domneau în încăpere aveau asupra mea un efect liniștitor. Până la urmă, am ajuns la concluzia că, pentru moment, nu trebuia să-mi frământ mintea căutând răspunsuri la întrebările care mă chinuiau. La prima ocazie, n-aveam decât să discut cu Sanda, cerându-i să-mi dea explicațiile necesare.

Am făcut un duș rece și înviorat m-am dus în camera de zi unde am luat masa. Nu s-a mai pomenit de indispoziția mea și Mirela, care-și recăpătase veselia,

dădu conversației o turnură glumeață.

După prânz ne-am făcut obișnuita siestă. Soarele ardea tot mai tare și o plimbare sub torentul razelor sale fierbinți nu ar fi fost deloc plăcută. Stând culcat în camera mea răcoroasă, m-am simțit tentat pentru o clipă să mă duc la Sanda. Am alungat repede un asemenea gând. Era preferabil să aștept noaptea, când iubita mea avea să vină cu siguranță la mine.

„N-are rost să-l stric odihna acum. Și apoi, la ora asta m-ar putea vedea careva", mi-am spus.

În fond, știam că argumentele pe care mi le ofeream mie însumi erau izvorâte din lașitate. Adevărul era că nu aveam curajul să o înfrunt pe Sanda, să am cu ea o explicație. Constatarea mă umplu de amărăciune.

M-am străduit să dorm, ca să scap de gândurile chinuitoare, dar fără succes. În cele din urmă, m-am hotărât să ies. N-avea rost să zac acolo, răsucindu-mă în așternut ca un pește pe uscat. Era abia patru și căldura nu se potolise, însă n-am ezitat. M-am îmbrăcat și am părăsit camera.

„Am să fac o plimbare și, cu această ocazie, am să-l caut pe Durau, mi-am spus. Poate că am să izbutesc să dau de el."

Tocmai coboram scările cerdacului când, dinspre grădină, am auzit zvon de glasuri. M-am îndreptat într-

acolo, sigur că aveam să-mi întâlnesc gazdele. Poate că mă zăriseră și ar fi fost nepoliticos din partea mea să o șterg din casă ca un răufăcător. Spre surprinderea mea, cei care discutau plimbându-se pe sub copaci erau Iancu Todiraș și Sanda. M-am oprit locului uimit, dar cum mă văzuseră nu puteam da înapoi. Când m-am apropiat de ei am avut impresia că schimbaseră vorba.

— Nici tu nu te-ai putut odihni? mi se adresă Iancu, ștergându-și cu batista fruntea transpirată.

— Nu și de aceea mă duc să dau o raită prin Cosmeana.

— Singurel-singurel? glumi fostul meu coleg.

Glasul lui răsuna firesc și mă privea surâzând. Oare nu cumva impresia mea de adineaori fusese greșită? Nu cumva, datorită stării mele sufletești vedeam ceea ce nu era?

— Da. Vreau să mă întâlnesc cu cineva, am replicat.

Sperasem că cuvintele mele nu o vor lăsa pe Sanda indiferentă.

— Ai și făcut cunoștințe aici? zise ea zâmbind.

Zâmbetul ei, ușor ironic, îmi spulberă speranțele. Mirela avusese desigur dreptate când afirmase că invitata ei nu aparținea categoriei de femei care se lasă înrobite de dragoste.

— Vreo frumoasă din Cosmeana sau vreo turistă? râse Todiraș ca să-i țină isonul.

— Nu mă prea încred în frumoase, am răspuns pe un ton tăios.

M-au privit uimiți. Deși regretam deja felul cum reacționasem la glumele lor inofensive, n-am găsit necesar să continui convorbirea.

— Vă las, am spus și am părăsit grădina.

În ciuda zăpușelii mergeam repede și, curând, m-am simțit scăldat în sudoare. La acea oră, străduțele micii localități erau pustii. Le-am străbătut căutând să dau de Durău. Dar fără rezultat. Nu era nici în barul motelului, unde m-am oprit să beau un suc, nici pe malul mării, printre stâncile unde-l întâlnisem cu câteva zile în urmă. Soarele îmi azvârlea pale fierbinți peste fața transpirată și cămașa mi se lipea de trup într-un mod foarte neplăcut. Cu toate acestea am dat o raită până la gară, însă Durău nu era nici acolo. Dezamăgit și obosit am pornit-o încet spre vilă. Ajunsesem la concluzia că omul cu valiza ori se ascunsese, ori părăsise Cosmeana. Nu-mi rămânea decât să aștept să mă caute el.

Noaptea se lăsase de mult. Luna vagabondă se ivise dintre nori și-mi împodobea camera cu panglici de argint. Eram din ce în ce mai nerăbdător, deși știam cu certitudine că Sanda nu va întârzia să vină la mine. Starea mea, atitudinea mea o puseseră pe gânduri și avea să se folosească de prilej ca să-mi ceară unele

explicații.

Vila soților Todiraș se cufundase în liniște. Doar de undeva, dinspre șosea, se auzea arareori trecând vreo mașină. Însă și acel sunet nu avea nimic supărător sau strident; aproape că se confunda cu foșnetul molcom și liniștitor al frunzișului alintat de briză.

Pe la miezul nopții, ca de obicei, Sanda intră în încăpere. Părul îi era strâns în creștetul capului, ceea ce-i dădea o alură de zeiță. Purta o rochie de casă din mătase liliachie, pe care razele lunii țeseau ciudate arabescuri albăstrii.

Am sărutat-o, dar s-a grăbit să se desprindă din îmbrățișare. În ochii ei am observat un licăr de îngrijorare.

— Poți să-mi explici ce ți s-a întâmplat? mă întrebă, așezându-se într-un fotoliu.

Mă bucuram că începuse ea însăși discuția. Altfel, cu toată amărăciunea care mă stăpânea, nu mi-ar fi fost prea ușor să-i pomenesc de minciuna ei. Am luat loc în celălalt fotoliu.

— Nu bănuiești? am replicat.

— Nu bănuiesc nimic, făcu ea vădit indispusă. Ceea ce știu este că te porți ca un copil bosumflat.

Recunoșteam că purtarea mea nu fusese cea mai potrivită, dar nu-mi păsa.

— Ca un copil bosumflat, repetă ea. Oare de ce?

— Chiar nu știi? am spus, fără să acord importanță caracterizării ei.

— Nu. Ce ți-am făcut?

— M-ai mințit, am răspuns.

— Eu? Glumești, desigur.

— Nu glumesc. M-ai mințit în legătură cu Durău.

— În legătură cu Durău? Cum adică?

Privirea ei mirată nu mă putea convinge.

— Foarte simplu, am replicat cât puteam de calm. Nu-l cunoști pe Durău. Nu l-ai văzut în viața ta. Toată povestea cu tablourile, SS-istul, întâlnirea de la Cosmeana etc. Este în întregime falsă.

Trăsăturile i se crispară. Era clar că furia și uimirea o stăpâneau în egală măsură.

„Dacă se preface, mi-am zis necăjit, înseamnă că e o mare actriță”.

— Cum poți vorbi așa? exclamă ea. Ce rost avea să te mint?

— Tocmai asta aș dori să aflu, am răspuns.

Cuprinsă de mânie se ridică brusc de pe fotoliu.

— Dacă plec acum, rosti ea cu glas înăbușit, de furie, între noi totul s-a sfârșit. De aceea am să încerc să mă stăpânesc.

Făcu câțiva pași prin încăpere. Lumina lunii o învăluia într-o licărire vag fosforescentă; trupul minunat al iubitei mele parcă atrăgea acea lumină

difuză, rece.

— De ce mă jignești? mă întrebă prăbușindu-se în fotoliu. Cum poți afirma că te-am mințit?

„Ne înfruntăm ca niște dușmani”, mi-am spus.

Totuși, eram decis să merg până la capăt.

— Trebuie să-mi dai un răspuns, insistă Sanda.

— Afirmațiile mele se bazează pe dovezi, am rostit, străduindu-mă să dau glasului meu fermitatea cuvenită.

— Dovezi?

— Da. Pot să-ți dovedesc că nu-l cunoști pe Durău.

— Poți să-mi dovedești? murmură uimită.

— Cu cea mai mare ușurință. Iată: ieri dimineață, când ne-ndreptam spre plajă, ne-am întâlnit cu el. Mai precis, a trecut pe lângă noi, aproape că te-a atins, tu însă ai rămas impasibilă. La-nceput am crezut că ai procedat astfel, deoarece era de față Mirela Todiraș. Curând însă mi-am dat seama că nu era așa. Nici când am rămas singuri n-ai pomenit despre Durău. N-ai scos o vorbă nici atunci când eu te-am întrebat ce devenise. Mi-ai răspuns: „Are să se arate când va socoti de cuviință” sau cam așa ceva. Era limpede că nu-l cunoșteai, că nu-l mai văzuseși vreodată. Și odată ce Durău este pentru tine un necunoscut, înseamnă că tot ce mi-ai povestit și are legătură cu el e o minciună.

— Durău a trecut pe lângă noi? exclamă

descumpănită.

— Da. Și în ciuda evidenței speram că nu-l observaseși, doream din suflet să nu-l fi observat. Dar, mi-ai spulberat repede speranțele…

— Eu?

— Îți amintești? Când ne aflam pe plajă împreună cu Mirela, la un moment dat mi-ai spus: „Oare ție îți face semne individul acela? E vreun cunoscut de-al tău?" Mi-ai spus sau nu?

— Firește că ți-am spus. Nu văd însă ce legătură are cu…

— Ei bine, am întrerupt-o eu, „individul acela" asupra căruia îmi atrăseseși atenția, era Durău!

— Era Durău! făcu Sanda ca un ecou.

Dorisem din suflet să clarific lucrurile, să-i spun iubitei mele în față că mă mințise, s-o silesc în felul acesta să se explice. Acum însă sufeream la gândul că o voi vedea prăbușindu-se sub povara minciunii, nu puteam suporta nepăsător s-o văd umilită. De aceea mi-am plecat capul încurcat, evitând s-o privesc. S-a dovedit curând că și de data aceasta mă înșelasem.

— Și de aceea ai fost atât de indispus toată ziua? continuă ea cu vădită ironie.

Ironia ei mă uimi și mă înfurie totodată.

— Nu ți se pare destul? am exclamat.

Și eu care avusesem impresia că era gata să-și

recunoască vina și să se simtă umilită!

— Te rog, vorbește mai încet, mă mustră ea. Vrei să fim auziți?

Am înălțat din umeri fără să-i răspund. Eram prea necăjit ca să-mi mai pese dacă vom fi sau nu auziți.

— Prin urmare, iată motivul pentru care mi-ai făcut scene, zise apoi.

— Nu ți se pare destul? am repetat revoltat. M-ai mințit în privința lui Durău. Și poate și în alte privințe. Nu te mai pot crede. Nu mai cred nici în dragostea ta!

Ultimele cuvinte aproape că le strigasem. Deznădejdea mea ajunsese la culme și nu mai găseam de cuviință să fac eforturi ca să mă stăpânesc, să-mi ascund îndoielile.

— Nimic din ce mi-ai spus nu este adevărat! am adăugat, dându-mi seama furios pe mine însumi că în ciuda acestei certitudini continuam s-o iubesc.

— Cât de greșit mă judeci! făcu Sanda cu voce înăbușită. Te chinuiești zadarnic și irosești din pricina unei neînțelegeri clipele noastre.

Atitudinea ei mă ului. Cum de îndrăznea să-și bată joc de mine în asemenea hal?

— Neînțelegere? am rostit sufocându-mă de indignare. Tu numești noianul de minciuni pe…

— Nu te-am mințit, mă întrerupse ea.

— Adică, ceea ce văd cu ochii, cu propriii mei ochi e

fals? am protestat eu mânios.

— Da, zise Sanda liniștit. Durău încă n-a sosit la Cosmeana.

Era prea de tot!

— Cum adică „n-a sosit”? am exclamat. Doar l-am văzut și i-am vorbit.

— Acela cu care te-ai întâlnit pe plajă și cu care ai stat de vorbă *nu este Durău*! rosti ea răspicat.

— Nu… nu este… Durău? am bâiguit, zăpăcit de-a binelea.

— Nu, nu este.

Cum era posibil? Călătorisem cu acel om în tren, constatasem că se află în primejdie, sărise din mers ca să scape de urmăritori, îmi încredințase valiza lui. Toate astea se petrecuseră aievea, nu mi le închipuisem! Apoi, mă întâlnisem cu el pe plajă, îmi vorbise! Și ea susține că nu…

— Individul ți-a spus că este Durău? mă întrebă Sanda, întrerupându-mi firul gândurilor.

De fapt, omul cu valiza nu mi se recomandase. Când i-am spus, la un moment dat, „domnule Durău”, a replicat „Știți cum mă cheamă?”

„Parcă nu-i același lucru?” mi-am zis.

— Firește, am răspuns.

— Află că te-a mințit. Nu știu de ce a procedat așa, dar e limpede că te-a mințit. Omul care-ți făcea semne pe

plajă *nu era Durău.* Nu el a venit la mine ca să-mi comunice unde a fost ascunsă colecția de tablouri a tatălui meu. *Nu pe el îl aștept.* Adevăratul Durău încă nu s-a arătat.

— Bine, dar în tren se afla omul cu care ne-am întâlnit pe plajă, am observat eu. El era urmărit de cei doi lungani blonzi. *El, nu Durău al tău,* am accentuat.

— Nu mai înțeleg nimic, murmură Sanda uluită.

Eram și mai nedumerit decât ea. Aveam impresia că sunt pradă unui coșmar.

Cu ochi în care se oglindea spaima, Sanda se apropie de mine, căutând parcă ocrotire. Un val de duioșie mă năpădi. Am strâns-o în brațe și am sărutat-o. Mi se părea că ne regăsiserăm după o lungă despărțire…

6

În noaptea aceea, iubita mea mă părăsi ceva mai devreme; pe la orele două. Cât timp fusese cu mine ajunsesem să mă mai liniștesc, să cred că, într-adevăr, omul din tren nu era Durău. Însă, așa cum se întâmplase și în alte dăți, când rămăsesem singur, îndoielile începură să-și ridice din nou capul, asemeni unor reptile veninoase care se pregătesc de atac. Mă împresurau, mă încolțeau chinuindu-mă. Nu știam ce să mai cred. Oare omul care-mi încredințase valiza lui ca să-și deruteze

urmăritorii, omul la a cărui „vânare" asistasem, să nu fi fost Durău? Când i-am spus „domnule Durau" se mulțumise să mă întrebe: „Știți cum mă cheamă?" Dacă nu se numea astfel de ce nu protestase? Ce rost avea să accepte un nume care nu-i aparținea? Oare mă mințise el sau Sanda? În orice caz, omul din tren era amestecat în afacerea cu colecția ascunsă ori cu ce o fi fost. Acest fapt nu putea fi contestat. Atât întâmplarea din tren, cât și prezența lui la Cosmeana dovedeau cu prisosință că era așa. Însă, dacă el nu era Durau, atunci cine era? Unde se afla *adevăratul* Durău, admițând că exista? Și Sanda? Nu cumva mă mințise în privința „aliatului" ei ca să-și acopere minciunile anterioare? Nu cumva adăugase încă o minciună la noianul de minciuni pe care mi-l servise? Și dacă, realmente, mă mințise și își bătuse joc de mine, de ce o făcuse? Ce abis de minciună și nerușinare se ascundea în sufletul femeii pe care o îndrăgisem?

Asaltat de îndoieli nu reușeam să adorm. M-am uitat la ceas. Era aproape trei dimineața. Deși nu obișnuiam, am luat un somnifer și, curând, m-am cufundat într-un somn adânc.

M-am trezit târziu, cam amețit, dar destul de odihnit. Am făcut la repezeală un duș, m-am îmbrăcat și am ieșit în cerdac. Mă temeam că voi fi în întârziere, însă am constatat cu ușurare că la masă, luându-și tacticos micul

dejun, se afla numai Iancu. Doamnele nu se arătaseră încă. Nu prea aveam poftă de mâncare, așa că m-am mulțumit cu o cafea și cu o brioșă. Tocmai mă pregăteam să-mi aprind o țigară, când am observat că Ilinca, fata care o ajuta pe Mirela la gospodărie, discuta cu aprindere cu un grup de localnici.

— Ce s-a întâmplat? îi strigă Todiraș.

Tânăra veni în grabă pe cerdac. Era emoționată și avu nevoie de câteva minute ca să-și vină în fire.

— A fost găsit un om mort! zise ea tulburată.

— Cine? se interesă fostul meu coleg, uimit de vestea aflată.

— Nu-i de pe aici. Nu-l știe nimeni.

— Vreun turist?

— Așa se pare, răspunse fata. Tușa Saveta spunea că în ultimele zile fusese văzut învârtindu-se prin Cosmeana. Dar nu stătea în gazdă la nimeni, nici la motel.

— Doar nu dormea pe plaja! făcu intrigat Todiraș.

Până atunci, preocupat de gândurile mele, nu prea dădusem importanță convorbirii lor. Acum însă devenii atent.

— Unii zic că se adăpostea în cetate, continuă Ilinca. Localnicii numeau astfel ruinele castrului roman. Auzind cuvintele fetei am simțit un fior.

— Și nu se știe cine era omul? întrebă Iancu.

— Nu, cred că n-avea acte, se grăbi ea să-l lămurească.

Își revenise de-a binelea și îșI cam dădea importanță.

— Și cum a murit nefericitul acela? o întrebă.

— S-a înecat. L-au azvârlit valurile pe plajă. Cică era lovit la cap. Se vede că s-a izbit de stânci.

Urmăream convorbirea lor cu mare interes. Încet-încet mă simțeam năpădit de neliniște.

— Unde-i acum mortul? am întrebat-o la rândul meu pe Ilinca.

Todiraș păru mirat de intervenția mea, dar nu făcu niciun comentariu.

— Păi, oamenii spuneau că e încă pe plajă, în locul unde l-au scos valurile.

— Mergem și noi acolo? m-am adresat fostului meu coleg.

— De ce să mergem? replică el indispus. Crezi că este un spectacol plăcut?

— Știu că nu este plăcut, însă vreau să mă duc, am spus eu.

Neliniștea mea creștea. Nu mai puteam sta locului. Bănuiam cine era mortul, dar totodată speram că mă înșel.

— *Trebuie* să mă duc, am adăugat.

Am pornit grăbit spre țărmul mării. Iancu Todiraș și Ilinca mă priveau mirați.

Încă de departe am zărit mai mulți oameni. Se uitau

la ceva aflat la picioarele lor. M-am apropiat și mi-am făcut loc mai în față.

Cadavrul era umflat de apă și oarecum alterat, dar nu într-atât încât să nu-l pot recunoaște. Era omul cu valiza, acela care admisese că se numește Durău sau se numea, într-adevăr, astfel!

— Vine șeful de post însoțit de medicul legist, zise cineva.

Un milițian în uniformă îndepărtă curioșii și făcu loc unui bărbat corpolent, îmbrăcat într-un costum de tergal [11] cafeniu, cam șifonat. Corpolentul se aplecă asupra cadavrului și începu să-l cerceteze cu atenție. Șeful de post, un tânăr de vreo treizeci de ani, aștepta ceva mai la o parte.

— Omul a fost ucis înainte de a fi aruncat în mare, rosti medicul ridicându-se. A fost lovit în cap. Amănunte am să vă pot furniza după autopsie. Se știe cine este?

— Încă nu, răspunse gânditor șeful de post. Deci, avem de-a face cu o crimă?

— Da, zise medicul legist. Nu există niciun dubiu în această privință.

M-am îndepărtat de micul grup și, cu pași rari, am pornit spre vilă. Mergeam anevoie, parcă aveam legate

[11] Fibră textilă obținută prin procedee chimice din rășini sintetice poliesterice.

de picioare greutăți de plumb. Chipul omului din tren îmi stăruia necontenit în fața ochilor. Nu cum era acum, deformat de șederea în apă, ci așa cum era când intrase în compartimentul meu. Revedeam privirea lui înspăimântată, mâinile crispate care strângeau valiza aceea sărăcăcioasă. Se temuse și acum aveam dovada că teama lui era pe deplin justificată… Medicul spusese: „Omul a fost ucis înainte de a fi aruncat în mare". Știam că-l ucisese unul dintre lunganii blonzi, unul dintre aceia care-l urmăriseră și de care omul cu valiza nu izbutise să scape. Pentru o clipă chiar m-am gândit să-i povestesc totul șefului de post. Apoi am renunțat. Ce dovezi aveam?

Sanda se afla în cerdac și râdea amuzată de glumele stăpânului casei. Mirela nu era cu ei. Veselia lor îmi mări indispoziția.

— Ai aflat cum s-a produs accidentul? mă întrebă Iancu Todiraș, invitându-mă cu un gest să iau loc.

M-am așezat pe unul din fotoliile de răchită și mi-am aprins o țigară.

— N-a fost accident, ci crimă, am replicat morocănos.

— Crimă? se miră Iancu.

— Vă arde de glume? interveni Sanda în discuție. Despre ce crimă vorbiți?

— A fost asasinat un cunoscut de-al meu, am spus. Amândoi păreau uluiți.

— Un cunoscut de-al tău? făcu Todiraș nevenindu-i să creadă.

— Da. Omul din tren, am răspuns tăios, privind-o țintă pe Sanda.

Ea nici nu clipi. Vestea o mirase, dar nu o tulburase prea mult.

— Omul din tren? zise ea. Acela care ți-a încredințat valiza lui?

— Da. Acela care mi-a încredințat valiza lui, acela care a sărit din tren, acela care-mi spusese că-l cheamă Durău, am răspuns accentuând fiecare cuvânt.

Sanda Mirea rămase tăcută. În schimb, fostul meu coleg mă privea din ce în ce mai nedumerit.

— Adică… ți-a… ți-a spus cum îl cheamă? Când?

— Aci, pe plajă. M-am întâlnit cu el întâmplător, l-am lămurit eu. Se pare însă că mă minți*se; nu-l chema așa.

— Nu pricep mare lucru, mormăi Todiraș descumpănit.

Din păcate, nici eu nu pricepeam.

Pentru câteva clipe își urmă fiecare cursul gândurilor. Timpul era minunat, soarele strălucea pe bolta de un albastru ireal, iar florile ne-mpresurau cu efluvii parfumate. Da, împrejurimile continuau să fie la fel de încântătoare, vremea la fel de bună, însă frumusețea lor nu mai avea niciun efect asupra mea. Asasinarea omului cu valiza mă afectase mai mult decât crezusem.

— Cine-i asasinul? S-a aflat? întrebă Sanda, hotărându-se prima să rupă tăcerea care devenise apăsătoare.

Glasul ei ferm, lipsit de emoție, mă indispuse.

— Încă nu se știe, am răspuns cu răceală.

Nu păru impresionată de tonul meu.

— Și dacă a fost, totuși, un accident? zise ea cu același calm dinainte.

— O asemenea posibilitate este exclusă, am spus. Medicul legist a fost categoric: Durău a fost ucis și apoi aruncat în mare.

— Durău? făcu Sanda ușor agasată. De ce-l numești așa? Doar…

— N-am niciun motiv să cred că se numea altfel, am întrerupt-o eu.

— N-are rost să vă certați pentru asta, interveni împăciuitor Todiraș. În actele sale ce nume era trecut?

— N-avea niciun fel de acte asupra lui, am răspuns.

— Curios! zise fostul meu coleg. Înseamnă că acela care l-a ucis l-a și prădat. I-a luat tot ce avea asupra lui.

— Așa se pare, am mormăit.

În sinea mea îmi spuneam că asasinul îi luase portofelul nu ca să-l prade, deoarece, desigur, Durău n-avea la el prea mulți bani, ci ca să-i ia actele și, poate, și altceva; vreun document care-i era necesar.

— La Cosmeana de foarte multă vreme m-am auzit să

fi fost comisă vreo crimă, observă Iancu. Nu încape îndoială că ucigașul a venit din altă parte. Localnicii, nu prea numeroși, sunt cu toții oameni de treabă.

M-am ridicat. Nu mă mai simțeam în stare să discut despre cele întâmplate. Aveam mereu în fața ochilor chipul înspăimântat al lui Durău.

— Pe mine, vă rog să mă scuzați. Mă duc în camera mea, le-am spus.

Sanda și Todiraș părură mirați, dar nu făcură niciun comentariu.

Ca de obicei, semiîntunericul și răcoarea din încăperea care-mi fusese rezervată avură un efect liniștitor asupra mea. M-am descălțat și m-am trântit pe pat. Am încercat să îmi pun ordine în idei. Omul din tren murise și eu nu reușisem să aflu nici cum se numea cu adevărat, nici pentru ce venise la Cosmeana. Motivul venirii lui trebuie să fi fost de mare importanță pentru el, altfel, după ce-l prevenisem că unul dintre urmăritorii lui se instalase în localitate, s-ar fi grăbit să plece.

„Firesc ar fi fost să părăsească deîndată Cosmeana când aflase că lunganul blond era aici, mi-am spus, dar în afacerea asta nimic nu este firesc”.

Regretam amarnic că nu procedasem cum trebuie cu ocazia discuției avute pe plajă cu ciudatul meu tovarăș de călătorie. Trebuia să insist să-mi spună pentru ce fel

de „treburi” venise aici.

Da, mă purtasem prostește și acum nu mai aveam posibilitatea să stabilesc cine mă mințise: omul cu valiza, acceptând un nume care, poate, nu-i aparținea, ori Sanda.

Tocmai mă gândeam la ea, când am zărit-o ivindu-se în ușă. Pătrunse în cameră și se așeză pe marginea patului.

— De ce te-ai refugiat aici? mi se adresă ea cu un ton mustrător.

— Moartea acelui om m-a impresionat.

Își trecu ușor mâna prin părui meu.

— Desigur, un cadavru nu e un spectacol plăcut, însă, după părerea mea, nu trebuie să te arăți atât de afectat. În definitiv, omul acela era un străin pentru tine. Nu?

Din punctul ei de vedere avea dreptate, însă eu nu-i împărtășeam punctul de vedere.

— Soții Todiraș nu știu ce să mai creadă, continuă Sanda. Atitudinea ta poate să li se pară ciudată.

— Și mie mi se par „ciudate” multe lucruri și aș dori să-ți pun unele întrebări, am replicat.

— Întrebări? Mie?

— Da. De exemplu: cine la ucis pe Durău?

— De unde vrei să știu?

— Chiar, nu știi?

Un licăr de mânie se aprinse în ochii ei, dar reuși să se

stăpânească.

— Dragul meu, nu iau în considerare cele ce spui, rosti ea liniștit. Îmi dau seama că crima aista te-a tulburat, într-atât, încât vorbești fără să te gândești.

Greșea. De fapt, nu făceam altceva decât să mă gândesc. Din păcate, fără să ajung la vreo concluzie lămuritoare. Dimpotrivă, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai încurcat mi se părea totul.

— Ești sigură că omul cu valiza, adică victima, nu se numea Durău?

— Doar am discutat de zeci de ori despre asta, făcu ea cu un aer plictisit.

— Ești sigură că cel asasinat nu se numea Durău? am întrebat-o din nou.

— Cât se poate de sigură. Durău este acela care a venit la mine și cu care urma să mă întâlnesc aici. Pe celălalt nu l-am văzut în viața mea. Nu înțeleg de ce s-a dat drept…

Se opri deodată și mă iscodi cu privirea. Deși se stăpânea, mi-am dat seama că era neliniștită.

— Ce rost are să mă tot întrebi despre asta? zise continuând să mă privească cu aceeași atenție.

Brusc, în mintea mea se făcu lumină. Sanda nu venise la mine ca să vadă cum mă simt, ci ca să afle dacă nu cumva reușisem să descopăr identitatea celui asasinat, a omului cu valiza! Se temea, presupunea că, poate,

actele sale fuseseră găsite asupra lui și eu știam cum se numește. Constatarea făcută mă răni, dar nu mă împiedică să acționez.

— Dacă din actele celui asasinat reiese că era, într-adevăr, Durau? am replicat cât se poate de liniștit.

— Din acte? Parcă spuneai că nu…

— Te rog, răspunde-mi, am insistat.

Fruntea marmoreană i se încruntă ușor și-n ochi i se ivi teama. Nu izbutise să stabilească ceea ce dorea, adică dacă se aflase sau nu identitatea victimei.

— Știu și eu? În cazul că omul cu valiza era Durau, înseamnă că acela care a venit la mine și mi-a propus să colaborăm m-a mințit. Ce pot crede altceva? Din motive cunoscute numai de el, individul respectiv s-a dat drept Durau. Însă mi-e greu să cred așa ceva. Tu ce părere ai?

I-am privit chipul frumos. Acum nu exprima decât o nemărginită uimire. Sanda „juca" tare. Ori povestea ei era adevărată și „tăria" ei izvora dintr-o conștiință curată, ori mă mințise cu nerușinare și continua să mă mintă, caz în care „tăria" ei își avea izvorul într-o minte diabolică și într-un suflet total pervertit. Cu toate că balanța faptelor înclina mai mult spre cea de-a doua alternativă, nu voiam s-o accept. Nu voiam fiindcă nu-mi convenea, fiindcă o iubeam pe Sanda.

— N-am nicio părere, am spus în cele din urmă. Totul mi se pare prea încâlcit.

Mă privi neîncrezătoare, dar nu făcu niciun comentariu.

— Mergem? mi se adresă încercând să zâmbească. Gazdele noastre desigur ne așteaptă.

— Mai rămân, am spus.

— Fă cum crezi, zise cu indiferență. Să nu te mire însă că vor socoti purtarea ta cam… Exagerată.

Se-ndreptă spre ușă. N-am încercat s-o opresc.

După vreo jumătate de oră, când am considerat că-mi revenisem suficient ca să pot face față unei conversații, mi-am aranjat ținuta și am ieșit în cerdac. În definitiv, gazdele mele nu aveau nicio vină pentru ceea ce mi se întâmplase și a întârzia mai mult în camera mea, indiferent de motiv, ar fi fost o impolitețe. Așa cum mă așteptam, soții Todiraș erau instalați în cerdac, cu o bună provizie de răcoritoare în față. Am luat loc lângă ei. Am observat deîndată lipsa enigmaticei mele iubite. Fără să întreb nimic am privit spre grădină, sperând s-o zăresc. Manevra mea nu scăpă ochilor vigilenți ai Mirelei, care îi făcu soțului ei un semn semnificativ.

— O cauți pe prietena noastră? mi se adresă ea.

Zâmbea, însă era cam palidă și trasă la față. Faptul m-a mirat, deoarece amabila mea gazdă era totdeauna veselă și arăta minunat.

— Da, am spus. Credeam că este aici, cu voi.

— A plecat să se plimbe prin Cosmeana, mă lămuri cu

exagerată bunăvoință Mirela Todiraș. Știrea despre crima comisă în apropiere a cam enervat-o și a simțit nevoia să facă puțină mișcare.

„Sunt convins că asasinarea acelui om a lăsat-o cu totul indiferentă și că plimbarea ei are un scop anumit", am fost cât p-aci să-i răspund Mirelei, însă am preferat să tac.

— Apropo de crimă, continuă gureșa mea gazdă, am auzit că ai fost la fața locului. Îmi închipui că era un spectacol înfiorător.

— Într-adevăr.

— Asasinul a fost prins?

— Încă nu.

— Sper să fie arestat cât mai curând, zise ea cutremurându-se. Nu-mi place să mă gândesc că un individ atât de primejdios se-nvârtește prin împrejurimi.

— Eu unul mă-ndoiesc că ucigașul se mai află prin preajmă, căută soțul ei s-o liniștească. Desigur că a șters-o și acum cine știe pe unde o fi.

— Oricum, Cosmeana noastră, atât de liniștită până acum, a devenit un loc al misterelor. Am ajuns să avem de-a face și cu crime, parcă nu ne ajungeau vizitatorii nocturni.

— Te referi la întâmplarea de acum câteva nopți? am întrebat-o.

— Nu. Mă refer la aceea de azi-noapte, zise ea.

— Mirela a avut un coșmar, îmi explică Iancu Todiraș, și se…

— Nu era coșmar, ci realitate, îl întrerupse soția lui revoltată.

— De fapt, ce s-a întâmplat? am ținut eu să aflu.

— Mirelei i s-a părut că a auzit pași, se grăbi Todiraș să mă lămurească.

— Nu mi s-a părut; chiar am auzit pași, preciză ea. Și nu numai pași, ci și un fluierat. Ca un semnal.

Fostul meu coleg de liceu mă privi zâmbind.

— Au fost și semnale, făcu el cu un ton glumeț.

Mie însă nu-mi ardea de glume.

— Ce fel de fluierat? m-am interesat.

— Cam așa, zise Mirela, căutând, cu drăgălășenie, să imite sunetul respectiv.

— Draga mea, dacă ar fi fost un fluierat puternic ne-ar fi trezit și pe noi, observă soțul ei.

— Eu m-am trezit singură, cine știe de ce, spuse bruna Mirela, înciudată că nu este crezută. Și atunci, în liniștea care domnea, am auzit clar fluieratul. Pe urmă, pași. Cineva umbla prin curte. Ce-i drept, acel cineva pășea cu grijă.

— Odată ce se ferea atât, cum de l-ai auzit? făcu Iancu malițios.

— Ei, uite că l-am auzit, insistă ea, bosumflându-se.

De câte ori să ți-o repet?

— Iubito, aș dori să te cred, însă ce susții este imposibil. Nu te gândești la câini? Dacă un străin ar fi intrat în curtea noastră Hector și Rick l-ar fi înhățat imediat și ar fi făcut o hărmălaie de nedescris. Or, fidelii noștri paznici patrupezi au tăcut mâlc. Este?

— Da.

— Prin urmare, câinii n-au lătrat, ceea ce înseamnă…

— Au lătrat sau nu, n-are importanță, îl întrerupse Mirela supărată de-a binelea. Eu am auzit un fluierat și niște pași furișați. Sunt cât se poate de sigură.

— O fi fost vreo stafie, râse soțul ei.

Era limpede că n-o lua în serios, eu însă nu mă îndoiam că Mirela auzise, într-adevăr, pe cineva umblând prin curte. Firește, se punea întrebarea: De ce n-au lătrat câinii? Răspunsul îl dăduse însuși stăpânul casei, bineînțeles, fără să vrea. Spusese: „Dacă un străin ar fi intrat în curtea noastră…" Un străin. Dar, în cazul că era cineva de-al casei? Atunci, era normal ca câinii să stea liniștiți. Cine era acel „cineva", chemat printr-un fluierat anume? Să fi fost chiar neîncrezătorul Iancu? O asemenea presupunere mi se păru ridicolă. Doar el n-avea nicio legătură cu misterele care ne înconjurau. Să fi fost Sanda? Însă ea petrecuse o parte din noapte cu mine. Atunci?

— Pe la ce oră ai auzit pașii? am întrebat-o pe Mirela.

Poate că, cu oarecare aproximație, îți amintești.

— Nu „cu aproximație”, replică ea înseninându-se la față. Știu precis ora, fiindcă m-am uitat la ceasul meu de mână. Totdeauna, înainte de culcare, îl pun pe noptieră. Era trei și douăzeci. Mărturisesc că m-am cam speriat și am vrut să-l trezesc pe Iancu.

— Și de ce n-ai făcut-o? întrebă el.

— Pentru că n-am vrut să-ți stric somnul. Dormeai atât de adânc…

„Deci cu siguranță că nu Iancu a fost «plimbărețul» de azi-noapte, mi-am spus. Dar Sanda? A plecat de la mine mai devreme ca de obicei. Cât o fi fost ceasul? Două, două și jumătate?”

Nu știam la ce oră se retrăsese Sanda în camera ei și, prin urmare, nu puteam afirma că ea umblase prin grădină, chemată de acel straniu fluierat. Dar, din păcate, nu puteam afirma nici contrariul.

— Ai dreptate, când spui că la Cosmeana se petrec lucruri ciudate, am admis eu. Voi mai rămâneți aici, la umbră?

— Tu ce intenționezi? răspunse Iancu Todiraș tot cu o întrebare.

— Să mă duc să aflu noutăți despre crimă, am replicat.

— Pot să te însoțesc? mi se adresă Mirela cu ochi strălucitori.

Mi-am dat seama că, deși vestea asasinării omului cu valiza o întristase în oarecare măsură, totuși ardea de curiozitate să afle amănunte.

— Nu găsesc că este potrivit pentru tine, mormăi soțul ei dezaprobator.

— Vorbești de parcă aș fi o copilă, îl înfruntă Mirela. Țin foarte mult să știu ce s-a mai descoperit, dacă criminalul a fost prins. Tu nu vii?

— N-am chef să alerg pe căldura asta ca să mă amestec în treburi care nu mă privesc, zise el vădit indispus. Miliția știe ce are de făcut.

— Cum vrei, dragul meu, rosti soția lui pe un ton împăciuitor și-l sărută pe obraz.

Era, într-adevăr, foarte cald. Deîndată ce am părăsit adăpostul răcoros al cerdacului, parcă pășisem într-un cuptor încins. În câteva minute, atât Mirela Todiraș, cât și eu, eram lac de transpirație, însă acest fapt nu ne-a micșorat elanul.

În fața postului de miliție domnea o animație neobișnuită. Era clar că vestea asasinatului făcuse rapid ocolul micii localități și stârnise senzație. Oamenii, adunați în grupuri, comentau în fel și chip tragica întâmplare. Tocmai ne apropiaserăm de sediu, când, doi milițieni ieșiră și începură să-i îndemne pe cei prezenți „să circule”.

— Nu la noi se referă ordinul, zise Mirela foarte sigură de sine. Îl cunosc pe șeful de post și va fi bucuros să discutăm.

Se dovedi că avea dreptate. Șeful de post, un tânăr locotenent-major, se ivi în ușă să vadă personal cum merge „dispersarea" curioșilor și văzându-ne se apropie de noi. O salută pe Mirela Todiraș care, după ce mă prezentă, îl întrebă despre crimă.

— Nu vreau să fiu indiscretă, dar vă rog să mă credeți că uciderea acelui nefericit ne-a afectat pe toți foarte mult, explică ea. Victima nu era de pe aici, nu-i așa?

— Nu. A venit de curând la Cosmeana, răspunse ofițerul. După cum am stabilit dormea în ruinele castrului roman.

— Bine, dar acolo sunt vipere! exclamă Mirela.

— S-ar putea, spuse oarecum mirat locotenentul-major, dar acolo dormea.

— Poate că n-avea bani, își dădu ea cu părerea.

— În acest caz, lucrul ar fi explicabil, rosti ofițerul gânditor, numai că el avea bani și încă o sumă destul de serioasă. O sumă pe care nu ne-am fi așteptat s-o găsim asupra unui individ cu un aspect exterior atât de modest.

— Avea bani și dormea printre ruine? se miră gazda mea.

— Cum, n-a fost jefuit? m-am interesat eu, nu mai

puțin surprins.

— Oarecum, mă lămuri șeful de post. Asasinul i-a luat actele și tot ce avea prin buzunare, însă nu s-a atins de bani.

— Erau atât de bine ascunși? am întrebat.

— Nu. Și tocmai în asta constă ciudățenia, veni răspunsul.

— Poate că pe criminal nu-l interesau banii, ci altceva, am spus eu încet.

Cuvintele îmi scăpaseră aproape fără voie. În sinea mea mă gândeam că, mai mult ca sigur, omul cu valiza fusese ucis de unul dintre blonzi nu pentru bani, ci pentru alt motiv. Poate pentru schița locului unde se găsea colecția de tablouri. Oare, exista totuși?

Am simțit privirea iscoditoare a șefului de post ațintită asupra mea.

— Oare există răufăcători care nu se interesează de bani? observă Mirela zâmbind neîncrezătoare.

— Dumneavoastră, tovarășe Radian, ce credeți că-l interesa pe ucigaș? mi se adresă ofițerul, fără să-și ia ochii de la mine.

— Știu și eu? spuneați că n-ați găsit niciun fel de acte asupra victimei: nici buletin de identitate, nici pașaport, nici legitimație de serviciu. Nimic.

— Așa este, confirmă el.

— Poate că l-a ucis ca să-i ia actele, am spus.

— N-ar fi exclus.

Tonul lui era la fel de politicos ca până atunci, dar îmi dădeam seama că răspunsul meu nu-l satisfăcuse. Nici nu era de mirare. Dacă cineva ar fi vrut doar să-i fure actele omului cu valiza nu era nevoie să-l ucidă. Mai precis, i le putea sustrage, fără să recurgă la crimă.

Da, răspunsesem la întrebare cam în doi peri, dar ce puteam să fac?

— Tovarășe Radian, mai înainte v-ați referit la actele celui asasinat, mi se adresă șeful de post. Ați pomenit și de pașaport. De ce credeți că putea avea asupra lui un asemenea document? Nu este ceva obișnuit ca oamenii să circule cu un pașaport în buzunar.

— Nu, nu este, am fost nevoit să admit.

În ce încurcătură mă băgasem! Regretam că nu mă controlasem suficient și mă luase gura pe dinainte.

— Atunci? Aveți vreun motiv să presupuneți că victima urma să plece curând în străinătate sau că… venea de acolo?

Fără discuție, locotenentului-major îi umbla mintea.

— Nu. Am vorbit și eu așa, într-o doară, am zis cât am putut de degajat. Am enumerat pur și simplu ce acte s-ar fi putut afla în posesia celui ucis.

— Înțeleg, rosti el liniștit.

Eram convins că înțelesese și că… nu mă credea.

Cei doi milițieni reușiseră, între timp, să-i risipească

pe curioși. Am mai schimbat câteva cuvinte cu șeful de post, după care ne-am luat rămas bun.

Am pornit spre vilă. Mirela Todiraș era neobișnuit de tăcută.

Când am ajuns, Sanda se întorsese. Am găsit-o fumând în cerdac, cu un pahar de citronadă rece în față. Spre mirarea mea, volubila noastră gazdă nu comentă, așa cum mă așteptam, discuția noastră cu șeful de post. Nici măcar nu pomeni despre ea. Se mulțumi s-o întrebe pe Sanda cum a fost plimbarea, bău și ea o citronadă și, sub pretext că o doare capul, se retrase în camera ei. Adevărul este că și frumoasa mea iubită evită cu grijă să vorbească despre crimă.

Am privit-o. Chipul ei bronzat contrasta plăcut cu reflexele aurii care unduiau în părul ei bogat. O iubeam mai mult ca oricând, o doream nebunește, dar, totodată, simțeam că între noi exista ceva care ne despărțea. N-aș fi putut explica ce anume era acel „ceva". Totuși, exista. Îmi debitase o poveste total sau parțial închipuită, fără să știu ce urmărea în fond, de ce o făcuse, ce voia de la mine. Din această cauză însă, între noi se înălțase, încet-încet, un fel de zid. Pentru că nu mă simțeam în stare să discut cu ea despre toate câte mă preocupau, deîndată ce Mirela părăsi cerdacul, am făcut și eu la fel.

— Iancu e în grădină. Mă duc la el, i-am spus Sandei în chip de scuză.

Ea se mulțumi să-mi zâmbească cu îngăduință. Și în restul zilei se purtă cu mine deosebit de afectuos, mărindu-mi astfel chinul. În mintea mea domnea o confuzie totală. Dacă mă iubea, atunci de ce mă mințea? De ce își bătea joc de mine? Și mai era o întrebare care mă obseda. Oare avea sau nu vreun amestec în asasinarea lui Durău?

Toate aceste motive m-au determinat în timpul siestei să părăsesc vila. Mă temeam ca Sanda să nu mă caute în camera mea. Nu aș fi avut curajul s-o înfrunt. Prea se strecuraseră multe îndoieli între noi. Și, de altfel, eram sigur că discuția cu dânsa nu ar fi avut niciun rost; tot nu mi-ar fi mărturisit adevărul.

La ora aceea, căldura devenise apăsătoare. Fără să țin seama de ea, am traversat șoseaua și… am dat peste șeful de post! Se plimba pe sub umbra castanilor din preajma șoselei. Se strădui, cu mare dezinvoltură trebuie să recunosc, să mă convingă că întâlnirea noastră era întâmplătoare. Eu însă mă îndoiam. Înclinam să cred că, dimpotrivă, dădea târcoale vilei ca să mă vadă când ies și să ne întâlnim „întâmplător".

— Credeam că numai mie îmi place să mă plimb la ora asta, când arșița e mai mare, mă întâmpină el. Văd însă că și dumneavoastră aveți același obicei.

— Nu e un obicei, am replicat. Pur și simplu, azi n-am avut chef să dorm după masă.

— În ce mă privește, e un obicei, zise tânărul ofițer. Vedeți, acum e liniște, toți, localnici și turiști, se retrag să se odihnească. Vânzoleala încetează și eu, stând la umbră, mă pot gândi netulburat la ale mele.

Sub copaci domnea o răcoare plăcută, dar eram convins că nu obișnuința îl adusese acolo pe inteligentul șef de post, ci modesta mea persoană. Firește, mi-am ținut părerea pentru mine.

— Vă înțeleg, am spus. Mai ales azi, după cele întâmplate, destinderea vă era deosebit de necesară. Ați aflat ceva nou despre crimă? Sper că nu socotiți întrebarea mea cam indiscretă.

— Deloc. Din păcate, n-am reușit să stabilesc încă identitatea victimei. Cercetările continuă însă și foarte curând va sosi cineva de la Miliția din Constanța.

— Cu atât mai bine, am rostit pe un ton neutru.

Am mai făcut câțiva pași. Filtrată de frunzișul des a-l arborilor, lumina căpătase o nuanță verzuie, calmantă. Mă liniștisem de-a binelea și așteptam urmarea. N-a întârziat. La un moment dat, locotenentul-major se opri brusc. Vrând-nevrând am făcut la fel.

— Tovarășe Radian, mi se adresă, de ce vă preocupă atât de mult acest caz?

— Aveți această impresie?

— Da. Vă preocupă în mod deosebit. Dimineață mi-ați pus o serie de întrebări.

— Din curiozitate.

— Sunt convins că nu este vorba numai de curiozitate, zise ofițerul. L-ați cunoscut pe omul asasinat?

Ce era să fac? Să-l mint? La ce bun?

— Oarecum, am răspuns.

— Oarecum?

— Nu știu cum se numește, dar am călătorit împreună. În același compartiment.

— Când ați venit la Cosmeana?

— Da.

— Bine, dar dumneavoastră ați sosit săptămâna trecută, în timp ce omul asasinat a venit abia de câteva zile. Nu Cosmeana era ținta călătoriei lui?

— Presupun că da, însă a fost silit să-și întrerupă cam brusc călătoria.

— Adică?

— A sărit din tren în plin mers.

— De ce?

— Era urmărit și se temea.

— Urmărit?

I-am vorbit despre cei doi lungani blonzi, precum și despre accentul lor german.

— Credeți că erau străini? mă întrebă.

— Da.

— Și, i-ați mai văzut?

— Numai pe unul dintre ei.

I-am spus ce știam despre individul respectiv, unde locuia și că dădea târcoale vilei.

— Și de ce nu mi-ați adus la cunoștință toate acestea de la început?

M-am mulțumit să ridic din umeri. Ofițerul nu insistă.

— Ziceți că victima se temea de cei doi? își continuă el șirul întrebărilor.

— Era evident. De altfel, așa cum v-am arătat, atunci când a sărit din tren, unul dintre ei l-a urmărit.

— Mda. Asta e tot?

— Desigur, am răspuns cât am putut mai ferm.

Ne-am reluat plimbarea. Dinspre mare adia o briză înviorătoare.

— Indivizii aceia blonzi au venit vreodată la vila prietenului dumneavoastră?

— La vilă? am exclamat surprins. Ce să caute acolo?

— Văd că trebuie să fiu mai explicit, se grăbi el să adauge. Voiam să știu dacă „lunganii blonzi", cum i-ați numit, cunoșteau pe careva dintre ocupanții vilei.

— Firește că nu, am răspuns. Ce v-a determinat să credeți contrariul?

Căutam să-mi păstrez calmul, însă în sinea mea eram neliniștit. Oare locotenentul-major se referea la Sanda? Spre mulțumirea mea, se dovedi că mă înșelasem.

— Faptul că ieri, din întâmplare, l-am văzut pe unul dintre blonzi discutând cu Lică Manoilescu, vecinul și

ruda gazdei dumneavoastră.

— Deci îl cunoașteți pe blond? L-ați remarcat?

— Meseria! făcu el zâmbind. De altfel, Cosmeana e atât de mică…

Da, șeful de post era deosebit de inteligent. Oare ce mai știa despre această afacere? Bineînțeles, mie îmi spusese numai ceea ce socotise necesar.

— Deci blondul discuta cu Lică? am repetat, fără să-mi ascund surprinderea. După câte știu, nu se cunosc. Poate că a fost ceva cu totul întâmplător.

Nu puteam să nu observ cât de des reveneau în convorbirea noastră cuvintele „întâmplător" și „întâmplare"…

— N-ar fi exclus, admise ofițerul.

7

Mult timp după plecarea locotenentului-major am continuat să mă plimb pe sub copacii cu frunziș bogat. Încercam, fără succes, să-mi pun oarecare ordine în idei, să mă mai liniștesc. Și nu era de mirare. Mă simțeam mai descumpănit ca oricând.

„Lică și lunganul blond, fluieratul și pașii auziți de Mirela, asasinarea lui Durău, dacă se numea realmente astfel. Ce legătură este între toate acestea?" îmi repetam mereu, fără să pot găsi răspunsul potrivit.

Sanda îmi spusese că așteaptă un anume Durău care urma să-i indice locul unde fusese ascunsă colecția de tablouri a tatălui ei. Durău a venit, însă nu era cel așteptat de ea. Problematicul Durău sau omul cu valiza fusese urmărit și apoi asasinat de urmăritorii lui. Oare ce-i determinase să-l lichideze? Și, de fapt, colecția aceea exista sau era doar un basm menit să-mi arunce praf în ochi? Zadarnic îmi frământam mintea. Nu izbuteam să mă lămuresc. În cele din urmă, istovit și necăjit, am pornit încet spre vilă.

Așa cum presupusesem, ceilalți își făceau siesta. Știind că n-avea rost să mă mai culc, am făcut un duș rece, mi-am schimbat hainele și am ieșit în cerdac. Apa rece mă mai înviorase. M-am instalat pe unul din fotoliile de răchită și, ațintindu-mi privirea asupra florilor din jurul meu, m-am străduit să-mi recapăt calmul.

Curând, și-a făcut apariția Iancu Todiraș. Arăta vioi și proaspăt, lucru firesc după un somn bun.

— Am impresia că nu te-ai prea odihnit, zise el privindu-mă atent.

Observația lui nu m-a mirat. Știam că arăt rău; frământările sufletești lasă urme adânci.

— Nu m-am culcat deloc, am răspuns. Am ieșit să mă plimb.

— Pe căldura asta? Ce ți-a venit?

— Asasinarea fostului meu tovarăș de compartiment m-a răscolit și nu-mi ardea de somn.

— Ca să fiu sincer, nu te înțeleg, spuse Iancu, sorbind o înghițitură din paharul cu bere rece. Desigur, o crimă nu-i ceva plăcut, însă nu văd de ce ești tu atât de afectat. Doar afacerea asta n-are nicio legătură cu noi.

— Crezi? am replicat aproape fără voia mea.

Privirea lui Todiraș, iscoditoare, chiar dușmănoasă, stărui asupra mea. Apoi, chipul i se înseninã. Totul se petrecu atât de repede, încât nu eram sigur dacă nu mi se păruse.

— Dragă Sergiule, te agiți de parcă individul acela ți-ar fi rudă, zise el zâmbind.

— Nu mi-e rudă, i-am întors-o pe dată, însă am călătorit cu dânsul și am văzut cât era de înspăimântat. Și apoi, nu pot uita că a avut încredere în mine, mi-a încredințat valiza lui. Vezi deci că, cu mine cel puțin, „afacerea", cum ai denumit-o tu, are legătură.

Mi-am scos o țigară și fostul meu coleg mi-a întins bricheta lui ca s-o aprind.

— L-ai putea chema pe Licã, pentru câteva clipe? l-am întrebat după ce am tras câteva fumuri.

— Pe Licã? făcu el uimit.

Am simțit din nou privirea lui ațintindu-se asupra mea la fel de iscoditoare și dușmănoasă. De data aceasta nu mai era o simplă impresie.

— Da, am rostit eu calm. Te-aș ruga să-l întrebi dacă-l cunoaște pe blondul care-l urmărea pe omul cu valiza. Știi, blondul stabilit la Cosmeana.

— De ce crezi că Lică îl cunoaște pe lunganul acela? mă întrebă destul de liniștit, dar continuând să mă sfredelească cu privirea.

Cu toate eforturile lui, îmi dădeam seama că era nemulțumit. Da. Mai mult nemulțumit decât mirat. Nu pricepeam ce-l nemulțumea. În definitiv, soția lui auzise pe cineva umblând noaptea prin grădină și, odată ce câinii nu lătraseră, se putea foarte bine ca acel „cineva" să fi fost Lică. Omul era, ce-i drept, rudă prin alianță cu Mirela, însă știam atât de puține despre el! Deodată, fără voie, m-am gândit că nici despre fostul meu coleg nu mă puteam lăuda că știu prea multe. În anii care trecuseră de la terminarea liceului nu ne întâlnisem decât de câteva ori. Aflasem că e șef pe undeva și că se căsătorise. Dar oare atât este suficient ca să poți cunoaște un om? Nici în liceu nu fuseserăm prieteni intimi. Și chiar de am fi fost; adolescentul de odinioară rămăsese neschimbat? Caracterul, felul său de a gândi, oare nu se modificaseră? Mă vedeam silit să recunosc că, în fond, Iancu Todiraș era pentru mine un necunoscut!

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, zise el.

Își sorbea alene berea, însă privirea lui era ațintită

necontenit asupra mea. Nu mă grăbeam cu răspunsul, deoarece nu mă hotărâsem dacă era sau nu potrivit să-i pomenesc de convorbirea avută cu locotenentul-major Corban.

— Cum ți-a venit asemenea idee? insistă gazda mea cu vădită răceală în glas.

Am ajuns la concluzia că n-avea niciun rost să-i ascund adevărul.

— Șeful de post spunea că l-a văzut pe Lică discutând cu lunganul blond.

Iancu Todiraș se încruntă și în ochi i se ivi un licăr de neliniște. Reuși însă să se stăpânească.

— Șeful de post? făcu el. Nu țin minte ca Mirela sau tu să-mi fi pomenit despre asta.

— Nu mi-a spus-o atunci când era și Mirela de față, ci mai târziu, l-am lămurit pe dată.

— Mai târziu? repetă Todiraș ca un ecou. Te-ai mai întâlnit cu șeful de post?

— Da, azi după amiază. Am ieșit să mă plimb și l-am întâlnit întâmplător. Atunci…

— Uite ce e, dragul meu, mă întrerupse Iancu, fără să mai încerce să-și ascundă nemulțumirea, nu-mi place să-mi fie comentată casa. În niciun fel și de către nimeni.

Pentru o clipă am fost tentat să protestez, să-i arăt că nu i se comenta casa, ci se ancheta o crimă, dar am renunțat. Fostul meu coleg, justificat sau nu, era pornit

și discuția noastră s-ar fi prelungit în mod inutil și ar fi putut lua o turnură neplăcută.

— Am socotit de datoria mea să-ți comunic că șeful de post l-a văzut pe Lică stând de vorbă cu blondul din tren, m-am mulțumit să spun pe un tot cât mai potolit. Tu procedează cum dorești.

Iancu Todiraș nu-mi răspunse. Se ridică și apropiindu-se de capătul cerdacului îl strigă pe Lică. Acesta trebăluia în grădină și veni îndată.

— Musafirul meu mă întreabă dacă cunoști un turist blond, stabilit de curând aici, la Cosmeana, i se adresă Todiraș, invitându-l cu un gest să ia loc.

Lică se lăsă greoi într-unul din fotolii.

— Un turist blond? se miră el.

— Îl cunoști sau nu? insistă Iancu, întinzându-i lui Lică pachetul de țigări.

Acesta luă o țigară, o aprinse și trase cu sete fumul în piept. Căuta să-și amintească sau, pur și simplu, voia să câștige timp?

— Păi, sigur că nu, zise omul în cele din urmă. De unde să-l cunosc?

— Domnul Radian susține că ai fost văzut stând la taclale cu străinul respectiv, rosti Todiraș cu nedisimulată ironie.

— Eu? se miră iar Lică.

— Tu, în persoană, spuse gazda mea.

— Când?

Iancu Todiraș se întoarse spre mine cu un licăr de ironie în priviri.

— Vrei să-i explici? mi se adresă.

M-am grăbit să mă conformez. Lică Manoilescu rămase pe gânduri. Părea încurcat.

— Un turist blond, zise ca pentru sine. De unde până unde să…

Se opri brusc. Pe buze i se ivi un surâs triumfător.

— Acum știu despre cine-i vorba! exclamă el. Din păcate, nu-l cunosc. Străinul acela blond m-a întrebat la ce oră pleacă trenul spre Constanța. Că era străin nu încape îndoială. Nu vorbea bine românește. Sper că v-ați lămurit.

Nu-i împărtășeam părerea. Explicația lui nu prea stătea în picioare. Ce rost avea ca un străin să-l întrebe pe el la ce oră pleacă trenul? Nu ar fi fost mai firesc să se adreseze celor de la gară? Mai ales că aceasta se afla la doi pași? N-am făcut, totuși, niciun comentariu.

— Acum, m-aș duce să-mi termin treaba, continuă Lică ridicându-se. Până nu se-ntunecă aș vrea să prășesc și restul de roșii.

— Eu unul nu te rețin, spuse Iancu Todiraș. Îți mulțumesc pentru lămurire.

Lică își stinse tacticos țigara și, șchiopătând, părăsi cerdacul.

— Sper că totul e clar, mi se adresă fostul meu coleg cu răceală. Te rog să mă scuzi că te las singur, dar am de dat câteva telefoane, încheie părăsind la rândul lui cerdacul.

Era evident că nu dorea să mai discute cu mine. Devenisem indezirabil! Atitudinea lui mă descumpănea, mi se părea exagerată. Bineînțeles, nimeni nu se bucură când rudele sau prietenii săi se trezesc amestecați într-o crimă, deci până la un punct îi dădeam dreptate lui Iancu. Însă una este să fii indispus sau necăjit și alta să întorci pur și simplu spatele unui fost coleg de școală, care pe deasupra îți este și oaspete. Nu găseam că greșisem față de gazda mea. Ce vină aveam eu dacă șeful de post îl văzuse pe Lică discutând cu lunganul blond? Doar posomorâta rudă prin alianță a Mirelei recunoscuse că stătuse de vorbă cu blondul. Mai mult: la fel ca mine și Iancu Todiraș putea să-și dea seama că povestea lui Lică este cusută cu ață albă. Atunci? De ce se supărase pe mine? Oare ce-l deranjase? Faptul că Lică fusese zărit cu blondul sau convorbirea mea cu șeful de post? În cele din urmă am priceput că oricum aș fi sucit și răsucit purtarea lui Todiraș, nu-i puteam găsi o explicație mulțumitoare.

Tocmai mă pregăteam să plec, când în cerdac își făcu apariția Mirela. Se vede că făcuse ordine prin casă, deoarece mai ținea în mână o cârpă de șters praful. Puse

cârpa pe speteaza unui scaun și își scoase cu mișcări încete șorțul pe care-l purta.

— Ce s-a întâmplat între tine și Iancu? mă întrebă privindu-mă nedumerită.

I-am povestit discuția noastră fără să-i pomenesc, firește, că nu dădusem crezare spuselor lui Lică. Chipul bronzat al Mirelei, ușor încruntat până atunci, se destinse.

— Și pentru atâta lucru s-a înfuriat Iancu? făcu ea zâmbind. Voi bărbații vă purtați adeseori ca niște copii răzgâiați. Sunt convinsă că lui Iancu al meu are să-i treacă repede supărarea. Foc de paie!

Din păcate, se dovedi curând că drăgălașa Mirela se înșela. În tot cursul serii, soțul ei mă tratã cu o deosebită răceală. Mai precis, cu o politețe atât de rece și distantă, încât devenea de-a dreptul jignitoare. Mirela și Sanda încercară zadarnic să îndepărteze efectele neplăcute ale atitudinii stăpânului casei, să creeze o atmosferă plăcută. Nu izbutiră. În ciuda eforturilor depuse de ele, la cină am fost tratat de Iancu cu aceeași politețe rece și dușmănie neîndemânatic ascunsă. Mirela era pe cât de necăjită, pe atât de surprinsă.

— Nu înțeleg ce-i cu Iancu, îmi șopti ea la un moment dat, când acesta se dusese să aducă berea din frigider. Nu l-am văzut niciodată astfel.

Nici eu nu înțelegeam. Motivul pentru care îmi arăta

o antipatie atât de vădită era pueril. Într-o atmosferă glacială, pe care surâsul Mirelei nu reușea s-o încălzească, le-am urat „noapte bună” și m-am retras în camera mea. Am intrat în încăpere lăsând ușa deschisă, pentru ca briza răcoroasă care sufla dinspre mare să pătrundă nestingherită. Hotărârea mea era luată: aveam să plec chiar a doua zi. Nu mai puteam rămâne în casa unui om căruia, justificat sau nu, îi devenisem antipatic și mă trata ca pe un dușman. Mi-am făcut valizele, lăsând afară numai o pijama și uneltele de bărbierit. Apoi, m-am așezat într-un fotoliu, lângă fereastră.

Cum era și normal, nu mă simțeam deloc în apele mele. Nu-mi făcea plăcere să mă despart astfel de niște gazde care până atunci se arătaseră atât de binevoitoare față de mine. Pe urmă, mai era asasinarea omului din tren și ciudata poveste a Sandei care ajunseseră să mă intereseze în cel mai înalt grad. Dacă plecam din Cosmeana nu mai aveam nicio șansă să aflu ce legătură exista între aceste întâmplări și deznodământul lor. Și, în primul rând ar fi trebuit să spun, era Sanda. În ciuda îndoielilor care mă chinuiau, continuam s-o iubesc cu aceeași patimă și perspectiva de a mă despărți de ea nu-mi surâdea deloc.

M-am ridicat și m-am sprijinit de pervazul ferestrei. Liniștea care învăluia totul ca o mantie binefăcătoare era tulburată doar de foșnetul molcom al frunzișului sau de

țipătul vreunei păsări de noapte. Ruinele castrului roman străluceau sub reflectorul argintiu al lunii. Acolo dormise Durău, mi-am zis contemplându-le. Cât de înspăimântat trebuie să fi fost! Fără să vreau m-am întrebat: „Atunci, de ce nu părăsise Cosmeana?”

Da, și asta era o ciudățenie. Am rămas în continuare la fereastră. Știam că Sanda va veni. Aveam atâtea să ne spunem! Într-adevăr, pe la miezul nopții, iubita mea își făcu apariția. Purta o rochie de casă, lungă, din mătase albastră și cu părul ei auriu revărsat pe umeri semăna mai mult ca oricând cu o zeiță a nopții. M-am apropiat de ea și am sărutat-o. Nu mi-a răspuns cu înflăcărarea obișnuită.

— Nu-i momentul, zise ea, parcă ar fi vrut să se justifice. Mai bine explică-mi ce s-a petrecut între tine și Iancu Todiraș.

Am zâmbit cam acru. Și Mirela mă-ntrebase același lucru. Din alte motive, firește. I-am povestit Sandei totul.

— Ciudat! rosti ea, în loc de orice comentariu.

— Deci, nici tu nu înțelegi ce l-a determinat pe Iancu să mă trateze cu atâta răceală? am exclamat.

— Nu, nu înțeleg. Dar, înainte de a trece la analizarea purtării amfitrionului nostru, te-aș ruga să-mi spui ce ai mai discutat cu șeful de post.

Am simțit o strângere de inimă. Oare se interesa din

simplă curiozitate sau ceva o neliniștea?

— Nimic deosebit. M-a întrebat dacă-l cunoșteam pe cel asasinat.

— De ce? Avea impresia că-l cunoști?

— Știu și eu?

— Și, ce i-ai răspuns?

Oare mă-nșelam sau, realmente, în glasul ei se distingea o notă de îngrijorare?

— Că am călătorit în același compartiment, că era urmărit de doi lungani blonzi și că a sărit din mersul trenului. Cam asta. Ce altceva îi puteam răspunde?

Se aplecă spre mine. În ochii ei străluceau doua stele albastre.

— Sper că n-ai pomenit nimic despre colecția de tablouri a tatălui meu și despre Gerstenmayer? mă întrebă fără să încerce de data aceasta să-și ascundă temerea.

— Nu, firește că nu, am asigurat-o.

În sinea mea eram cât se poate de necăjit. Stăteam cu iubita într-o cameră învăluită de efluviile parfumate ale nopții și, în loc să ne spunem cuvinte de dragoste și să ne iubim, vorbeam despre lucruri atât de prozaice și neplăcute. Iroseam clipele, însă nu se putea altfel.

— Și ce ai de gând să faci? mă chestionă.

— Să plec. În situația creată nu mai pot rămâne.

— Nu te pripi, dragul meu. Mai mult ca sigur că până

mâine, amicul nostru are să-și revină.

— Mă îndoiesc, am replicat.

— Bine, dar n-are niciun motiv să se supere pe tine! zise Sanda. E o copilărie!

— Tot ce se poate, însă mi-a arătat atât de fățiș dușmănia lui, încât o revenire este imposibilă.

— Fățiș, prea… fățiș, murmură ea.

Își plecă ușor capul, privindu-mă gânditoare. Da, avea dreptate. Fostul meu coleg își arătase *prea* fățiș supărarea. Din alte ocazii știam că este un om care, dacă vrea, poate să se stăpânească. Odată ce n-a făcut-o, însemna că *voia* să observ, atât eu cât și ceilalți, că era supărat pe mine. Foarte supărat, exagerat de supărat pentru o cauză atât de minoră. Intuiam că Sanda își dăduse și ea seama de asta, însă nu găsea de cuviință să-și exprime deschis gândurile. Poate ca să nu mă jignească? Să nu mă facă să mă simt dezamăgit? Nu știu. În orice caz, acum pentru mine totul era clar. Parcă mi se luase un văl de pe ochi. Da, Iancu Todiraș se arătase atât de supărat, mă tratase cu atâta răceală și dușmănie tocmai *ca să mă facă să plec*! Concluzia mea era fără îndoială justă. Deci, fostul meu coleg își schimbase cu totul atitudinea față de mine când aflase că am discutat între patru ochi cu șeful de post! Purtarea lui, în aparență absurdă, avea un scop bine determinat: să mă facă să plec. Mi-am simțit inima năpădită de

amărăciune. Până atunci mă îndoisem de Sanda, bănuielile în privința ei mă chinuiseră necontenit. Acum, în urma celor întâmplate, începusem să mă îndoiesc și de Iancu Todiraș, să-l bănuiesc. Fără voie mi-am amintit de cuvintele Mirelei: „La început, am avut impresia că soțul meu și Sanda Mirea se cunoșteau dinainte". Cam așa îmi spusese! mai mult ca oricând, aveam temeiuri să cred că nu se înșelase!

— Iubitule, ce-i cu tine? La ce te gândești?

Vocea Sandei mă readuse la realitate.

— La ceea ce te-ai gândit și tu, i-am răspuns.

— Neplăcut, foarte neplăcut, șopti ea.

Pentru câteva clipe am rămas tăcuți. Atunci, l-am văzut trecând pe Iancu Todiraș. Cum nu obișnuia să se plimbe în cerdac la o oră atât de înaintată, m-am mirat. S-a dus până la capătul cerdacului și, la întoarcere, când a trecut prin fața camerei mele, a privit spre noi într-un mod ostentativ. Ne aflam lângă fereastra deschisă, așa că era ușor să ne vadă. Voia să *știm* că ne-a văzut.

— Da, foarte neplăcut, repetă Sanda. Am să mă duc în camera mea.

N-am încercat s-o opresc. Înainte de a ne despărți, având în vedere că urma să plec a doua zi, ne-am înțeles să mă caute la București și i-am dat numărul meu de telefon. Ne-am îmbrățișat și ne-am sărutat de rămas bun. Totul era atât de trist… Aveam impresia că între

noi se înalță un zid nevăzut.

— Poate că până mâine ai să te răzgândești și n-ai să mai pleci, îmi spuse ea înainte de a ieși. Aș dori atât de mult să rămâi…

Cuvintele ei mă bucurară nespus. Erau o dovadă ca nu voia să scape de mine. Cel puțin, așa părea. Cu toate acestea n-am renunțat la hotărârea mea de a părăsi Cosmeana.

A doua zi dimineață, pretextând că treburi urgente mă recheamă la București, am mulțumit gazdelor mele pentru ospitalitate și am plecat cu valizele spre gară. Cum era și de așteptat, pretextul meu n-a convins pe nimeni. Totuși, Iancu Todiraș nu încercă nici măcar de formă să mă determine să rămân și nici nu se oferi să mă conducă la gară cu mașina. Mirela, sincer necăjită de plecarea mea, era vădit încurcată și indispusă de atitudinea soțului ei.

Din fericire, gara era aproape, iar valizele mele destul de ușoare. Privind șinele de cale ferată, care luceau în soare, mi-am amintit atât de omul cu valiza și de fuga lui, cât și de felul prietenesc cum mă primise Todiraș, de zilele plăcute petrecute în casa lui.

„Și acum ce schimbare!” mi-am spus năpădit de amărăciune.

— Plecați, tovarășe Badian?

Vocea șefului de post mă smulse din reverie.

— Da. Niște probleme de serviciu mă silesc să-mi întrerup concediul, i-am răspuns, oarecum surprins de prezența lui pe peron.

„Parcă m-ar fi așteptat”, mi-am spus, încercând să iau un aer cât mai degajat și firesc.

— Ei, ce să-i faci, se mai întâmplă, rosti el liniștit, deși… îmi pare rău.

— Vă pare rău? De ce?

Eram din ce în ce mai intrigat; nu pricepeam unde vrea să ajungă.

— Pentru că, plecând, nu veți mai afla cum s-a rezolvat afacerea care ne preocupă.

— Vă referiți la crimă?

— Și la crimă și la ceea ce are legătură cu ea.

— L-ați prins cumva pe asasin? am îndrăznit să întreb, încurajat de vorbele lui.

— Nu. A venit însă un tovarăș maior de la Miliția din Constanța și cred că vom putea ajunge curând la un rezultat. Dar, ce părere aveți? N-ar fi mai bine să discutăm la o cafea? Trenul dumneavoastră va veni abia peste douăzeci de minute, dacă nu întârzie, bineînțeles, încheie el privindu-și ceasul de mână.

I-am acceptat invitația. Ne-am instalat în micul bufet al gării. Curiozitatea îmi fusese stârnită. Nu prea era lume în modesta sală și cafeaua, neașteptat de bună, ne-a fost servită îndată.

— S-a stabilit cu certitudine că fostul dumneavoastră tovarăș de călătorie a fost mai întâi ucis și apoi aruncat în mare, reîncepu el discuția, sorbind o gură din lichidul aromat. A, era să uit, zise apoi. Cei doi lungani blonzi au fost reținuți pentru cercetări la Constanța. Sunt, într-adevăr, turiști străini.

— La Constanța? Și actele victimei s-au găsit asupra lor?

— Nu. Oricum, dacă nu ne-ați fi vorbit despre ei ne-ar fi scăpat.

— Au mărturisit?

— Da de unde! Susțin cu tărie că nu-l cunosc pe omul asasinat, că n-au nici în clin nici în mânecă cu crima.

Remarcasem că ofițerul spusese „reținuți" nu „ares tați". Faptul nu m-a mirat; fără dovezi concrete nu se putea face altceva.

— Victima nu v-a spus de ce venise la Cosmeana?

Șeful de post pusese întrebarea cu un ton indiferent, așa ca într-o doară. Hotărât lucru, era un om extrem de inteligent.

— Nu. Ca să fiu sincer, n-a dat informații despre sine. De niciun fel.

— Înțeleg.

— Și tinerii blonzi ce făceau la Constanța? Se vede că voiau să-și piardă urma.

— Cam așa ceva, zise ofițerul. Dar să știți că nu sunt

chiar atât de tineri. Unul are patruzeci de ani, iar celălalt patruzeci și doi.

— Patruzeci? am exclamat mirat. Nu-și arată vârsta.

— E adevărat. Par mult mai tineri. Și se descurcau de minune la Constanța.

— Adică? m-am mulțumit să întreb, gândindu-mă că în timpul războiului „blonzii" aveau în jur de douăzeci și cinci de ani.

— Cunoșteau foarte bine orașul, răspunse șeful de post și își bău tacticos cafeaua.

— Poate că au mai fost pe acolo, am observat.

— Ei susțin că nu. Cică n-au mai fost niciodată la noi în țară.

— Ciudat!

— Cu atât mai ciudat, cu cât cercetările efectuate de noi în această direcție le confirmă spusele, rosti ofițerul liniștit. N-au venit niciodată la noi ca turiști sau în vizită.

— Atunci?

Eram din ce în ce mai nedumerit. Cele aflate mă intrigau la culme. Și, nu doar acestea, ci și tactica șefului de post; oare ce urmărea?

— Poate că au mai fost pe aici în timpul războiului, spuse el la fel de calm.

— În timpul războiului? Cum?

— Ca ostași ai Wermachtului, de exemplu, răspunse

ofițerul cu nonșalanță.

Nu mi-am putut stăpâni o tresărire. Și mie, în tren, când îi zărisem pentru prima oară, alura, ținuta celor doi blonzi îmi readusese în memorie trupele Wermachtului.

— La urma-urmelor, de atunci n-au trecut nici douăzeci de ani.

— Aveți dreptate, am admis.

Înclinam tot mai mult să cred că afacerea în care fusesem amestecat fără voia mea își avea rădăcinile în anii celui de al doilea război mondial. Povestea Sandei nu era deci întru totul falsă. Oare aveam să aflu vreodată în ce măsură și de ce mă minți femeia pe care o iubeam?

— Păcat că plecați, făcu ofițerul cu regret, parcă răspunzând gândurilor mele secrete.

— N-am încotro. Treburile…

— Așa-i. Și gazda dumneavoastră ce-a spus?

— Nimic. S-a arătat înțelegătoare.

— Sunteți prieteni vechi, nu?

— Am fost colegi de liceu.

— De treabă om.

— A, desigur.

— Și doamna care locuiește la familia Todiraș este tot invitata lor?

— Da.

— O cunoașteți și pe ea din adolescență?

Punea întrebările zâmbind, cu aerul că nu le acordă o importanță deosebită. Dar, firește, nu era deloc astfel.

— Nu. Am cunoscut-o aici.

— Foarte frumoasă femeie.

Am socotit înțelept să dau alt curs conversației. Nu intenționam să discut despre Sanda Mirea.

— Știți, i-am vorbit fostului meu coleg despre cele constatate de dumneavoastră cu privire la Lică Manoilescu. L-a chemat și l-a întrebat dacă s-a întâlnit cu blondul.

— Și? făcu ofițerul privindu-și ceasul, de parcă sosirea trenului meu îl interesa mai mult decât răspunsul lui Lică.

— A spus că, într-adevăr, a stat de vorbă cu blondul, care nu prea știe românește, însă habar n-are cine este. Cică străinul l-ar fi întrebat când pleacă trenul spre Constanța.

— Așa susține Manoilescu?

— Da. Vi se pare că minte?

— Sigur că minte, replică ofițerul calm. Blondul locuia aproape de gară și mult mai firesc era să se intereseze acolo de mersul trenurilor. Ce rost avea să meargă la vila amicului dumneavoastră, situată în partea opusă gării?

Și eu gândisem la fel. Era clar că Lică mințise. Și asta

însemna că ascunde ceva. Dar ce anume? Era amestecat și el în afacerea din tren?

— De ce nu-l interogați? Poate că ar fi mai sincer, am observat.

— Toate la timpul lor, zise șeful de post. În cazul că l-aș interoga acum, mi-ar da același răspuns pe care vi l-a dat și dumneavoastră.

Plăti consumația și se ridică. L-am imitat. Am ieșit amândoi pe peron. Trenul meu tocmai sosea.

— Iată-l, mi se adresă ofițerul consultându-și din nou ceasul. De obicei întârzie câteva minute. Azi a venit la fix. Se vede că și trenul vrea să vă expedieze…

— Și trenul? Adică, credeți că și altcineva dorește „să mă expedieze”? am exclamat eu.

Mă privi gânditor.

— Asta ar trebui s-o știți dumneavoastră, rosti el cu ușoară ironie în glas. Prea v-ați decis brusc să plecați. La ultima noastră întâlnire nu mi-ați spus că aveți o astfel de intenție.

Trenul se oprise și călătorii care așteptau pe peron se grăbiră să urce. M-am aplecat să-mi iau valizele. Am simțit privirea șefului de post ațintită asupra mea. În clipa aceea m-am hotărât dintr-o dată să rămân. Ce anume mă determinase să renunț la hotărârea mea inițială, aceea de a părăsi Cosmeana? Ironia din vocea ofițerului? Observația lui, întemeiată de altfel, că

„cineva voia să mă expedieze”? Amintirea celor petrecute în tren? Gândul că plecând nu aveam să mai pot contribui la prinderea celui care-l asasinase pe omul cu valiza? Tainica mea dorință de a rămâne în preajma Sandei? Mi-ar fi fost greu să dau un răspuns. Fiecare dintre aceste motive și toate la un loc mă făcuseră să renunț la plecare. Mi-am luat valizele și m-am întors spre tânărul și atât de inteligentul șef de post.

— Oare pot găsi o cameră la motel?

— Nu mai plecați?

— Ba da, însă numai peste câteva zile.

Nu făcu niciun comentariu.

— Atunci, să mergem. Am să vă însoțesc la motel.

Mi se repartiza deîndată o cameră. Ofițerul nu-și ascundea mulțumirea.

— Iată-vă instalat, spuse el. Vă las să vă aranjați lucrurile. Dacă voi avea noutăți, am să vă caut.

Ne-am strâns mâinile. Peste câteva minute mă aflam în camera mea. Era curată, spațioasă și mobilată elegant. Ferestrele ei, împodobite cu perdele albăstrii, dădeau spre mare. Drumeagul mărginit de vegetație, pe care-l străbăteam zilnic împreună cu Sanda și soții Todiraș ca să ne ducem la plajă, se vedea foarte bine. Mi-am pus hainele în șifonier și m-am instalat la fereastră. N-aveam chef de plimbare. Deja regretam că mă hotărâsem să rămân la Cosmeana. Localitatea era mică

și firește, mai devreme sau mai târziu, aveam să dau nas în nas cu fostele mele gazde. Cum aveam să justific prezența mea la motel? Iancu Todiraș, așa cum foarte bine remarcase șeful de post, mă expediase, arătându-mi că eram indezirabil și eu, în loc să plec, să-i întorc spatele, continuam să mă-nvârt prin preajmă. Știam că, oricum ar fi decurs, o întâlnire cu soții Todiraș nu avea să fie plăcută pentru mine. Desigur, din alte considerente pentru Mirela și din altele pentru fostul meu coleg.

— Cum dracu de s-au încurcat așa lucrurile! am murmurat înciudat.

Pe la zece, le-am văzut pe Sanda și pe Mirela străbătând drumeagul care ducea la plajă. Purtau rochii de culoare deschisă, dar nu mi-au părut prea vesele. Am urmărit din ochi silueta statuară a Sandei, simțindu-mă din ce în ce mai necăjit. Făcusem o prostie rămânând la Cosmeana. Așa socoteam acum.

„N-am să părăsesc deloc motelul, iar mâine dimineață am să plec la București”, mi-am spus în cele din urmă, răsuflând ceva mai ușurat.

8

Toată dimineața nu m-am clintit din cameră. Pe la amiază am coborât să iau masa în restaurantul

motelului. Nu aveam deloc poftă de mâncare, însă nu mai puteam suporta să stau închis între cei patru pereți ai odăii mele; singurătatea mă apăsa. M-am așezat la o masă mai retrasă. Sala era aproape goală și din colțul meu, prin ferestrele mari, puteam vedea o parte a șoselei și a plajei însorite. Mă gândeam cu nostalgie la clipele plăcute pe care le petrecusem pe nisipul auriu sau înotând în undele albastru-verzui ale mării. Nu voiam să mă las copleșit de amintiri, așa că am cerut chelnerului să-mi aducă un ziar și am încercat să mă scufund în lectură. Zadarnică trudă. Chipul încântătoarei mele iubite nu mă părăsea nicio clipă și-mi spuneam că, desigur, ea îmi și telefonase acasă, după cum ne înțelesesem, convinsă că ajunsesem la București. În mod normal, ar fi trebuit să fiu deja acolo… Ce avea să creadă constatând că nu-i răspunde nimeni?

Sosirea ospătarului, cu ceea ce comandasem, îmi întrerupse acele neplăcute cugetări. Am mâncat foarte puțin și în silă. Mi-am aprins o țigară încercând să stabilesc ce aveam de făcut. După o matură chibzuință, am ajuns la concluzia că, pentru moment, oricât m-aș fi frământat nu puteam rezolva nimic. Numai în dimineața următoare aveam tren spre București.

În timp ce-mi beam cafeaua, care mi se părea fără gust, l-am văzut pe Todiraș la volanul mașinii sale. Era singur și, având în vedere direcția luată, am tras

concluzia că se-ndrepta spre București. Am mai zăbovit vreo oră în restaurantul motelului. Era trecut de două și mesele din jurul meu începură să fie ocupate una după alta. Larma veselă a turiștilor nu se potrivea cu starea mea sufletească și mă indispuse. M-am grăbit să fac plata și mai prost dispus ca oricând m-am ridicat de la masă, decis să mă refugiez din nou în camera mea. Atunci l-am zărit pe șeful de post. Tocmai intrase în local și, așa cum mă așteptam, veni drept la mine.

— Ați luat masa? mă întrebă, după saluturile de rigoare.

— Mda, am mormăit eu acru.

— Să vă fie de bine, îmi ură zâmbind.

L-am privit bănuitor. Oare își bătea joc de mine? Tânărul ofițer nu avea însă asemenea intenție. Privirea lui nu o ocoli pe a mea și pe buze îi stăruia același zâmbet prietenesc. Constatarea bunelor sale intenții nu-mi izgoni indispoziția. Locotenentul-major Corban îmi era simpatic, dar nu aveam chef de vorbă.

— M-ați căutat ca să-mi faceți această urare? l-am întrebat cu nedisimulată ironie.

— Firește că nu, răspunse el la fel de surâzător.

Era clar că-mi înțelegea starea sufletească și, ca atare, nu avea de gând să-mi ia în seamă „înțepăturile".

— Am venit să vă rog să mă însoțiți la post, continuă apoi. Sunteți așteptat de superiorii mei.

— Superiorii dumneavoastră? am repetat eu mirat.

— Da. Maiorul Botea și căpitanul Podeanu. Au sosit în dimineața aceasta de la Constanța.

— De la Constanța? am repetat ca un ecou. Oare asasinarea acelui nefericit este cauza unei asemenea concentrări de forțe? Nu cred că, în alte împrejurări, tovarășii de la municipiu s-ar fi deplasat până aici.

Cuvintele mele puteau părea nepotrivite, dar nu le rostisem ca să-l tachinez pe simpaticul șef de post. Eram prea uimit și din această cauză nu-mi ardea să fac pe ironicul.

— Aveți dreptate să vă mirați, spuse ofițerul. În mod obișnuit nu se întâmplă astfel. Acum însă avem de-a face cu un caz oarecum… aparte. Și apoi, sunt implicați și cetățeni străini. Pentru ei vă rugăm să veniți la post. Sunteți de acord?

Stăteam amândoi în picioare lângă masa mea. În jur, gălăgia era destul de mare. Mi-am dat seama că nu era locul cel mai potrivit pentru asemenea discuție. Desigur că și interlocutorul meu constatase acest lucru, dar din politețe nu-mi reproșase atitudinea.

— Bineînțeles. Să mergem, am spus oarecum rușinat.

Am părăsit motelul împreună. Căldura era apăsătoare și, curând, fruntea îmi fu năpădită de broboane de sudoare. La orizont, se îngrămădeau nori vineții, amenințători. Nicio adiere nu venea să alunge

zăpușeala aceea neobișnuită.

— Se apropie furtuna, zise ofițerul.

— Așa se pare. Dar, la ce străini v-ați referit? E oare vorba de cei doi blonzi?

— Da, rosti el, tamponându-și cu batista fața asudată. Au fost aduși aici de la Constanța.

— Aici? Când?

— Tot în cursul dimineții.

— Și eu de ce sunt invitat de superiorii dumneavoastră? V-am declarat tot ce știam. Nu mai am nimic de adăugat.

— Nu e vorba să faceți o declarație suplimentară, mă lămuri el binevoitor. Trebuie doar să confirmați că cei doi indivizi se aflau în tren, în același timp cu victima.

L-am privit încruntat. O asemenea perspectivă nu-mi surâdea deloc.

— Vă înțeleg, spuse ofițerul. Nu este ceva plăcut, dar n-avem încotro: indivizii susțin că nu l-au văzut în viața lor pe cel asasinat.

N-am răspuns. Ne-am continuat tăcuți drumul. N-aveam mult de mers, însă în timp ce străbăteam șoseaua mă gândeam că, din cerdacul vilei soților Todiraș, Sanda sau Mirela mă puteau zări. Faptul acesta îmi era la fel de neplăcut ca și confruntarea cu cei doi blonzi. Din păcate, nu puteam face nimic. De acum, zarurile fuseseră aruncate…

Maiorul Botea era înalt, uscățiv, cu părul încărunțit pe la tâmple și privire pătrunzătoare. Atât el, cât și căpitanul Podeanu, ceva mai robust, cu alură de atlet și cu ochi nu mai puțin iscoditori, mă primiră într-un mod cât se poate de amabil, de parcă ne-am mai fi întâlnit. Nu încăpea îndoială că șeful de post le vorbise despre mine și că îmi cunoșteau declarația cât se poate de amănunțit. Oricum, purtarea lor mă făcu să mă simt mai în largul meu și mai puțin stingherit de iminenta revedere cu blonzii din tren.

În încăperea nu prea spațioasă, două ventilatoare reușeau cu greu să mai răcorească aerul. Zăpușeala nu părea să-l deranjeze pe maior, în schimb, noi ceilalți transpiram și căutam să ne aflăm cât mai aproape de ventilatoarele aducătoare de răcoare.

— Apropierea furtunii face căldura deosebit de apăsătoare, mi se adresă maiorul, observând că mă așezasem lângă unul dintre ventilatoare. Sunteți în concediu și, fără îndoială, că la ora asta ați fi preferat să vă aflați în semiîntunericul odihnitor al camerei dumneavoastră, dar nu mai puteam amâna confruntarea cu cei doi străini. Ne vom strădui să nu vă reținem prea mult.

Fără să mai piardă vremea ordonă ca lunganii blonzi să fie aduși din încăperea alăturată. Indivizii afișau o

aroganță supărătoare. Maiorul îi întâmpină zâmbind, de parcă avea de-a face cu niște oaspeți, nu cu posibili infractori.

— Ei sunt? mă întrebă.

— Da, tovarășe maior, am răspuns prompt.

— Sunteți sigur?

— Absolut.

Cei doi mă priviră cu vădit dispreț, dar mi-am dat seama că mă recunoscuseră.

— Ați călătorit împreună? mi se adresă iar maiorul Botea.

— Da. Dumnealui, am spus indicându-l pe cel mai solid dintre ei, după ce primul meu tovarăș de compartiment a sărit din tren, a venit în locul lui.

— Când omul acela a sărit din tren, din mers, care dintre ei l-a urmărit?

— Dânsul, am răspuns fără să ezit, arătându-l pe celălalt lungan.

— Vă mulțumesc, îmi zise maiorul Botea și, surâzându-le celor doi, ordonă plutonierului care-i adusese să-i ducă iar în camera de alături.

— Ați declarat că necunoscutul asasinat la Cosmeana se temea de acești străini?

— Da, acesta este adevărul. Ca să scape de urmărirea lor a sărit din tren în plin mers. De altfel, așa cum am arătat, unul dintre ei i-a luat urma și nu a mai revenit în

tren. Au recunoscut ceva?

— Nimic, răspunse maiorul. Susțin că sunt niște turiști pașnici.

— Și cum explică faptul că unul dintre ei a rămas să-l urmărească pe omul care a sărit din tren? Nu nu mai eu, ci și conductorul și alți călători pot depune mărturie în acest sens.

— Știu. Ei însă au dat o explicație simplă; sunt în vacanță, n-au un program anume și fiecare dintre ei se oprește unde are chef.

— Intenționați să-i lăsați să plece? am întrebat, fără să-mi ascund dezamăgirea.

— N-avem încotro, nu-i putem reține fără dovezi concrete, zise maiorul.

— E imposibil! am exclamat. Nu încape îndoială că ei l-au asasinat pe omul acela.

Maiorul zâmbi, dar mă iscodi cu privirea.

— Pe ce vă bazați afirmațiile? mă întrebă cu același ton amical. Există fapte care vă fac să fiți atât de sigur că străinii aceștia au comis crima?

Pentru o clipă, am fost tentat să-i vorbesc despre relatarea Sandei Mirea, dar am renunțat. M-am gândit că n-aș fi făcut decât să încurc lucrurile, odată ce nu puteam ști dacă povestea ei era adevărată sau nu. Maiorul Botea și subordonații săi aveau nevoie de dovezi concrete ca să-i poată aresta pe blonzii din tren,

nu de aiureli.

— Din nefericire, nu pot să vă ajut mai mult, am spus necăjit.

— Ei, ce să-i faci, zise maiorul. Vă rog să ne dați și o declarație scrisă.

Atât el cât și căpitanul Podeanu îmi strânseră mâna și-mi mulțumiră pentru ajutorul dat. Apoi, mi-am scris declarația și am părăsit postul de Miliție.

Am pornit încet spre motel, fără să-mi mai pese că aș putea fi văzut de locatarii vilei lui Todiraș. Gândul că cei doi blonzi aveau să fie lăsați să plece „liberi și nestingheriți de nimeni" îmi era deosebit de neplăcut. O rafală neașteptată de vânt mă izbi în față, readucându-mă brusc la realitate.

„Furtuna!" mi-am spus tresărind.

Cerul era acum acoperit în întregime cu nori întunecați, din pântecele cărora izbucneau din când în când zigzagurile orbitoare ale fulgerelor. Am grăbit pasul. Vântul se întețise și ridica trâmbe de praf și frunze. Când am pășit în holul primitor al motelului, furtuna se dezlănțui. Bubuitul tunetelor se împletea cu șuierul vântului și vuietul amenințător al valurilor mării.

M-am îndreptat spre restaurant, dornic să beau un suc rece, înainte de a mă retrage în camera mea. Pășeam gânditor, fără să dau atenție celor care, instalați în

fotoliile din hol, așteptau să se potolească stihiile dezlănțuite. De aceea am tresărit când cineva mi-a atins brațul. M-am întors surprins. Sanda Mirea se afla în fața mea și mă privea cu un aer mustrător.

Era din nou lângă mine! Ochii ei violeți, minunați, mă priveau, iar parfumul ei, atât de cunoscut, mă învăluia tulburându-mă. Am privit-o la rândul meu. Mi-am dat seama că o iubeam și o doream mai mult ca oricând.

— Mă aștepți de mult? am întrebat-o.

— De vreo jumătate de oră. Cum de n-ai plecat? Te-am sunat la București și tu ești aici! Te joci?

— Am pierdut trenul, am invocat eu prima scuză care mi-a venit în minte. Se întâmplă, nu? Când am părăsit vila, nu m-am dus direct la gară; am hoinărit prin Cosmeana ca să-mi iau rămas bun de la locurile acestea pe care le-am îndrăgit. De aceea am ajuns după plecarea trenului…

Sanda mă asculta tăcută. Nu făcu niciun comentariu, însă știam că nu mă crezuse.

— Te-am văzut când treceai pe șosea, se mulțumi să spună. M-am mirat că te mai afli aici. Nu știam ce să cred. Oare te ascunzi de mine?

— Nu, ce idee! am protestat. Ți-am explicat doar…

— Am auzit, mă întrerupse ea. Ai pierdut trenul. Dragul meu, puteai găsi o explicație mai credibilă, sau, poate, te-am luat prin… surprindere?

Am preferat să dau alt curs conversației. Nu voiam să ne certăm.

— N-ar fi mai bine să stăm la o masă, în restaurant? i-am spus.

— De acord.

Deși sala nu era prea aglomerată, ne-am așezat la o masă mai retrasă. Furtuna ajunsese la apogeu. Prin vitrinele mari ale localului se vedeau arborii zgâlțâiți nemilos de vântul puternic. Rafalele de ploaie izbeau geamurile, prăvălind asupra lor torente de apă. Șoseaua se transformase într-un puhoi în mijlocul căruia se rostogoleau smocuri de iarbă, hârtii, frunze și chiar ramuri smulse din copacii biciuiți de vijelie.

— Acum nu poți pleca, am observat eu.

Privirea ei se opri stăruitor asupra mea.

— Partea proastă este că te-a văzut și Mirela Todiraș, spuse încet, fără să dea atenție cuvintelor mele. A fost foarte necăjită și oarecum jignită.

— Jignită? Doar știe bine că soțul ei mi-a arătat clar că am devenit indezirabil.

— Da, însă ea n-are nicio vină, remarcă Sanda.

— Iubito, nu crezi că ar trebui să vorbim despre noi? i-am spus, luându-i mâna.

Nu și-o retrase. Doream atât de mult s-o strâng în brațe!

— N-ai vrea să vii la vilă? mă întrebă, lăsându-mi

întrebarea fără răspuns.

— E imposibil, am replicat. Când Todiraș aproape că m-a dat afară? Propunerea ta mă uimește, draga mea.

— De ce? Iancu e plecat la București. Am uitat să-ți spun.

— A plecat?

— Da. A primit o telegramă de la șefii lui. Chestiuni de serviciu, mă lămuri ea. Așa că în casă suntem numai noi două. De aceea ți-am propus să vii. Fii sigur că Mirela se va bucura să te revadă.

— Bine, dar…

— N-avea grijă, mă întrerupse iubita mea, n-are să-i pomenească nimic soțului ei.

— Nu-i vorba de asta, am replicat oarecum indispus. N-am de gând să mă duc la vilă.

— Cum dorești, zise Sanda, renunțând să mai stăruie.

Nu părea supărată, ci dezamăgită de refuzul meu.

— Vrei să ne întâlnim la noapte? am întrebat-o.

— Unde?

— Pe plajă.

— Nu va fi plăcut, după o asemenea furtună, spuse ea privind pe fereastră.

Ploua la fel de tare, însă undeva, spre apus, cerul prinsese să se lumineze. Norii negri și vinețiii, imensă turmă întunecată, se rostogoleau minați de șfichiul necruțător al vântului.

— Furtuna se va potoli curând și…

— Nu, nu se poate, mă întrerupse Sanda. Să ne luăm rămas bun acum.

— Trebuie să ne vedem, am protestat.

— Trebuie, repetă ea ca un ecou. Adevărul este că aveam atâtea să-ți spun…

Nu îndrăzneam s-o invit în camera mea de la motel. Dar nu exista altă soluție.

— N-ai vrea să vii la mine?

— În camera ta? făcu indispusă. Nu-mi pasă de convenienţe, dar nu cred că este momentul potrivit să…

— În a mea sau într-a ta, am întrerupt-o nerăbdător.

— În camera mea? se miră Sanda.

— Firește. Ești doar turistă, nu? De ce n-ai închiria și tu o cameră? Sunt destule.

— Să închiriez…

— Da, am întrerupt-o din nou. În felul acesta eviți orice fel de comentarii.

— Și Mirela?

Îmi dădeam seama că ideea mea nu-i displăcea.

— Ai să scapi tu cumva de la vilă, am rostit cu convingere.

— E o nebunie! zâmbi Sanda.

Curând, furtuna își porni cohortele de nori și fulgere spre alte locuri. Cerul se lumină și razele lui, deși se apropia ceasul amurgului, avură totuși destulă putere

ca să mai zbicească glia saturată de apă. Micile bălțoace, rămase ici-colo, sclipeau ca niște cioburi de cristal, iar picăturile de ploaie, aninate de frunze, aruncau jerbe de scântei multicolore.

Sanda porni curând spre vilă. Reținuse o cameră, așa cum o sfătuisem eu. Urma ca pe înserat să revină la motel. Ne înțelesesem ca pe la unsprezece noaptea să mă duc în camera ei. Am urmărit-o pe Sanda cu privirea în timp ce se îndepărta. Pășea încet, evitând bălțoacele și, înainte de a o lua spre drumeagul care ducea la vilă, se-ntoarse și-mi făcu semn cu mâna. Am făcut la fel, apoi… mi-am privit ceasul. Era abia cinci!

„Până la unsprezece noaptea e mult!” mi-am spus, simțindu-mă cuprins de nerăbdare.

Ca să mă mai liniștesc, m-am decis să fac o plimbare pe țărmul mării. Valurile erau încă destul de agitate și vuietul lor ajungea până la mine ca un muget amenințător.

Acum, după furtună, cerul căpătase o limpezime stranie. Atmosfera, purificată, mirosea înviorător a frunze fragede și mare. Pe șosea, circulația reîncepuse, iar Cosmeana pulsa de viață. Oamenii strângeau în grămezi frunzele rupte, măturau apele care bălteau pe ici pe colo, deschideau ferestrele. Soarele se ivise din nou pe bolta bine spălată de ploaie și, înainte de a apune, își revărsa cu generozitate razele. Păsărelele își

înfoiau penele ca să se zbicească și își reîncepură trilurile, pisicile își făceau toaleta, întinse voluptos în vreun loc mai însorit, în timp ce câinii, înnebuniți de mirosurile aţâţătoare și necunoscute lăsate în urma ei de vijelie, alergau amușinând [12] în toate părțile sau încercând să vâneze gâzele care îndrăzniseră și ele să-și facă apariția, părăsindu-și ungherele pe unde stătuseră ascunse.

Această înviorare a naturii îmi stârnea și mai mult tulburarea. Pășeam încet pe nisipul umed al plajei, presărat cu smocuri de alge, crengi și frunze. Talazurile continuau să fie răscolite și se repezeau spre țărm împodobite încă cu războinice panașe de spumă. Nu-și recăpătaseră culoarea obișnuită; mai erau cenușii-verzui, nuanță neliniștitoare dăruită de furtună.

M-am plimbat destul de multă vreme pe malul mării, gândindu-mă la apropiata și atât de dorita întâlnire cu Sanda. Totodată însă mă întrebam dacă, de data asta, se va decide să fie sinceră cu mine, dezvăluindu-mi adevărul. În ciuda faptului că o iubeam la fel de pătimaș, sau poate tocmai de aceea, ajunsesem să găsesc tot mai neverosimilă povestea ei cu colecția de tablouri și cu nazistul muribund.

Într-un târziu, mi-am privit ceasul. Era aproape șase

[12] A adulmeca.

și jumătate și m-am hotărât să revin la motel. Mergeam agale, deoarece nu aveam niciun motiv să mă grăbesc. Pe drumeagul din preajma motelului m-am întâlnit nas în nas cu șeful de post. Păru încântat că mă vede.

— Ați ieșit și dumneavoastră la plimbare? mi se adresă, zâmbind ca de obicei. Eu, deîndată ce am putut, am ieșit să iau o gură de aer proaspăt.

Eram convins că nu întâmplător îmi ieșise în cale.

— Nu-i de mirare, am replicat, încercând să fiu la fel de zâmbitor. După zăpușeala de astăzi, răcoarea de acum e binevenită.

— V-ați plimbat pe plajă?

— Da. Însă marea este încă destul de agitată.

— E firesc. Furtuna a fost neobișnuit de puternică. Mă întreb dacă prietenul dumneavoastră a fost surprins în drum de vijelie.

— Prietenul meu? Vă referiți la Iancu Todiraș? am făcut eu pe miratul.

— Da.

— A plecat? am întrebat cu o nedumerire cât se poate de firească.

Îl simpatizam pe inteligentul ofițer, dar nu aveam intenția să-i pomenesc despre vizita Sandei. Se dovedi însă că tertipurile mele nu aveau niciun rost.

— Nu știați? îmi răspunse el tot printr-o întrebare. Încântătoarea doamnă care locuiește la vila Todiraș nu

v-a spus?

— Văd că sunteți la curent, am spus ușor agasat.

— Într-o localitate atât de mică e normal să se afle totul. Amicul dumneavoastră a primit o telegramă care-l chema urgent în capitală. Probleme de serviciu, așa se pare.

— Și asta o știți?

Pentru câteva clipe am pășit alături cufundați fiecare în gândurile lui. Așadar, Sanda îmi spusese adevărul când afirmase că Iancu Todiraș fusese chemat la București, pe neașteptate.

„Cel puțin în privința aceasta nu m-a mințit", mi-am zis cu mulțumire.

— Observ că la Cosmeana și primirea unei telegrame constituie un eveniment, am rostit cu maliției. Un eveniment de care se vorbește.

— Localitate mică, ce să-i faci? replică surâzând ofițerul. În unele zile nu se primește nicio telegramă, continuă apoi. Și, de fapt, poate că nu era cazul să sosească nici asta.

— Cum adică? am întrebat.

Nu înțelegeam unde vrea să ajungă. Mă convinsesem că locotenentul-major Corban nu era genul de om care aruncă vorbe în vânt.

— Dumneavoastră nu sunteți de aceeași părere? mi se adresă el. De ce era nevoie să i se trimită lui Todiraș o

telegramă, când i se putea comunica totul telefonic? Doar are telefon, nu?

L-am privit surprins. Într-adevăr, ce rost avea să i se expedieze o telegramă când se putea rezolva problema cu un simplu telefon?

— Poate că era nevoie de ceva scris, ca să i se întrerupă concediul, am sugerat.

— Poate, răspunse calm ofițerul.

În sinea mea găseam ciudată brusca plecare a fostului meu coleg de liceu. La fel de ciudată ca și purtarea lui din ultimele zile.

— Poate că Lică Manoilescu v-ar fi putut da unele indicații. L-ați interogat?

— Nu. Pentru moment, i-am atras doar atenția să nu părăsească localitatea.

— Și cu cei doi străini ce se laude? Au mărturisit ceva? am întrebat. Sau, poate, nu este permis să-mi răspundeți? N-aș vrea să fiu indiscret.

— Nu comiteți nicio indiscreție, mă asigura ofițerul. Indivizii n-au recunoscut nimic. Susțin cu îndărătnicie că sunt niște turiști pașnici.

— N-ați aflat nimic despre ei?

— Până acum, nu.

— Au recunoscut că au fost la noi în țară în timpul războiului?

— Nu. Au declarat că au servit în trupele

Wermachtului, dar numai în vest. Cică erau prea tineri pe atunci, așa că n-au fost trimiși încoace.

— Mint. Cu siguranță că mint.

— Aceasta este și părerea noastră, însă… nu putem dovedi nimic. Sunt cetățeni străini și va trebui să le dăm drumul din lipsă de dovezi.

— Bine, dar ei sunt ucigașii! am exclamat indignat. V-am mai spus-o.

— Așa este, zise locotenentul-major. Și eu cred la fel.

— Atunci?

— Nu-i putem aresta fără dovezi. Nu este suficient să fim noi convinși de vinovăția lor. Trebuie s-o și dovedim.

Gândul că asasinii aveau să scape nepedepsiți mă umplea de indignare, dar eram nevoit să accept justețea spuselor ofițerului.

— Trebuie s-o dovedim, repetă el îngândurat.

Cu cât treceau orele, nerăbdarea mea creștea. Pe la opt am luat o cină frugală în restaurantul motelului și, după aceea, m-am retras în camera mea. M-am întins pe pat, fără să aprind lumina. Sanda îmi spusese că are să se instaleze în camera pe care o reținuse deîndată ce avea să se întunece. Nu mă îndoiam că are să se țină de cuvânt.

La unsprezece noaptea, așa cum stabilisem, m-am dus

în camera ei. Știam că avea numărul 27. Sanda îmi ceruse să nu bat la ușă ca să nu atrag atenția. M-am conformat. Era acolo și mă aștepta. Ne-am îmbrățișat. O simțeam însă oarecum rigidă în brațele mele. Faptul m-a mirat. Când am sărutat-o s-a arătat la fel de pătimașă ca de obicei, dar… era vădit că ceva o preocupa.

— Am recurs la tot felul de manevre ca să părăsesc vila, îmi spuse ea. Din păcate, fără succes; Mirela știe că am venit să mă întâlnesc cu tine. Firește, n-a făcut niciun comentariu, e prea fină pentru asta, însă *știe.* Nu-mi pasă, totuși… totuși am înțeles că atitudinea ta a jignit-o. Și îi dau dreptate. Când ai aflat că soțul ei a plecat, ar fi trebuit să vii la vilă. Nu să ne lași singure. Recunoaște că nu te-ai purtat cum se cuvine. Tu…

O priveam din ce în ce mai îngrijorat. Era la fel de frumoasă, apropierea ei mă tulbura la fel de mult, însă ceva nu era în regulă. Chiar vorbăria aceea neobișnuită dovedea cu prisosință acest lucru. Prin nu știu ce asociație de idei îmi amintea de un tragic episod din copilărie: un bun prieten al familiei, venise să-i anunțe mătușii mele moartea soțului ei, care pierise pe front. Și acel prieten vorbise la început vrute și nevrute, nehotărându-se să pomenească din prima clipă despre trista veste. Vorbăria lui n-o păcălise pe mătușa mea. Pălind îngrozitor, ea l-a întrebat: „Ce-i cu bărbatul meu?” M-am înfiorat fără să vreau și am încercat să-mi

izgonesc din minte cele petrecute atunci. N-am izbutit.

— Tu însă, își continuă Sanda peroraţia, te-ai arătat indiferent și, deși ne știai singure ai preferat să…

— Iubito, ce-i cu tine? am întrerupt-o eu, nemaiputând să-mi înăbuș îngrijorarea.

Mă privi stupefiată. În ochii ei violeți se oglindea spaima. M-am apropiat de ea și, cuprinzându-i mijlocul, am silit-o să se așeze lângă mine, pe pat.

— Ce-i cu tine? am întrebat-o din nou.

Se ghemui la pieptul meu.

— Mi-e teamă! șopti ea.

Părea, într-adevăr, înspăimântată. Am strâns-o în brațe, dornic s-o ocrotesc, s-o ajut. Acum, că-mi mărturisise ce o frământa, rămânea tăcută. Deci, vorbăria ei era menită să-i ascundă teama!

— De cine te temi?

— Nici eu nu știu, murmură lăsându-și capul pe umărul meu.

Parfumul ei mă învăluia, îmbătător, trupul ei cald, îmbietor, se afla acolo, lipit de trupul meu, dar, auzindu-i cuvintele, ghimpele îndoielii îmi împunse iar inima. Oare îmi spunea adevărul sau juca teatru? Aș fi vrut atât de mult să fiu sigur că nu mă minte, că era, realmente, amenințată. Din nefericire, *nu puteam* fi sigur. N-am rostit nicio vorbă, însă ea parcă ghici ce simțeam. Se desprinse încet din îmbrățișare și se

îndepărtă de mine.

— Este ceva în legătură cu… colecția de tablouri? am întrebat-o.

Ezită înainte de a-mi răspunde. Se sprijini cu spatele de perne și, cu un gest binecunoscut mie, își îndepărtă șuvițele de păr de pe frunte.

— Nu chiar, veni abia auzit răspunsul ei.

Am tresărit. Așadar, nu mă înșelasem! Abătut, mi-am aprins o țigară. Am tras un fum, însă mi s-a părut anostă și m-am grăbit s-o stâng. Lumina palidă a veiozei țesea în jurul nostru o atmosferă de intimitate, prielnică dragostei. La ce bun? Vraja care mă-nvăluise se destrămase. Rămăsese numai amărăciunea.

— Colecția aceea de tablouri, colecția aceea… nici nu există, nu-i așa? am întrebat-o, evitând s-o privesc.

Rostisem cuvintele cu greutate. Încă nu-mi răspunsese, dar eram convins că nu greșisem presupunând că-mi „turnase" o poveste de adormit copiii…

— Nu există, murmură ea tot atât de încet ca înainte.

Nici nu eram în stare să mă revolt. Mă năpădi un fel de sfârșeală.

— De ce m-ai mințit? De ce a fost nevoie să inventezi basmul cu tablourile?

Vorbisem calm, aproape cu indiferență. Glasul meu parcă venea de departe… De fapt, indiferența mea nu

era decât o urmare a șocului pe care-l resimțisem. Pare ciudat ceea ce spun, dar aceasta era realitatea. Mi s-ar fi putut aminti că bănuisem de mult totul, că mă așteptasem la o asemenea întorsătură. Foarte adevărat. Însă una este să ai de-a face cu bănuieli și alta să te trezești în fața unor certitudini. Când ești chinuit de bănuieli mai poți spera, s-ar putea dovedi neîntemeiate, în schimb, certitudinea nu-ți mai lasă nicio licărire de speranță… Este ceva de netăgăduit.

— De ce? am repetat fără s-o privesc.

— Pentru că nu voiam să te pierd, îmi răspunse cu oarecare înverșunare.

— Și ca să mă reții n-ai găsit altă cale decât minciuna? am observat eu cu același calm aparent.

În sinea mea mă întrebam ce o determinase să-mi mărturisească de bunăvoie că mă mințise. Oare ce urmărea? Oricât aș fi vrut, nu mai puteam avea încredere în ea. Ce garanție aveam că noul ei adevăr, pe care se pregătea să mi-l „servească" nu era o nouă minciună?

— Poți să mă condamni, însă am mințit numai fiindcă doream să te păstrez.

— Deci, colecția de tablouri nu există, am rostit ca și când trăgeam o concluzie.

— Nu există, zise Sanda cu aceeași înverșunare în glas. Nici colecția, nici tatăl meu cel bogat. Tatăl meu era

un meseriaș sărman, care muncea din zori și până seara pentru o bucată de pâine. Avea o mică dugheană unde repara încălțămintea uzată a vecinilor, la fel de sărăntoci ca el. Am preferat să-l transform, pentru tine, într-un avocat pe cât de celebru, pe atât de bogat.

— Tatăl meu a fost un simplu muncitor, la fel de sărac ca al tău, am replicat. Crezi că știind adevărul despre familia ta te-aș fi iubit mai puțin?

— Voiam să mă prezint într-o…

Am întrerupt-o. Argumentele ei nu mă convingeau, și mă îndoiam că noua ei versiune era adevărată.

— Și soțul tău? am întrebat-o. Nici el nu există?

— Din păcate, există, deși nu știu unde se află în prezent. Am devenit soția lui în 1949. Pe atunci eram foarte tânără. Credeam că tot ce zboară se mănâncă. Îndată după căsătorie, am plecat amândoi în Elveția. Deținea o funcție destul de importantă și putea călători des în străinătate. Ne-am instalat la Geneva. Din prima zi mi-a mărturisit că nu mai are de gând să se reîntoarcă în țară. Până atunci nu-mi pomenise nimic despre intențiile lui; crezusem că era vorba de o călătorie în interes de serviciu. Mi-a prezentat în culorile cele mai trandafirii viața pe care urma s-o ducem acolo. M-a convins. Nu i-a fost greu, de altfel: îl iubeam. Câteva săptămâni am dus-o, într-adevăr, foarte bine. Excursii, localuri elegante, spectacole. Eram fericită. Soțul meu

nu. Găsea viața la Geneva prea sobră, prea monotonă. Visul lui era să emigreze în Statele Unite. De aceea nu m-am mirat când, într-o seară, mi-a spus că trebuie să iasă singur, ca să se întâlnească cu un prieten, care avea să ne aranjeze emigrarea în Statele Unite. A plecat. De atunci nu l-am mai văzut, nici n-am primit vreo veste de la el. Îți închipui câte am avut de îndurat când m-am trezit singură, într-un oraș străin, fără bani, fără prieteni. Orașele mari ale străinătății, cu vitrinele lor strălucitoare, cu clădirile lor impunătoare sunt minunate dacă ești un turist cu portofelul plin. Însă pentru un străin lipsit de mijloace sunt un infern. Am cunoscut frigul, foamea, umilințele. Ajunsesem într-o situație atât de grea, încât sinuciderea mi se părea singura soluție. Da, îmi doream moartea, spuse ea.

Glasul i se frânse. Am privit-o. Trăsăturile ei crispate, ochii înlăcrimați și fiorii care-i străbăteau trupul arătau că amintirea acelor zile de deznădejde o tulbura profund. Inima mi se strânse și, pentru o clipă, m-am simțit tentat s-o iau în brațe și să o liniștesc cu sărutările mele. N-am făcut-o însă. Mi-am amintit că și atunci când îmi povestise despre nenorocirile închipuite ale familiei ei se arătase la fel de emoționată. De unde puteam ști că și de data aceasta nu juca teatru? Și apoi, în cazul că totuși nu mințise afirmând că soțul ei o părăsise acolo, la Geneva, se punea întrebarea de ce nu

apelase la Ambasada noastră din Berna ca să ceară repatrierea? M-am gândit s-o întreb de ce nu se adresase Ambasadei noastre, dar am renunțat. Ce rost avea? Desigur că ar fi găsit o justificare plauzibilă.

— Îmi dai o țigară? mi se adresă, încercând să-și recapete stăpânirea de sine.

I-am întins tăcut o țigară și i-am aprins-o. Trase câteva fumuri și ațintindu-și privirea în gol zise abia auzit:

— Tocmai când eram mai disperată, l-am cunoscut pe omul care avea să mă scoată din impas.

— Cine era?

— Gerstenmayer.

— SS-istul? am exclamat uimit.

— Pe atunci nu știam că fusese ofițer în trupele SS. Avea vreo patruzeci și cinci de ani. S-a purtat bine cu mine. Mi-a oferit adăpost, siguranță. Locuiam într-o vilă cam retrasă. Ne vizitau doar câțiva prieteni de ai lui. După suferințele îndurate, noua mea existență mi se părea minunată. Heinrich, așa îl chema, căuta să-mi facă traiul cât mai plăcut. Sănătatea lui însă era cam șubredă. Odată a avut un atac de cord. Nu știa dacă scapă sau nu. Medicii se arătau sceptici. Știind că va muri, mi-a vorbit despre aurul pe care-l lăsase în România.

„După tablouri de valoare, aur! mi-am spus abătut. Oare care-i adevărul?”

— Și, totodată, mi-a mărturisit că a fost ofițer în SS.

Până atunci susținuse că este austriac și că lucrase la intendența armatei. Dându-și seama că i se apropie sfârșitul, nu mi-a mai ascuns nimic. Mi-a mărturisit că se refugiase în Elveția și își luase o nouă identitate, deoarece era urmărit pentru crime de război. Se pare că comisese multe fărădelegi. Cu mine se purtase bine, dar poate că o făcuse din cauză că eram din România, și, cine știe? Poate spera să-l ajut la recuperarea aurului său.

Înclinam să cred că așa era, dacă, firește, ceea ce îmi povestise acum era adevărat…

— Apoi mi-a dat și schița locului unde, pe vremea când se aflase în România, poruncise să se ascundă aurul. De fapt, era vorba de lingouri de aur și de bijuterii de mare valoare. Ascunzătoarea se află la Cosmeana. Împrejurările în care au fost ascunse îți sunt cunoscute. Cele ce ți-am relatat în această privință sunt reale.

— Tot e ceva, am remarcat ironic. Nu m-ai mințit sută la sută.

— Ironia ta nu mă miră, rosti Sanda cu tristețe. E firesc să fie așa.

Își stinse țigara, mai precis ce rămăsese din ea, și continuă.

— Mai târziu, am aflat că aurul și bijuteriile proveneau de la evreii din Ungaria. Era prețul plătit de acei nefericiți în încercarea de a-și salva viața.

— Și tu vrei aurul acela blestemat? Crezi că are să-ți aducă fericire? am exclamat copleșit de furie și amărăciune.

— L-am vrut, zise ea cu vădită oboseală în glas. Suferisem atât de mult din cauza mizeriei… Speram că punând mâna pe acea comoară o să am existența asigurată. Nu am vrut însă moartea nimănui. Deși…

— Deși? am întrebat, văzând că se oprise.

— Gerstenmayer mă prevenise. De existența comorii știau și câțiva foști camarazi de-ai lui. Aceștia și acoliții lor aveau să facă totul ca să-și însușească tezaurul ascuns la Cosmeana. Fără îndoială că ei l-au ucis pe omul din tren.

— Îi cunoști?

— Nu. Cu toate că m-au atacat și pe mine.

— Pe tine?

În ciuda străduaniei mele, vocea mea exprima neîncredere.

— Da. Mi-au furat schița încredințată de Heinrich. Firește, au avut grijă să-mi ia și banii și alte câteva obiecte, pentru ca totul să pară o spargere obișnuită. Eu însă știam că nu este așa.

— Unde s-a întâmplat?

— La București.

— Te-au urmărit?

— Așa se vede.

— Și?

— Am venit aici fără schiță.

Spusele ei nu erau verosimile. Nu-mi venea să cred că lăsase schița, atât de prețioasă pentru ea, la îndemâna oricui. Și nu numai acest fapt, ci, în general, găseam relatarea ei prea romanțioasă, prea semănând a roman foileton.

— Fără schiță… am rostit ca un ecou.

— Da. Când Iancu Todiraș mi-a comunicat că este momentul să apar la Cosmeana, nu mai aveam schița.

Am privit-o uluit. Mi se părea că nu auzisem bine. Todiraș îi comunicase când să vină?

— Iancu Todiraș? Cum… este posibil? am îngăimat cu greutate.

— Ți se pare incredibil, nu? zise ea cu un surâs amuzat. Ar fi trebuit să pomenesc despre asta mai de mult. Recunosc că povestesc cam dezlânat. Evocarea trecutului lui nu-mi face nicio plăcere.

— Despre ce ar fi trebuit să-mi pomenești? am insistat.

— Iată. Când mi-a dat schița, Heinrich mi-a dat și o adresă: aceea a lui Iancu Todiraș.

Am privit-o năucit. Ce legătură putea fi între fostul meu coleg de liceu și acel criminal de război?

— Se cunoșteau? am murmurat neîncrezător.

— Altfel cum de avea adresa lui? replică ea.

— Poți obține ușor o adresă, i-am întors-o.

— Nu este numai asta. M-a sfătuit să-i solicit sprijinul. Nu mi-a dat amănunte, nici nu i le-am cerut de altfel, dar se vedea că avea încredere în Todiraș. După toate probabilitățile „colaboraseră”…

— „Colaboraseră”? Adică, SS-istul acela te-a sfătuit să apelezi la Iancu Todiraș? am întrebat în speranța că Sanda îmi va spune că-i înțelesesem greșit explicațiile.

N-a fost așa. M-a privit cu compătimire.

— Exact, rosti apoi răspicat.

„Colaboraseră? Iancu și SS-istul Gerstenmayer?” îmi repetam uluit și îndurerat.

Am încercat să judec mai limpede, am făcut unele calcule. În 1944, fostul meu coleg care era mai mare ca mine cu doi ani, avea douăzeci și trei de ani. Dar, era aceasta o dovadă că avusese legături cu trupele hitleriste? Deodată, cuvintele Mirelei îmi reveniră cu o dureroasă claritate în minte. „La început am avut impresia că soțul meu și Sanda Mirea se cunoșteau mai de mult”, îmi spusese ea. Așadar, nu se înșelase!

— Și? am izbutit să șoptesc.

— I-am scris lui Todiraș, m-am întâlnit cu el…

— Unde? am întrerupt-o.

— La București, când am revenit în țară. Pentru că m-am întors. Mă atrăgea aurul acela.

— Și Mirela?

— Ce-i cu Mirela? se miră ea.

— Știa? Adică, era la curent cu faptul că tu și soțul ei vă cunoșteați?

— Bineînțeles că nu.

Cel puțin Mirela Todiraș nu mă mințise.

— Înseamnă că întâlnirea voastră de pe litoral n-a fost… întâmplătoare, am observat.

— Nu. Totul fusese aranjat de Iancu Todiraș. Mi-a telefonat unde antume se află și mi-a cerut să vin. M-am conformat și… Ei, restul a fost ușor. Mirela este o femeie pe cât de drăguță, pe atât de încrezătoare. M-a simpatizat din primul moment, ne-am împrietenit și m-a invitat la Cosmeana. N-avea idee că nu invitația ei mă adusese aici.

— Ai venit la chemarea lui Iancu, dornică să pui mânia pe aurul acela pătat cu lacrimi și sânge, am spus cu răutate. Iată ce te-a adus la Cosmeana. Și naiva de Mirela credea că ai venit dând curs invitației ei…

— Credea și nădăjduiesc să creadă și în continuare, zise Sanda. Să știi că țin la Mirela și n-aș vrea să sufere aflând realitatea.

— Până la urmă tot are să afle și are să sufere, am remarcat eu acru.

Sanda nu mă contrazise. Își dădea desigur seama că, mai devreme sau mai târziu, totul avea să iasă la iveală. Pentru câteva clipe rămaserăm tăcuți, cufundați în

gânduri.

— Și schița? mi-am amintit eu. Ai venit la Cosmeana fără schiță?

— Da. Ți-am spus: între timp fusese furată. Am încercat s-o refac din memorie, dar fără succes. Speram că Iancu Todiraș cunoaște locul și…

— Până acum, speranța ta se numea Durau, acum se numește Todiraș, am observat, eu. Sau poate că și Durău este o creație a ta!

Și-a plecat fruntea fără să răspundă. N-am insistat.

— Durău există și… începu ea, dar am întrerupt-o.

— Nu te mai osteni să inventezi o nouă poveste despre providențialul Durău. Ceea ce mă interesează pe minte este dacă acum mi-ai spus adevărul. Mai precis, aș vrea să fiu sigur că nu mi-ai îndrugat iar basme.

— Dragul meu, cum poți să fii atât de crud?

Un val de mânie mă năpădi. Am apucat-o de umeri și am zgâlțâit-o cu putere.

— Sanda, trebuie să știu, *trebuie*! aproape că am strigat. Acum mi-ai spus adevărul?

— Da, da! exclamă ea. Crede-mă! Te rog mult să mă crezi!

— Nu ți-e teamă că am să le comunic totul celor de la Miliție? Doar am mai discutat cu șeful de post.

— Nu, nu mă tem că ai s-o faci, răspunse ea, lipindu-se de mine.

— Îți închipui că pot tăcea? Uiți că asasinarea…

— N-ai s-o faci, n-ai să mă trădezi, mă întrerupse ea.

— Cum poți fi atât de sigură? am replicat. Pe ce te bazezi?

— Pe dragostea noastră, răspunse zâmbind. Mă iubești și te iubesc.

— Această dragoste nu te-a împiedicat să-mi înșiri un munte de minciuni gogonate, am observat cu amărăciune. Straniu fel de a iubi!

— Acum nu te mint, murmură ea.

— Precizarea este binevenită, am spus căutând să-mi recapăt calmul. Nu văd însă de ce nu m-ai minți și acum…

— Sergiule, vrei să mă rănești? Nu-ți dai seama că nu te mai pot minți?

— Nu, am rostit cu brutalitate. De ce mi-ai spune adevărul de data asta?

— Pentru că nu se poate altfel! exclamă Sanda cu glas tremurător. Numai tu mă poți ajuta și… și apoi, mă tem, mă tem să nu fiu ucisă…

Observasem de la început că era înspăimântată. Poate că nu se prefăcea, așa cum o bănuisem la un moment dat. M-am întors spre ea. Privirile ni se întâlniră.

— Sergiule, murmură ea, chiar dacă mă condamni din pricina aurului, nu mă poți părăsi. Mă iubești. Știu că mă iubești.

I-am înconjurat umerii cu brațul și am tras-o ușor spre mine. Se ghemui din nou la pieptul meu, căutând parcă ocrotire. Gestul ei m-a mișcat mai mult decât o mie de cuvinte.

— De cine te temi? am întrebat-o, cu fața îngropată în părul ei.

— De foștii camarazi ai lui Gerstenmayer. Sunt capabili de orice mârșăvie. De altfel, vezi și tu că tuturor acelora care au vreo legătură cu tezaurul nu le-a mers deloc bine. Omul din tren a fost asasinat, Iancu Todiraș a plecat pe neașteptate și Licã…

— Licã! am exclamat uimit. Era și el amestecat?

— Da. Se supunea orbește lui Todiraș.

— Atunci, cum de s-a apucat să discuite cu unul dintre lunganii blonzi? Erau și ei de partea voastră? am întrebat nemaiînțelegând nimic.

— Firește că nu, protestă Sanda. Nu pot fi sigură, dar am toate motivele să cred că sunt trimișii „celorlalți".

Eram prea năucit ca să descâlcesc pe loc ghemul acelor întâmplări încâlcite.

— Și ce-i cu Licã? m-am mulțumit să întreb.

— A dispărut, zise ea abătută.

— A dispărut? am repetat uluit. Când?

— De dimineață n-a mai dat pe la vilă și Mirela credea că nu venise deoarece nu se simțea bine. Înainte să pornesc încoace, nepoata lui, Ilinca, i-a mărturisit

îngrijorată că nu se arătase nici pe acasă. Nu știa ce să facă, fiindcă nu se mai întâmplase ca el să plece fără să-i spună unde se duce sau cât are să lipsească. Mirela a liniștit-o cu greu, însă era și ea îngrijorată.

— Faptul că lipsește de azi dimineață nu înseamnă că a dispărut. O fi avut și el ceva de rezolvat, și, plecând în grabă, n-a apucat să-și anunțe nepoata. Poate că, între timp, s-a și întors.

— N-ar fi exclus, admise Sanda, dar mi-am dat seama că nu credea într-o asemenea eventualitate.

Se îndepărtă de mine și se lăsă iar pe perne. M-am ridicat și m-am apropiat de fereastră. Cerul era de un negru-albastru catifelat, presărat cu stele. Luna nu se vedea. Frumoasele nopți, când luna își revărsa cu dărnicie razele argintii, îmi reveniră în minte.

„Frumoasele nopți, cu lună, nopți de dragoste!" m-am gândit năpădit de amărăciune.

Mi se păreau atât de îndepărtate… Parcă nici nu le trăisem… De ce mă minți se Sanda? De ce-mi otrăvise sufletul și stricase ceea ce începuse atât de minunat?

— Sergiule, așa că n-ai să pleci mâine? mă smulse grasul ei din dureroasa-mi reverie. Așa-i că n-ai să mă lași singură?

„Ciudată întâlnire de dragoste!" mi-am spus.

Dar era oare o întâlnire de dragoste? Fără o sărutare, fără o mângâiere… Nu, nu putea fi socotită astfel; era o

întâlnire de „lămurire a unor probleme” nu una de…

— Sergiule, nu-mi răspunzi, iubitule?

Glasul Sandei îmi întrerupse iar firul gândurilor.

— Și cu Durău ce era? am întrebat-o la rândul meu. Susții că pe omul cu valiza nu-l cunoșteai și, totuși, îi știai numele. Fiindcă victima, adică omul din tren sau omul cu valiza spunea că se numește astfel. Care-i realitatea? L-ai cunoscut pe omul cu valiza ori pe altcineva care se numea, sau pretindea că se numește Durău? Din cele ce mi-ai povestit acum reiese că despre tezaur ți-a vorbit SS-istul Gerstenmayer.

— Așa este, confirmă ea. El mi-a dezvăluit existența tezaurului, ascuns de naziști la Cosmeana. Tot el mi-a vorbit și despre Durău, care-i fusese, de asemeni, „colaborator”.

— Avea și Durău o schiță a locului cu pricina? am vrut să aflu.

Dacă omul din tren avea asupra lui schița respectivă aceasta putea constitui mobilul asasinării sale.

— N-avea. Cel puțin așa afirma Heinrich. Știa însă că tezaurul fusese ascuns la Cosmeana.

Oare Durău acela fusese asasinat de indivizii blonzi numai din dorința de a scoate din competiție un concurent? Fără schiță, n-ar fi reușit nimic. Cei doi riscaseră atât de mult numai ca să se debaraseze de prezența lui? Îmi venea greu să cred așa ceva.

— Iubitule, te rog, spune-mi, ai să pleci? mă întrebă Sanda cu neliniște în glas.

— Nu, n-am să plec.

— Cât sunt de fericită! exclamă ea. Îți mulțumesc.

Ochii ei mari, de culoarea violetelor, păreau negri în lumina difuză care ne învăluia. Am înțeles chemarea lor, dar n-am reacționat. În ciuda celor întâmplate o iubeam pe Sanda, o iubeam atât de mult, încât eram decis să rămân la Cosmeana de dragul ei. Totuși, în acele clipe, zidul nevăzut se înălța din nou între noi. Dezvăluirile ei mă răniseră prea tare.

— Acum, te las să te odihnești, i-am spus.

— Am să încerc, murmură, fără să caute să mă re țină.

— Noapte bună, iubito, am șoptit, pornind spre ușă.

Deodată, m-am oprit locului. Cum de nu mă gândisem mai de mult la asta?

— Sanda, ce ar fi să plecăm amândoi de aici? am întrebat-o, plin de speranță. Este cea mai potrivită soluție. Renunță la…

— Știi bine că nu se poate, mă întrerupse ea. Miliția nu ne-ar permite să părăsim localitatea.

— Nu-i adevărat, am replicat. Nu ne-ar opri nimeni.

— Pe tine, poate. Eu trebuie să rămân. Uiți de situația în care se află Mirela? Soțul ei a șters-o în grabă, iar Lică, ruda ei, a dispărut. N-o pot lăsa singură. Când se vor liniști lucrurile, te voi urma, fii sigur.

Părea sinceră. Într-un fel, avea dreptate. Nu puteam însă crede că își luase gândul de la acel blestemat tezaur. Oricum, mi-am dat seama că n-avea rost să prelungesc discuția.

— Să nu mai discutăm atunci, am rostit cu un ton împăciuitor. Deși sunt convins că atât Iancu Todiraș, cât și Lică se vor întoarce curând acasă. Noapte bună, draga mea.

Ajuns în camera mea, m-am culcat deîndată. Însă n-am reușit să adorm. Surprinzătoarele destăinuiri ale Sandei se prăvăliseră asupra mea ca o avalanșă. Deși mă simțeam obosit, am încercat să-mi pun ordine în idei. Speram că, de data aceasta, iubita mea nu mă mințise. Nu eram însă deloc sigur că dragostea ce nutrea față de mine o determinase să fie sinceră. Înclinam să cred că, mai degrabă, situația grea în care se afla și teama de a nu fi ucisă o îndemnaseră să-mi mărturisească adevărul. Cu cât mă gândeam mai mult la mărturisirile ei, convingerea că nu mă mințise se întărea. Se dăduse pe mâna mea fără reticențe, îmi relatase despre legătura ei cu un criminal de război nazist, îmi arătase ce rol jucaseră Iancu Todiraș și Lică, „omul lui de încredere". Da că m-aș fi dus să declar toate acestea la Miliție, atât ea, cât și „amicii" ei ar fi avut serioase neplăceri. Mai ales acum, după asasinarea omului cu valiza. Și,

bineînțeles, ar fi fost siliți să-și ia rămas bun pentru totdeauna de la tezaur. Deci, Sanda spusese adevărul. Acum. Eu însă cum trebuia să procedez? Pe de o parte îmi dădeam seama că datoria mea era să comunic autorităților cele aflate, pe de altă parte însă nu voiam s-o trădez pe Sanda, s-o fac să sufere. Îmi era greu să aleg între datorie și dragoste. Mi-am aprins o țigară și am căutat să mă liniștesc cumva. În cele din urmă am ajuns la concluzia că, pentru moment, era mai bine să nu aduc la cunoștința Miliției ceea ce aflasem. Pentru moment numai. Poate că, într-o zi, două, lucrurile aveau să se clarifice de la sine. Mai precis, nădăjduiam că cercetările vor da roade și nu va fi nevoie să-mi denunț iubita. Nu excludeam nici posibilitatea ivirii unei rezolvări neprevăzute.

Totodată, m-am decis ca a doua zi să fac o vizită Mirelei Todiraș. Fosta mea amfitrioană, care mă tratase cu atâta prietenie, nu era amestecată în acele tragice evenimente și socoteam că ar fi fost necorect din partea mea s-o las singură în clipele grele prin care trecea.

Odată aceste hotărâri luate, m-am simțit ceva mai liniștit și am reușit să adorm. M-am trezit peste câteva ore, cu o vagă durere de cap. Un duș călduț m-a ajutat să-mi revin și an coborât să iau micul dejun. Firește, înainte am bătut la ușa Sandei însă, așa cum mă așteptasem, aceasta plecase la vilă. După ce mi-am băut

cafeaua, m-am îndreptat și eu într-acolo. Trebuie să recunosc că așteptam cu nerăbdare s-o revăd pe Sanda.

Cele două femei se aflau în cerdac. Erau ceva mai palide, însă la fel de frumoase. Mirela Todiraș mă întâmpină cu prietenie și nedisimulată bucurie. M-a servit cu sandvișuri, salată și bere rece, sporovăind întruna. Făcea eforturi să pară veselă, dar îngrijorarea i se citea în ochi.

— Știi, îmi spuse ea după obișnuitul schimb de amabilități, Lică a dispărut. Acum două nopți a plecat de acasă și nu s-a mai întors. Biata Ilinca, nepoată-sa, e tare necăjită. Ce crezi, i s-a întâmplat ceva? În ultimul timp nu prea era în apele lui.

— Ce să i se întâmple? am căutat eu s-o liniștesc. Poate că s-a dus să-și rezolve unele treburi și n-a apucat să-și anunțe nepoata. Apare el, nu-ți fie teamă.

— Bine ar fi să ai dreptate, oftă Mirela. De altfel, și Iancu este de aceeași părere.

— Vezi? am zis eu. Ți-a telefonat?

— Da, acum o oră. De la București. Cum rezolvă problemele de serviciu pentru care a fost chemat se întoarce aici. Zicea că Lică s-o fi încurcat cu vreo drăguță.

— Tot ce se poate, interveni Sanda în discuție. Dragostea vine când nu te aștepți.

Glumea și se străduia să alunge temerile Mirelei. Până

la urmă aceasta păru să se mai liniștească și ne propuse chiar o plimbare. Am acceptat. Puțină mișcare, după atâta încordare nervoasă n-avea să ne strice.

— Mă duc să-mi pun sandalele cele mai comode, zise Mirela, cu zâmbetul de altădată. Astea pe care le port mă cam strâng.

Deîndată ce amfitrioana noastră intră în casă, Sanda se întoarse spre mine. Nu mai surâdea. Acum, că eram numai noi doi n-avea motive să se prefacă veselă.

— Lică n-a apărut încă, îmi șopti ea. Nu-mi place deloc treaba asta. Nu cred că a dispărut de dragul unei iubite. E o aiureală să…

— Draga mea, am întrerupt-o, n-are rost să te frământi. Nici eu nu cred că omul a luat-o razna din pricina amorului.

— Atunci?

— Poate că Lică a fugit deoarece se temea să nu fie interogat de Miliție. Doar șeful de post l-a văzut stând de vorbă cu unul dintre străinii din tren. Și apoi, chiar tu ai afirmat că Lică Manoilescu devenise unealta lui Todiraș și era amestecat în afacerea cu tezaurul. Știindu-se cu musca pe căciulă, omul a preferat s-o șteargă.

— S-ar putea să ai dreptate, admise Sanda gânditoare. Mirela reveni, încălțată cu niște sandale albe cu tocuri joase. Atât iubita mea, cât și eu am căutat să părem cât mai bine dispuși, ceea ce, la început, ne-a fost destul de

greu. Mai ales mie. Curând însă, după ce ne-am plimbat pe aleea umbrită de arbori din apropierea țărmului și am respirat aerul marin, sărat și înviorător, ne-am revenit de-a binelea. N-am făcut plajă. Ne-am mulțumit să ne plimbăm pe la umbră, discutând de una de alta. Fără vreo înțelegere prealabilă, niciunul dintre noii nu se atinse de subiectele „tabú": asasinarea omului din tren și dispariția lui Lică. Știind cât de mult o atrag misterele pe încântătoarea doamnă Todiraș, faptul putea părea surprinzător.

Pe la amiază le-am condus pe cele două femei la vilă și am vrut să mă retrag, însă Mirela nu m-a lăsat; insistă să iau masa cu ele.

— Așa ne vom simți mai puțin singure acum, când Iancu lipsește, încheie ea.

Ilinca, cu ochii roșii de plâns, veni să pună masa. Am căutat cu toții să-i dăm curaj, s-o liniștim, dar fără mare succes. Din această cauză, am mâncat în tăcere și când, după prânz mi-am exprimat intenția să mă reîntorc la motel, Mirela nu m-a reținut.

— Dacă vrei, se mulțumi să-mi spună, vino deseară să cinezi cu noi.

I-am promis și, copleșit de gânduri negre, am părăsit vila.

Întors la motel, m-am retras în camera mea, unde

datorită jaluzelelor trase domnea o răcoare plăcută. M-am întins pe pat și am încercat să dorm, străduindu-mă să nu mă mai gândesc la încâlcita afacere în care ajunsesem să fiu amestecat cam fără voia mea. În cele din urmă, am reușit să ațipesc. Zbuciumul ultimelor zile și noaptea nedormită sfârșiseră prin a mă doborî. M-a trezit soneria telefonului. Am ridicat receptorul, întrebându-mă cine mă căuta oare. Era simpaticul locotenent-major Corban.

— S-a întâmplat ceva? m-am interesat alarmat deodată.

— Vom discuta când veți veni la noi, îmi răspunse el. Vă așteptăm.

— Voi fi acolo la cinci, l-am asigurat.

Somnul, îmi pierise de-a binelea. M-am uitat la ceas; era aproape patru. Deci, reușisem să dorm două ceasuri. Tot mai bine decât nimic. Am făcut un duș. M-am îmbrăcat și după ce am băut o cafea am părăsit motelul. Apoi am pornit spre postul de Miliție. De când îmi telefonase locotenentul-major Corban, nu încetasem să mă întreb ce se întâmplase. Eram sigur că survenise ceva, altfel n-aș fi fost invitat la Miliție numai așa, de florile mărului.

La post eram, într-adevăr, așteptat. În afară de tânărul șef de post, se mai aflau acolo maiorul Botea și căpitanul Podeanu. Cele două ventilatoare nu reușeau să

răcorească încăperea, în care domnea o căldură apăsătoare. Ofițerii veniți de la Constanța pentru anchetarea asasinării lui Durău răspunseră cu amabilitate la salutul meu, dar simțeam privirile lor cercetătoare ațintite asupra mea cu o insistență pe care ei încercau s-o disimuleze.

Maiorul mă invită să iau loc. Mă conformai, afișând un calm aparent. În sinea mea nu eram deloc liniștit. Oare ce se mai întâmplase? Mă chinuia nu numai gândul ca aș putea afla despre o nouă dramă, ci și conștiința mea cam… încărcată.

Maiorul Botea nu se grăbea să-nceapă discuția. Pentru câteva clipe, în mica sală domni tăcerea. Aveam convingerea că nu urmărea să-mi pună nervii la încercare; pur și simplu voia să-nceapă cu cea mai potrivită întrebare.

— Tovarășe Radian, de ce ați venit la Cosmeana? mă întrebă maiorul în cele din urmă.

L-am privit surprins. Credeam că fusesem chemat fie pentru că survenise un nou eveniment, fie ca să dau unele informații cu privire la faptele deja petrecute. Nici măcar pentru o clipă nu-mi trecuse prin minte că mă chemaseră ca să mă interogheze.

— M-a invitat Iancu Todiraș, fostul meu coleg de liceu, am răspuns.

— Pentru ce?

Da. Nu mă înșelasem: eram interogat! Mă copleși un sentiment neplăcut. Am reușit, totuși, să mă stăpânesc.

— Ca să-mi petrec concediul și, totodată, ca să-mi dau părerea cu privire la unele modificări pe care dorea să le aducă vilei moștenite de soția lui.

— Așadar, îl cunoașteți bine pe Iancu Todiraș, zise el.

Aveam impresia că le mai vorbisem despre toate astea. Nu înțelegeam rostul întrebărilor maiorului.

— Am fost colegi, însă nu pot afirma că îl cunosc bine, am replicat.

— Vă rog să fiți mai explicit, îmi ceru maiorul Botea.

— Am fost colegi, dar de la terminarea liceului ne-am întâlnit foarte rar. Fiecare dintre noi a pornit-o pe drumul său. Profesiuni diferite, anturaj diferit…

— Deci, ați venit la Cosmeana numai ca să vă petreceți concediul și să-i dați prietenului dumneavoastră unele sugestii cu privire la vila lui? insistă maiorul.

Vorbea amabil, dar din vocea lui răzbătea o undă de neîncredere. Nu știam ce să mai cred.

— Firește că numai pentru aceste motive, am răspuns, ascunzându-mi cu greu iritarea.

— Mda, mormăi el vădit indispus. Și pe Lică Manoilescu de când îl cunoașteți?

Iritarea îmi pieri ca prin farmec. Prin urmare, era vorba de dispariția lui Lică. Din păcate, nu-i prea

puteam ajuta în această privință.

— L-am cunoscut aici. Este pensionat de boală. Ca rudă și vecin îi ajută pe soții Todiraș la întreținerea grădinii.

— Rudă cu cine? întrebă maiorul.

— Cu doamna Todiraș. Rudă prin alianță. Lică Manoilescu avea grijă de vilă în lipsa ei și a soțului.

Observasem că tânărul șef de post lua notițe.

— Ați aflat cumva că Manoilescu nu este actualmente la locuința sa? continuă el să mă interogheze.

— Da.

— Știți de când lipsește?

— De ieri dimineață.

Privirea maiorului se opri iscoditoare asupra mea.

— Știți cumva unde s-a dus sau unde se găsește acum?

— Nu.

— Cum ați aflat de plecarea lui?

Am preferat să nu pomenesc de faptul că vestea mi-o adusese Sanda Mirea.

— Mi-a spus doamna Todiraș. Constatase dispariția lui și era îngrijorată. La fel și nepoata lui, Ilinca.

— Dispariție? făcu maiorul. De ce numiți astfel lipsa lui Lică Manoilescu de la domiciliu?

— Fiindcă el nu obișnuiește să plece fără să-și anunțe nepoata. Ori, acum, nu i-a spus nimic.

— Și ce cred locatarii vilei despre lipsa lui Manoilescu?

— Nepoată-sa, Ilinca, este îngrijorată, la fel și doamna Todiraș, cu toate că…

Am ezitat să continui. Ce rost avea să pomenesc de presupunerile Mirelei? Le socoteam nefondate.

— Vă rog să continuați, mă îndemnă maiorul Botea.

— La început, doamna Todiraș a crezut că e vorba de o poveste sentimentală.

— Sentimentală? făcu maiorul.

— Da. Era de părere că Lică a plecat să se întâlnească cu vreo drăguță.

Maiorul se posomorî.

— Doamna Todiraș are dreptate numai în parte, zise el. Manoilescu s-a dus, într-adevăr, să se întâlnească cu cineva, însă nu cu o drăguță.

— Nu? Ați aflat cu cine? am exclamat.

— Cu asasinul său.

Cuvintele maiorului mă năuciră. Aveam impresia că în jurul meu totul se clatină. Am pălit, însă glasul îmi răsună destul de firesc când am vorbit.

— Cu asasinul său? A fost ucis?

— Din nefericire, da.

— Cine l-a ucis?

— Acela cu care avea întâlnire.

— Când s-a întâmplat? am întrebat din ce în ce mai

uluit.

— Tovarășe Radian, aici eu pun întrebări, nu dumneavoastră, îmi atrase atenția maiorul.

Căpitanul Podeanu se mulțumi să-mi arunce o privire dezaprobatoare, după care continuă să studieze dosarul din fața lui. Șeful de post își verifica notițele, fără să se amestece în discuție. Mi-am dat seama că o cam luasem razna.

— Vreți să ne ajutați? mi se adresă maiorul Botea.

— Bineînțeles. Tocmai de aceea am declarat deja tot ce știu.

— Poate că, totuși, unele amănunte nu ni le-ați adus la cunoștință! Și aceasta nu din reavoință, ci din cauză că nu le-ați socotit importante. Pentru noi însă chiar și cel mai mărunt amănunt are însemnătate.

— Nu-mi amintesc să fi…

— Un moment, mă întrerupse el, nu vă grăbiți cu răspunsul. La Cosmeana, o localitate mică și liniștită, într-un scurt interval de timp s-au comis două crime. Între ele este o legătură pe care trebuie s-o descoperim. Când vom reuși acest lucru, vom avea în mână capătul firului.

— Așa este, tovarășe maior, dar nu înțeleg în ce fel v-aș putea fi eu de folosi, am replicat destul de calm.

— Foarte simplu. Dumneavoastră ați locuit aproape două săptămâni în vila soților Todiraș. Or, prima

victimă, omul fără acte găsit asasinat pe țărmul mării, a fost văzut adesea dând târcoale vilei. Mai mult chiar, ați stat amândoi de vorbă. Iar cea de a doua victimă, Lică Manoilescu, era vecin și rudă prin alianță cu gazdele dumneavoastră. Deci, oricum am face, tot la vilă ajungem. De aceea vă rog să vă gândiți bine și pe urmă să-mi răspundeți dacă în răstimpul cât ați locuit acolo n-ați observat nimic deosebit, nimic care să vă atragă atenția.

Observasem eu multe lucruri ciudate, dar se dovedi că dragostea mea pentru Sanda era prea puternică și n-o puteam trăda. Deoarece, nu era posibil să-i relatez totul maiorului fără să pomenesc de femeia iubită.

— Îmi pare rău, am spus, însă cât am locuit în vila fostului meu coleg de liceu nu s-a petrecut niciun eveniment ieșit din comun.

— Poate fi ceva, în aparență fără nicio legătură cu cazurile de care ne ocupăm, insistă maiorul.

— Nu. Nimic, am rostit aproape cu fermitate.

— Atunci, nu vă mai reține, îmi zise el. Dacă vă amintiți vreun amănunt, oricare ar fi, vă rog să ni-l comunicați.

Insistența lui dovedea limpede că nu mă crezuse.

De aproape o jumătate de oră mă plimbam pe aleea umbrita de tei și castani. Sub cupola de frunze domnea o lumină verzuie, odihnitoare. Pășeam încet, încercând

să trag unele concluzii. Zadarnică trudă… Acum, după comiterea celei de a doua crime, lucrurile se încurcaseră și mai mult. În orice caz, Lică Manoilescu nu fusese asasinat de cei doi străini blonzi, ei aflându-se încă la Miliție pentru cercetări. Prin urmare, se punea întrebarea: cine-l ucisese pe Lică?

Mi-am continuat plimbarea. Se însera și curând trebuia să mă duc la vilă; doar Mirela Todiraș mă aștepta la cină. Eram decis, cu acest prilej, să-i aduc la cunoștință tragicul sfârșit al rudei sale. Atât ei, cât și Ilincăi. Faptul îmi era deosebit de neplăcut, dar nu-l puteam evita. Deși era aproape șase și jumătate, nu mă hotăram s-o pornesc spre vilă. M-am oprit locului, încercând să mă gândesc la un mod cât mai potrivit pentru a comunica Mirelei asasinarea lui Lică. Atunci l-am zărit pe șeful de post. Cu chipul zâmbitor, ca de obicei, se apropie de anine.

— Ați ieșit să luați aer? mă întrebă.

— Mai mult ca să mă calmez, am replicat.

— Înțeleg: v-a tulburat ceva, făcu înțelegător.

— Mă îndoiesc. Ceea ce m-a afectat pe mine, dumneavoastră poate să vi se pară firesc.

Căutasem să vorbesc cât mai calm, dar din glasul meu răzbătea o undă de reproș.

— Vă referiți la crimă? vru el să știe.

— Nu, ci la faptul că superiorul dumneavoastră mă

bănuiește.

— Vă înșelați, zise tânărul ofițer zâmbind. Dacă v-ar bănui s-ar purta cu totul altfel. Adevărul este că cel de al doilea asasinat a încurcat și mai mult lucrurile.

— Așa m-am gândit și eu, am spus aproape fără voie.

— Vedeți? Atunci, de ce vă miră că ne străduim să cercetăm toate pistele posibile?

— Aveți dreptate, am recunoscut eu. Însă în ce fel a fost ucis Lică Manoilescu?

— După ce a fost lovit în cap cu un corp contondent, a fost aruncat în prăpastia situata pe partea cealaltă a dealului.

— Care… deal? am bâiguit uluit.

— Acela pe care se află ruinele castrului roman. Cadavrul său a fost găsit de un grup de turiști, care încercaseră să escaladeze dealul pe partea lui abruptă.

— Când? am reușit să îngân.

— Azi-dimineață. Dar moartea survenise de peste douăzeci și patru de ore.

— Poate… poate că este vorba de un accident, am spus, dornic să mi se confirme absurda presupunere. Dacă panta era abruptă, iar fi putut aluneca, și-ar fi putut pierde echilibrul…

— O asemenea posibilitate este exclusă, zise locotenentul-major cu fermitate, spulberându-mi firava speranță. Lică a fost asasinat.

— Oare ce căuta lângă ruine? am murmurat.

— Avea întâlnire cu asasinul său. Acesta l-a lovit pe la spate, apoi l-a prăvălit în prăpastie.

— Cum puteți fi atât de sigur?

— Crima a avut doi martori.

— În acest caz, înseamnă că știți cine este ucigașul! am exclamat.

Chipul șefului de post se întunecă. Pentru o clipă, m-am temut că mersesem prea departe cu întrebările. Observația maiorului Botea îmi reveni cu claritate în minte: „Tovarășe Radian, aici eu pun întrebări, nu dumneavoastră". Se dovedi, spre ușurarea mea, că mă înșelasem.

— Din păcate, nu știm, spuse ofițerul. Martorii, o pereche de îndrăgostiți, se aflau prea departe ca să poată distinge trăsăturile ucigașului. Și apoi, când s-a comis crima încă nu se luminase de ziuă. Semiîntunericul care domnea la acel ceas și ușoara ceață care învăluia culmea dealului nu le-au permis să vadă fața asasinului. Mai mult, semiîntunericul și ceața estompau contururile, creau jocuri de umbre înșelătoare. De aceea și descrierea aspectului exterior al criminalului, făcută de cei doi tineri, este foarte aproximativă.

— Bine, dar de ce nu au strigat, de ce nu au intervenit în vreun fel?

— Erau prea departe ca să poată interveni cu eficacitate. De altfel, după cum se pare, totul s-a petrecut extrem de repede și bieții de ei înlemniseră de groază, mă lămuri ofițerul. Preocupați cum erau unul de celălalt, v-am spus doar că erau doi îndrăgostiți, la început n-au dat atenție omului care, așezat pe o grămadă de bolovani, aștepta pe cineva. Abia dacă i-au semnalat prezența. Întâmplător l-au zărit pe asasin. S-a ivit brusc în spatele celui care aștepta, l-a lovit în cap cu ceva și apoi i-a dat brânci în prăpastie. Înainte ca martorii, încremeniți de spaimă, să poată reacționa în vreun fel, ucigașul se și făcuse nevăzut. Mulțimea stâncilor, a ruinelor și, mai ales, semiîntunericul îi favorizau retragerea.

Ascultam relatarea ofițerului și mă simțeam copleșit de remușcări. Chiar dacă amănuntele pe care nu le adusesem la cunoștința autorităților nu aveau legătură cu crimele comise, ele le-ar fi putut oferi, poate, un punct de pornire. Pentru o clipă, am fost tentat să-i spun simpaticului șef de post tot ce știam, dar gândul la Sanda m-a oprit. Am fost silit, că mă găseam între ciocan și nicovală; pe de o parte doream din tot sufletul să contribui la prinderea vinovaților, iar pe de altă parte nu voiam să-i fac vreun rău iubitei mele. Și, odată ce rolul jucat de ea în această întunecată afacere nu-mi era clar, cum puteam fi sigur că destăinuirile mele nu-i vor

dăuna? M-am decis deci să-mi amân declarația pentru un moment mai potrivit și am continuat să pășesc tăcut alături de șeful de post.

— Oricum, am spus eu, nu încape îndoială că Manoilescu se dusese în acel loc singuratic deoarece avea întâlnire cu cineva.

— Desigur, admise locotenentul-major. Rămâne de stabilit cine l-a ucis pe Lică; acela care-i dăduse întâlnire sau altcineva?

Înclinam să consider adevărată prima presupunere, fiind foarte greu de crezut că o terță persoană putea avea cunoștință de o întâlnire tainică, într-un loc atât de retras și la o oră atât de neobișnuită.

— Dacă l-a ucis altcineva, atunci omul care i-a fixat întâlnirea are să se arate curând și are să dea explicații, am rostit fără mare convingere.

— Nu-mi fac iluzii în această privință, zise ofițerul zâmbind, și, mi se pare că nici dumneavoastră.

Această nouă dovadă a perspicacității sale mă alarmă.

— Mă feresc să trag concluzii, am spus cu un aer cât mai indiferent.

Cum, între timp, ajunsesem în preajma motelului, ne-am oprit.

— Ziua de azi a fost destul de agitată, observă el. Îmi închipui că abia așteptați să vă odihniți.

Vorbise fără pic de ironie, dar nu eram deloc sigur că

și credea ce spune. Bănuia, firește, că mă voi duce la vilă.

— Da, a fost o zi grea, am admis, fără alt comentariu.

După ce ne-am luat un cordial rămas bun, m-am îndreptat spre motel. Scopul meu însă nu era să rămân în camera mea, ci să-mi aranjez cumva ținuta. Eram nerăbdător să ajung la vilă, unde Mirela Todiraș și Sanda mă așteptau.

De la fereastra camerei mele l-am văzut pe locotenentul-major Corban îndreptându-se spre postul de Miliție. M-am schimbat în grabă și am pornit spre vilă. Se înserase. Pe cerul albastru închis se iviseră primele stele, însă la orizont, spre apus, stăruia o geană de lumină purpurie, ca reflexul unui rug imens. Aerul se mai răcorise și dinspre mare adia o briză plăcută. Scăpați de arșița zilei, arborii își fremătau lin ramurile, iar florile răspândeau parfumuri suave. Din păcate, frumusețea naturii nu avea niciun efect asupra mea. Eram într-o stare sufletească deosebit de proastă: remușcările simțite când șeful de post îmi explicase cum fusese asasinat Lică Manoilescu mă chinuiau și mai mult. Faptul că nu relatasem autorităților unele amănunte care puteau contribui la descoperirea asasinului mă făcea să mă consider vinovat. Gândul că procedasem așa de dragul femeii iubite nu mă mai consola. Dacă aș fi relatat Miliției despre misterioasele

deplasări nocturne ale lui Lică, despre totala lui supunere față de Todiraș și, mai ales, despre cele întâmplate ia Cosmeana în perioada când trupele hitleriste se aciuiseră pe teritoriul țării noastre desigur că aș fi ajutat la bunul mers al tanchetei. Firește, eram convins că ambele crime aveau legătură cu cele ce-mi povestise Sanda Mirea, adică erau o consecință a celor petrecute în trecut.

Din cauza gândurilor care nu-mi dădeau pace am parcurs distanța care mă separa de vilă într-un timp mai îndelungat decât ar fi fost normal. Când am ajuns era aproape șapte și jumătate.

— Credeam că nu mai vii, mă întâmpină Mirela, zâmbindu-mi prietenos.

Atât ea, cât și Sanda se aflau în camera de zi. Masa era pusă. Știam că dacă le-aș fi adus la cunoștință asasinarea lui Lică niciuna dintre ele nu s-ar mai fi atins de mâncare. M-am decis deci să le dau neplăcuta veste după cină. Am încercat să par vesel, dar fără succes.

— Ai aflat ceva despre Lică? mă întrebă Mirela.

— Unde-i Ilinca? am întrebat-o la rândul meu.

— Ilinca? Acasă la ea, îmi răspunse Mirela Todiraș. Am trimis-o să se culce. I-am dat și un somnifer. Firește, este încă devreme, dar am socotit că-i mai bine să doarmă. Biata fată tare-i îngrijorată de dispariția unchiului ei. Lângă ea este o prietenă de a ei, altfel aș fi

reținut-o aici. Nu înțeleg, totuși, de ce ai vrut să știi unde-i Ilinca. S-a întâmplat ceva cu Lică?

Mi-am dat seama că n-avea rost să mai tac.

— Da, am răspuns. A fost găsit.

— Unde? De ce a plecat? se interesă Mirela.

— N-a plecat, am zis încet. A fost asasinat și apoi aruncat în prăpastie.

— Asasinat? Lică asasinat? bâigui Mirela Todiraș pălind.

— Asasinat! făcu Sanda ca un ecou.

Până atunci nu rostise niciun cuvânt. Am privit-o. Era palidă și în ochi i se citea spaima.

— Cum… cum s-a întâmplat? reuși să întrebe gazda noastră.

Am povestit cât mai pe scurt ceea ce aflasem de la șeful de post. Mă ascultau înspăimântate.

— Și noi care credeam că s-a dus la o întâlnire de dragoste! zise Mirela cu amărăciune. Bine că Ilinca nu-i aici. Mâine am să-i aduc la cunoștință moartea unchiului ei. Firește, cu multe menajamente. Are să fie o cruntă lovitură pentru ea.

— E groaznic! murmură Sanda înfiorându-se.

— Dar Iancu? exclamă deodată Mirela. Trebuie să-i telefonez. Când va afla ce s-a întâmplat, va veni îndată acasă. Am să…

Soneria de la intrare o sili să se întrerupă.

— Cine să fie oare? șopti ea fără să se clintească.

— Mă duc să văd, am spus eu.

— Nu, nu deschide, mă opri Mirela.

— Și dacă sunt cei de la Miliție? am întrebat-o.

— Cei de la Miliție? făcu mirată.

— Vin probabil să-ți anunțe moartea lui Lică, am lămurit-o. Trebuie să deschidem.

— Crezi că sunt ei? rosti Mirela Todiraș cu greutate.

Din pricina spaimei care o stăpânea nu putea judeca limpede. Am încercat s-o liniștesc și m-am dus să deschid. Sanda, deși tot atât de înspăimântată, rămase tăcută. Soneria se auzi din nou. Înainte de a descuia ușa am privit prin vizetă. Nu mă înșelasem: în fața intrării vilei se aflau, într-adevăr, ofițerii cu care mă întâlnisem în aceeași după amiază la postul de Miliție.

9

I-am condus pe cei trei ofițeri în camera de zi. Nu părură deloc surprinși văzându-mă; se așteptau să mă găsească acolo. Când am intrat în încăpere, pentru câteva clipe am avut senzația stranie că timpul se-ntorsese înapoi și că trecutul devenise prezent; parcă retrăim prima mea întâlnire cu Sanda Mirea! Ca și atunci, stătea lângă ușa deschisă care dădea spre cerdac. Lumina candelabrului din mijlocul tavanului, o lumină

blândă, mierie, așeza reflexe aurii și roșiatice în părul ei, strâns într-un coc greu pe ceafă și făcea ca rochița ei lungă, din mătase moarată[13], să unduiască în ape viorii, ciclamen[14] și albastre. Silueta ei se desena zveltă pe fundalul întunecat al cerului. Am privit-o fermecat, subjugat de frumusețea ei neobișnuită. Semăna cu o zeitate marină care, învăluită în peplos[15] de unde fremătătoare, binevoise să vină printre muritorii de rând. Totul a durat doar câteva clipe… Vocea maiorului Botea mă readuse la realitate; se scuza pentru că, împreună cu colaboratorii săi, sosise la o oră cam nepotrivită.

Nu, nu era ca atunci… Iancu Todiraș lipsea, soția lui, palidă și temătoare, nu avea nimic din exuberanța acelei seri, iar Sanda făcea eforturi să pară indiferentă. Eu însumi, rănit după ce descoperisem minciuna femeii iubite, neliniștit și sfâșiat de îndoieli nu mai eram același.

— Bănuiți desigur scopul vizitei noastre, se adresă maiorul celor două femei.

— Da, domnul Radian ne-a comunicat trista veste, zise Mirela.

---

[13] Țesătură de mătase ori de bumbac mercerizat, care imită efectul optic obținut prin suprapunerea a două țesături rare și transparente.

[14] Culoare roz-mov.

[15] Îmbrăcăminte simplă, fără mâneci, purtată de femeile Greciei antice.

— Lică Manoilescu vă era rudă? întrebă maiorul.

Ca și la postul de Miliție, el punea întrebările. Însoțitorii săi tăceau, mulțumindu-se să urmărească cu atenție reacțiile noastre.

— Rudă prin alianță, preciză Mirela Todiraș. Unul dintre unchii mei, din partea mamei, este căsătorit cu o verișoară de a lui Lică.

— Înțeleg. Deci Lică Manoilescu n-a spun nimănui unde se duce?

— Nu. Cum nu se arătase în tot cursul zilei, și cum așa ceva nu se mai întâmplase, Ilinca, nepoata lui de soră, cuprinsă de îngrijorare, m-a anunțat. Înainte, îl căutase pe la toți cunoscuții, dar nu era nicăieri. Deoarece în ziua respectivă nu-l zărise nimeni prin Cosmeana, Ilinca a ajuns la concluzia că el părăsise casa în cursul nopții.

— Avea dreptate, zise maiorul Botea. Aș dori să-mi spuneți dacă în ultimul timp ați observat ia ruda dumneavoastră vreo schimbare. Părea preocupat, îngrijorat?

— Nu. Se purta ca de obicei.

— Dar, în general, n-a survenit recent vreun fapt care să vă atragă atenția?

— Nu, n-am…

— Scuză-mă, Mirela, o întrerupse Sanda Mirea. Ai uitat de pași?

În ochii maiorului se ivi o scânteiere de interes;

rămase însă impasibil.

— Pași? A, da, așa este! exclamă Mirela. Uitasem de ei. Știți, cu câteva nopți în urmă, explică ea maiorului, am auzit pe cineva umblând prin curte. Faptul m-a mirat, fiindcă Hector și Rick, câinii noștri, pe care-i lăsam liberi când se-ntunecă, nu lătrau. Sunt foarte buni paznici; cum simit pe cineva străin fac o hărmălaie de nedescris. Nu cred însă că acea întâmplare are vreo legătură cu uciderea bietului Lică.

— Pe noi ne interesează orice eveniment ieșit din comun, zise maiorul Botea. Orice amănunt. Așadar, câinii n-au lătrat.

— Nu. Mirată și speriată l-am trezit pe soțul meu, continuă Mirela. Am ieșit pe cerdac amândoi, dar n-am zărit pe nimeni.

— Există posibilitatea să vă fi înșelat? o întrebă ofițerul.

— Nu. Am auzit foarte bine pașii, rosti cu convingere tânăra femeie, căreia prezența oamenilor legii părea să-i fi redat curajul.

— Și un fluierat, adăugă Sanda.

— Da, așa este, zise doamna Todiraș. Uitasem.

— Ce fel de fluierat? vru să știe maiorul.

— Cred că era un semnal. Însă, când i-am vorbit soțului meu despre pași și despre fluierat a râs și a spus că poate visasem. Dar eu eram trează când i-am auzit.

— Odată ce sunteți sigură că ați auzit un fluierat ca un semnal și pe cineva umblând prin curte fără ca paznicii patrupezi să latre, înseamnă fie că iacei „cineva" le era cunoscut, fie că se-ntâlnise cu un om al casei, în stare să-i potolească. Cred că asupra acestui lucru ați vrut să ne atrageți atenția, doamnă Mirea, încheie maiorul, întorcându-se spre Sanda.

— Am amintit doar prietenei mele un fapt, zise Sanda cu indiferență.

Atitudinea ei însă nu ne păcăli; atât maiorul cât și eu ne-am dat seama că pomenindu-i Mirelei de pașii auziți noaptea urmărise exact acest scop. Întrebarea era: de ce procedase astfel?

Maiorul Botea nu făcu niciun comentariu.

— Înainte de a dispare, Manoilescu a primit vreo vizită, vreun mesaj? i se adresă Mirelei.

Ea nu se grăbi să răspundă. Rămase câteva clipe pe gânduri, încercând să-și readucă în memorie evenimentele ultimelor zile. Dinspre grădină soseau efluvii parfumate și se auzea țârâit de greieri. Pacea acelei nopți, din păcate, nu se potrivea deloc cu starea mea sufletească. Am privit-o pe Sanda. Se așezase într-un fotoliu, lângă ușa care dădea spre cerdac. Pe chipul ei palid am surprins o expresie de triumf! Constatarea mă uimi. Am privit-o mai stăruitor, însă ea își reluase aerul impasibil. Oare mi se păruse?

— Cred că a primit un mesaj, zise în cele din urmă Mirela.

— Un mesaj? l-a scris cineva? întrebă maiorul calm. Eram însă sigur că noutatea aflată îl interesa în cel mai înalt grad. Ca și pe colaboratorii lui de altfel.

— Nu. I-a telefonat. Adică… așa cred.

— Nu sunteți sigură? insistă maiorul, zâmbind însă ca s-o încurajeze.

— Sunt, spuse ea cu hotărâre. Să vedeți cum s-a întâmplat. Am pornit cu prietena mea spre plajă. Când am ajuns la poarta care dă în șosea, am observat că uitasem să iau termosul cu citronadă rece. Am rugat-o pe Sanda să mă aștepte și m-am întors. În hol, unde se află telefonul, l-am găsit pe Lică cu receptorul în mână. Mai precis, tocmai atunci îl punea în furcă. L-am întrebat cine sunase și mi-a răspuns că nimeni.

— Nimeni? făcu maiorul mirat.

Mirela roși ușor; își plecă fruntea, oarecum rușinată că nu reușise să fie mai explicită.

— Adică nimeni cunoscut. Susținea că fusese o greșeală. Cineva greșise numărul.

— Și dumneavoastră l-ați crezut?

— În clipa aceea da. Acum însă mă gândesc că, totuși, vorbise. Când l-am zărit avea un aer preocupat. S-ar putea însă să mă înșel. Ce rost ar fi avut să mintă?

— Poate că acel care-i telefonase îi ceruse să nu

pomenească nimănui despre convorbirea lor, zise maiorul Botea.

— De ce i-ar fi cerut-o? se miră ea.

— Pentru că voia să-l ucidă, o lămuri ofițerul. Fără îndoială că individul care-i telefonase era asasinul. Îi telefonase ca să-i dea întâlnire la locul unde intenționa să-l asasineze.

— Groaznic! murmură Mirela înfiorându-se.

Era, într-adevăr, îngrozitor să te gândești că ucigașul, prin acel telefon, îl atrăsese pe Lică în capcană. Într-o capcană a morții.

— Când ați plecat la plajă, însoțită de doamna Mirea, nepoata lui Manoilescu se afla și ea în casă? se interesă maiorul.

— Nu. Plecase după cumpărături.

— Am putea vorbi cu Ilinca? Poate că știe cine i-a telefonat unchiului ei.

— Acum nu este posibil, zise cu regret Mirela. Dispariția lui Lică a impresionat-o profund. Îi ține loc de tată. Ilinca plângea și se zbuciuma necontenit. I-am dat un calmant și a adormit. O prietenă de a ei a venit să stea cu dânsa. Sunt însă sigură că Ilinca nu știe nimic; în caz contrar mi-ar fi spus totul. În starea de deznădejde în care se afla nu mi-ar fi ascuns nimic.

— Se prea poate, admise maiorul. Atunci, vom sta de vorbă cu ea mâine. Dar dumneavoastră nu bănuiți cine

i-ar fi putut telefona lui Licǎ? i se adresǎ Mirelei.

— Nu, rǎspunse ea. Licǎ era un om foarte retras. Nu știu sǎ fi avut prieteni. Poate cǎ infirmitatea sǎ fi contribuit la felul lui de a fi. Șchiopǎta destul de vizibil. Cu ani în urmǎ a suferit un grav accident de muncǎ și a rǎmas infirm. De aceea a și fost pensionat de boalǎ.

— Dar dumneavoastrǎ, doamnǎ Mirea? întrebǎ maiorul. Nu bǎnuiți cine l-ar fi putut suna pe Manoilescu?

— Nu, zise Sanda. De altfel, nu știu nimic despre dânsul.

Mirela Todiraș gǎsi necesar sǎ le explice celor trei ofițeri cǎ Sanda venise la Cosmeana abia de douǎ sǎptǎmâni, ca invitatǎ a ei.

— N-a mai fost niciodatǎ pe aici, așa cǎ n-are cum sǎ vǎ ajute în privința lui Licǎ, încheie ea.

— Doamnǎ Todiraș, i se adresǎ maiorul, ați declarat cǎ dupǎ câte știți dumneavoastrǎ, victima nu avea prieteni. Dar dușmani, avea?

— Nu-i cunosc dușmanii, ceea ce nu înseamnǎ cǎ, într-adevǎr, n-avea, replicǎ ea.

— Dumneavoastrǎ, doamnǎ Mirea, este desigur inutil sǎ vǎ adresez aceeași întrebare, zise maiorul Botea surâzând ca sǎ mai destindǎ atmosfera.

— Din pǎcate, lașa este, rosti Sanda liniștit. Oricum, e greu de presupus cǎ i-a telefonat un dușman.

Ochii maiorului scânteiară din nou, trădându-i interesul. Vocea lui însă, când vorbi, era indiferentă.

— Ce vă face să credeți acest lucru? întrebă el.

— Faptul că Lică Manoilescu n-ar fi acceptat să se întâlnească noaptea și într-un loc pustiu cu un dușman, replică iubita mea cât se poate de calmă. Și, domnule maior, adăugă apoi, stat sigură că și dumneavoastră gândiți la fel ca mine.

Maiorul Botea se mulțumi să se încline ușor în direcția ei.

Chipul frumos al Sandei era impasibil, dar o mulțumire tainică îi licărea în priviri. Privind-o, m-am întrebat din nou ce urmărește și, totodată, i-am admirat perspicacitatea. Eram silit să recunosc justețea observației sale. Într-adevăr, Lică Manoilescu n-ar fi acceptat să se întâlnească cu un dușman sau cu un necunoscut oarecare, noaptea și într-un loc atât de singuratic. Era limpede că acel care-i dăduse întâlnire se bucura de încrederea lui. Altfel nu i-ar fi dat ascultare și n-ar fi ajuns până acolo încât s-o mintă pe Mirela și să nu pomenească nimic nepoatei lui. Da, cel care-i telefonase lui Lică se bucura de deplina lui încredere. Mai mult chiar, Lică i se supunea. Această ultimă constatare mă făcu să tresar.

„Oare… este posibil? m-am întrebat îngrozit. Nu, nu se poate”.

Am încercat să alung deîndată acel gând. Am observat că maiorul Botea mă privea și m-am străduit, cu prețul unui efort considerabil, să iau un aer cât mai nepăsător. Iată unde mă conduseseră cuvintele Sandei! Desigur că și oamenii legii ajunseseră la aceeași concluzie ca și mine.

— Vă amintiți cumva de vreun alt amănunt cane ne-ar putea fi de folos? ni se adresă maiorul, căruia starea mea nu-i scăpase.

La răspunsul nostru negativ se ridică, cerându-și încă o dată scuze pentru vizita făcută la o oră atât de nepotrivită. Ceilalți doi ofițeri îl imitară și își luară, la rândul lor, rămas bun de la doamne.

Am ieșit să-i conduc.

— Dumneavoastră mai rămâneți, nu? mi se adresă maiorul cu un surâs ușor.

— Încă câteva clipe, am răspuns.

Am încuiat poarta și am revenit la vilă. Era clar că maiorul Botea n-avea o părere prea bună despre mine.

— Ce grozăvie! exclamă Mirela, când mă văzu intrând în încăpere. Cum să-i dau Ilincăi o asemenea veste? Dacă se frământa atât din cauza dispariției unchiului ei, ce are să facă aflând că a fost asasinat? Groaznic, groaznic! Și Iancu care lipsește tocmai acum! Am să-i telefonez să vină imediat acasă. Nu, mai bine mâine, spuse după ce-și privi: ceasul. Este aproape zece

și jumătate și dacă-i povestesc cele întâmplate aici este în stare să pornească la drum chiar în noaptea asta. Da, am să-i telefonez mâine.

Era clar că intrase în panică și am căutat s-o liniștesc. Și Sanda s-a arătat foarte atentă, promițându-i să fie de față când îi va anunța Ilincăi trista veste.

— Mai întâi o vom pregăti cumva sufletește și numai după aceea îi vom aduce la cunoștință moartea unchiului ei, îi zise ea Mirelei. Nu te mai necăji, doar am să fiu și eu lângă tine.

— Îți mulțumesc, Sanda. Ești foarte drăguță. Și cu Iancu ce să fac?

— Ai să-i telefonezi mâine, așa cum foarte bine te-ai gândit, am intervenit la rândul meu în discuție, mișcat de starea ei. N-are rost să-l alarmezi și să-l faci să vină încoace în puterea nopții. Și așa, în clipa asta n-ar putea rezolva nimic. E preferabil să călătorească ziua.

— Sigur, recunoscu Mirela. Nu-mi surâde deloc ideea să umble noaptea cu mașina; ar putea avea un accident și numai din vina mea.

— Dragă Mirela, nu-ți face probleme, totul are să se rezolve cumva până la urmă, căută s-o liniștească Sanda. Du-te să te culci și ia și un somnifer ca să te odihnești cum trebuie. Am să-l conduc eu pe Sergiu.

— Bine. Eu mă duc să mă culc, murmură Mirela Todiraș. Mă cam doare capul.

Își luă rămas bun de la mine și porni spre camera ei, nu înainte de a-i mulțumi încă o dată Sandei pentru grija ce-i purta. M-am simțit copleșit de un sentiment de amărăciune auzind-o. Mirela, cea bună și naivă, îi mulțumea femeii care-i tulburase liniștea casei și, în mare măsură, era responsabilă pentru necazurile ei!

„Din fericire, Mirela nu știe încă adevărul! m-am gândit întristat. *Încă*!"

După plecarea Mirelei, am stins luminile în camera de zi și am ieșit cu Sanda în cerdac. Câteva clipe am stat nemișcați, învăluiți în lumina stelară, tăcere și parfum de flori. Din depărtare se auzea răsuflarea calmă a mării. Mâna iubitei mele care mângâia în neștire corolele catifelate ale petuniilor mi se lăsă ușor pe braț.

— Nopții nu-i pasă de suferințele oamenilor, murmură ea. Este atât de frumoasă!

„Nu atât de frumoasă ca tine", am vrut să-i spun, dar n-am făcut-o.

Lumina de argint topit a stelelor dădea un farmec deosebit făpturii ei. Nu voiam însă să mă las pradă acelui farmec. Erau unele lucruri care se cereau clarificate și pentru asta trebuia să-mi păstrez mintea limpede.

— Sanda, aș vrea să-ți cunosc părerea, i-am spus.

— Despre ce?

— Despre toate câte s-au întâmplat.

— Te referi la asasinarea lui Lică Manoilescu?

— Și la asta și la altele.

— Știu și eu. E greu să trag concluzii.

— Totuși, am insistat.

— Prefer să nu emit păreri în privința asta.

— De ce?

— E îngrozitor să mă gândesc cine anume i-a telefonat bietului Lică.

— Bănuiești cine i-a telefonat?

— Tu nu?

— Crezi că el era acela care i-a dat întâlnire lui Lică Manoilescu?

— Cine altul putea fi? Cui i-ar fi dat ascultare Lică? Numai lui.

Nu rostiserăm niciun nume. Nici nu era nevoie. Amândoi gândeam la fel.

— De ce crezi că l-a ucis pe Lică? am întrebat-o.

— Ca să-i închidă gura pentru vecie. Morții nu vorbesc. Mă înfiorai. Oricât îmi era de neplăcut, mă vedeam silit să recunosc că Sanda avea dreptate. Lică fusese ucis fiindcă știa prea multe. Și ucigașul… Da, numai el, Iancu Todiraș, putea fi ucigașul!

— De aceea ai pomenit celor de la Miliție despre pași și despre faptul că Lică fusese atras în capcană de un om pe care-l cunoștea și în care avea încredere? am întrebat-o pe Sanda.

Acum nu mai aveam niciun dubiu; voise să atragă atenția anchetatorilor asupra lui Iancu Todiraș, să le sugereze în mod subtil că el îi dăduse întâlnire lui Licăși apoi îl asasinase. Nu puteam crede că procedase astfel din datorie cetățenească. Urmărea, desigur, un scop, dar care?

— Ar fi fost preferabil să tac? replică ea.

— Bineînțeles că nu. Cu toate acestea…

— Înțeleg, iubitule, mă întrerupse, lipindu-se de mine. Mai bine să nu ne gândim la lucruri atât de dureroase.

Am prins-o ușor de umeri și, cu blândețe, am îndepărtat-o de mine. Păru să nu dea atenție gestului meu.

— N-ai vrea să-mi explici și mie?

— Dragul meu, chiar tu mi-ai spus că șeful de post îl văzuse pe Licăă Manoilescu stând de vorbă cu unul dintre străinii blonzi.

— Este adevărat. Și?

— Dacă a discutat cu indivizii aceia care l-au ucis pe omul cu valiza, Licăă o făcuse desigur din porunca lui Todiraș.

— Adică, consideri că ținea legătura cu ei fiindcă așa îi poruncise Iancu Todiraș?

— Exact. Iar în noaptea aceea când Mirela a auzit un fluierat ca un semnal și pași, iar câinii nu au lătrat, sunt

convinsă că vizitatorul nocturn era unul dintre cei doi blonzi. Și având în vedere că Iancu se afla lângă soția lui, Lică era acela la care venise străinul. Firește, mai eram și noi doi, însă nici tu, nici eu n-am fi putut potoli câinii.

Raționamentul ei nu avea nicio fisură. Faptele nu se putuseră petrece altfel.

— Și mai este ceva, continuă Sanda, ceva care se referă la tine.

— La mine?

— Da. Ții minte? Din clipa când i-ai relatat lui Todiraș că șeful de post ți-a spus că-l văzuse pe Lică Manoilescu stând de vorbă cu unul dintre lunganii blonzi ai devenit indezirabil.

— Așa-i, însă…

— Vezi? mă întrerupse ea. Din clipa aceea Iancu Todiraș te-a tratat cu deosebită răceală, a făcut totul ea să pleci din casa lui.

— Prin urmare, într-un fel i-am dăunat lui Lică? Fără să vreau, aducându-i la cunoștință lui Iancu…

— Iubitule, tu nu ai nicio vină, mă întrerupse Sanda din nou, mângâindu-mă ușor pe obraz. Nu te frământa degeaba. Lică, oricum, era condamnat. Șeful de post și, deci, și superiorii lui știau că se întâlnise cu unul dintre nemții bănuiți a-l fi asasinat pe omul din tren. Mai devreme sau mai târziu avea să fie chemat la Miliție și

interogat. Or, tocmai de asta se temea Iancu Todiraș. Bietul Lică îi era devotat, însă nu era prea deștept și, la un interogatoriu condus cu abilitate, ar fi putut face declarații care i-ar fi dăunat lui Todiraș. De aceea s-a decis să-l suprime.

— Să-l suprime… am murmurat ca un ecou.

— Da. Lică Manoilescu era un martor incomod care trebuia redus la tăcere.

Cele două asasinate, posibilitatea ca fostul meu coleg de liceu să fie un ucigaș, necazurile care-o amenințau pe neștiutoarea Mirela și situația mea destul de încurcată erau evenimente neplăcute, tragice. Îmi stăruiau necontenit în minte și numai gândul la ele mă împiedica să râd, ce-i drept cam acru, de ceea ce se petrecea cu mine în acel moment. Și, oare, nu era demn de compătimire și de râs faptul că stăteam lângă femeia iubită, învăluit de parfumul ei, și atât de aproape, încât zulufii de pe tâmplele ei alintați de briza marină îmi atingeau obrazul, într-o noapte liniștită, în întuneric și singurătate și în loc să-i șoptesc vorbe dulci, s-o strâng în brațe și s-o sărut eu discutam cu dânsa despre crime și criminali, despre cercetările Miliției, despre felul cum acționase un asasin și alte asemenea „drăgălășenii”? Da, eram conștient de grotescul situației mele, însă nu-mi ardea de râs. Crispat și chinuit de îndoieli ascultam explicațiile Sandei. Trebuia să recunosc că concluziile ei

se bazau pe o logică perfectă, ori tocmai această logică mă înfiora. Deoarece, în fond, Sanda îmi demonstra cu argumente greu de combătut că Iancu Todiraș temându-se că Lică, omul lui de încredere și totodată complice, luat la întrebări de Miliție l-ar fi putut da de gol, se hotărâse să-l ucidă. Ca să-și îndeplinească planul criminal îi telefonase, îi fixase o întâlnire într-un loc singuratic și, după ce-l lovise în cap, îl aruncase în prăpastie! Apoi, se reîntorsese în capitală ca un porumbel nevinovat! Ceva, totuși, nu mi se părea plauzibil în purtarea lui Todiraș, dacă admiteam că este în stare să ucidă. Faptul că-i telefonase lui Lică.

— Chiar dacă lucrurile s-au întâmplat așa cum presupui, oare Iancu ar fi făcut greșeala să-i telefoneze lui Lică Manoilescu? Un telefon interurban poate fi depistat și, mai ales, exista riscul să ridice altcineva receptorul: Mirela, tu, Ilinca…

— Dragul meu, greșești judecând astfel, replică Sanda. Todiraș cunoștea rosturile casei, obiceiurile noastre, prin urmare *era sigur* că la ora aceea în hol avea să se afle numai omul lui, căruia îi ceruse să fie acolo. Pe la zece, Mirela și cu mine plecam la plajă, iar Ilinca după cumpărături. Datorită unei simple întâmplări, faptului că uitase termosul, Mirela s-a întors și l-a surprins pe Lică cu receptorul în mână. În mod normal n-ar fi avut cum să-l vadă. În ce privește riscul ca, totuși, să ridice

altcineva receptorul, Todiraș n-avea de ce să-și facă griji; în asemenea caz putea ori să întrerupă legătura, ori să pretindă că dorește să afle ce mai e nou pe acasă.

Am privit-o. Aerul ei triumfător m-a întristat. Avea răspuns pentru orice întrebare de-a mea și ținea cu tot dinadinsul să mă convingă de vinovăția lui Iancu Todiraș!

— Totuși, dacă la telefon ar fi răspuns altă persoană, nu Lică, atunci ar fi trebuit să renunțe la planul lui de a-l atrage în cursă, am observat, nu fără malițiozitate, dornic s-o pun în încurcătură.

— N-ar fi renunțat, l-ar fi amânat numai pentru o altă dată, se mulțumi ea să spună.

Siguranța cu care vorbea mă scoase din sărite. Înclinam să cred că așa se petrecuseră lucrurile, dar nu-mi plăcea s-o aud pe femeia iubită dovedindu-se atât de „expertă".

— Bine, dar odată ce Todiraș, încă înainte de a pleca la București, s-a înțeles cu Lică să se afle la o anumită oră din zi lângă telefon, înseamnă că premeditase crima! am exclamat.

— Firește că o premeditase, rosti ea calmă. Nu asta încerc să-ți demonstrez?

Nu mai avea rost să lupt împotriva evidenței; Sanda era convinsă de vinovăția lui Iancu Todiraș și făcea tot posibilul să mi-o dovedească. Și nu numai atât…

— Aș mai rămâne cu tine, îmi șopti, dar i-am promis Mirelei că stau cu ea. Sper că n-ai de gând să aduci la cunoștința maiorului Botea sau a șefului de post cele ce am discutat noi acum?

Am asigurat-o că nu aveam astfel de intenții. Nu m-am mirat observând că, în ciuda eforturilor ei, nu reuși să pară încântată de decizia mea. Era mai mult decât limpede că voia să comunic autorităților convorbirea noastră ca „să-l bage la apă" pe Iancu Todiraș. Tot atât de limpede era însă că nu dorința de a contribui la pedepsirea vinovatului o îndemna să se comporte astfel. Nu cunoșteam motivele care-o determinau să vrea distrugerea lui Todiraș, dar nu i-am pus nicio întrebare în acest sens; ar fi fost inutil.

Sanda m-a condus până la poartă, m-a sărutat și a fugit spire vilă.

„Paradoxală femeie! mi-am spus, îndepărtându-mă alene. Faptul că se străduiește să-l înfunde pe Iancu Todiraș n-o împiedică să se arate grijulie și prietenoasă față de soția lui!"

Nu mă grăbeam să ajung la motel. Evenimentele acelei zile și, în mod deosebit, convorbirea mea cu Sanda mă tulburaseră și știam că nu voi izbuti să adorm. O plimbare, în liniștea nopții, îmi va ajuta să mă calmez.

Am străbătut drumeagul mărginit de tufișuri dese care ducea spre mare. La ora aceea înaintată țărmul era

pustiu. Valurile clipoceau molcom, purtând pe creștet pulbere de argint stelar. Pășeam pe nisip, lăsându-mă mângâiat de briza răcoroasă.

Dar, din motive pe care nu le cunoșteam, Sanda dorea arestarea lui Iancu Todiraș. Și eu îl socoteam a fi ucigașul lui Lică Manoilescu și aveam convingerea că, aproximativ, procedase așa cum îmi explicase ea ca să-l atragă în capcană pe complicele lui. Ce se ascundea însă sub toate astea? Cum de ajunsese Todiraș să ucidă? Și apoi, noua versiune a Sandei cu privire la omul cu valiza și la tezaurul ascuns era adevărată? Cum puteam fi sigur că nu mă minținse din nou sau că, în cel mai bun caz, nu-mi dezvăluise decât parțial realitatea? Mă străduiam să analizez situația bazându-mă pe faptele deja cunoscute de mine, însă fără succes. Aveam încontinuu senzația că ceva îmi scapă.

În cele din urmă, m-am îndreptat spre motel. Am urcat în camera mea și m-am culcat imediat. Am luat un somnifer; eram sigur că altfel n-aș fi reușit să adorm, asaltat cum eram de gânduri și îndoieli. Pastila și-a făcut curând efectul și m-am cufundat într-un somn adânc, ca de plumb, fără vise.

Dimineața m-am trezit târziu, cu capul greu și gura uscată. Am făcut un duș, mai mult rece decât cald, și cumva mai înviorat, am coborât în restaurantul motelului ca să iau micul dejun. De la masa unde

stăteam puteam vedea atât marea cât și șoseaua. În timp ce-mi sorbeam cafeaua priveam la mașinile care treceau. Erau destul de numeroase la acea oră. Cele mai multe se îndreptau spre Constanța și stațiunile de pe litoral, iar celelalte spre București. Contemplând forfota mașinilor m-am întrebat de ce nu plecam? De ce nu părăseam Cosmeana? Odată ce nu eram în stare să mă lămuresc în privința încurcatei afaceri cu tezaurul ascuns de naziști, afacere care costase viața a doi oameni, ce rost mai avea să rămân? Nu trebuia să mă trudesc prea mult ca să aflu răspunsul: nu plecam din cauza Sandei. O iubeam, nu voiam să mă despart de ea, nu o puteam lăsa singură, tocmai acum când lucrurile păreau mai încâlcite ca oricând.

Deși n-aveam intenția să plec, m-am decis să mă interesez la ce ora erau trenuri spre București. După ce mi-am băut cafeaua m-am dus la gară care, de altfel, nu era departe. Am întrebat-o pe casieră ceea ce mă interesa și, într-o doară, am privit spre peron. Am fost surprins și dezamăgit văzându-i pe cei doi lungani blonzi. Cu rucsacurile în spate așteptau trenul plimbându-se încoace și încolo! Așadar, fuseseră puși în libertate! Faptul mă înfurie, cu toate că nu prea ajutasem autoritățile să obțină dovezi împotriva lor. Ieșind din clădirea gării m-am ciocnit de șeful de post, care, probabil, urmărea de la distanță plecarea celor doi

indivizi. M-a salutat cordial, în schimb eu i-am răspuns destul de morocănos la salut.

— Vreți să ne părăsiți? V-ați luat bilet? m-a întrebat, surâzând ca de obicei.

— Nu, încă n-am de gând să plec de aici, am replicat. În schimb, observ că suspecții sunt gata de drum.

— Nu-i mai puteam reține, zise ofițerul. Sunt cetățeni străini și trebuie să fim deosebit de atenți. Fără suficiente dovezi nu putem aresta oamenii.

— Înțeleg, am murmurat indispus.

— N-ați vrea să servim ceva la bufetul gării? mi se adresă, el, părând a nu fi observat proasta mea dispoziție.

Am acceptat. Poate că discutând cu el aveam să aflu vreo noutate. Ne-am așezat la o masă de unde se putea vedea peronul. Șeful de post a comandat o cafea, iar eu o citronadă rece. Am fost serviți repede. În acea clipă, sosi trenul de București și străinii blonzi se grăbiră să urce. Încă nu terminasem de băut ceea ce comandasem când trenul și porni.

— Urmăritorii și, mai mult ca sigur, ucigașii omului cu valiza au plecat, am spus înciudat. Mâine se vor duce la Otopeni și, într-un ceas-două vor fi acasă „liberi și fericiți”.

— Nici chiar așa, zise zâmbind șeful de post. Nu înseamnă că dacă i-am lăsat liberi, îi lăsăm de capul lor.

Poate că ne veți ajuta și dumneavoastră.

— V-am declarat tot ce știu, m-am grăbit să răspund.

— După cum v-am explicat și altă dată, unele amănunte se pot uita.

— Dacă-mi amintesc de vreunul am să vi-l comunic, l-am asigurat.

— Ar fi bine să urmați exemplul prietenei dumneavoastră.

— Care prietenă?

— Doamna Sanda Mirea, mă lămuri el amabil. Aseară i-a amintit doamnei Todiraș unele amănunte deosebit de interesante, de care aceasta uitase. Desigur din pricina emoției.

— Unele amănunte? am făcut eu pe miratul.

— Da. Pașii, fluieratul, câinii care nu au lătrat… Inteligentă femeie!

— Cine, Mirela Todiraș?

— Mă refer la doamna Mirea.

— Inteligentă și, mai ales, dornică să vă ajute, am spus cu un ton cât se poate de sincer.

— Într-adevăr, foarte dornică, admise șeful de post.

N-a continuat discuția pe această temă, lucru care m-a bucurat.

— Mi-a părut bine că v-am întâlnit, zise el ridicându-se. Acum trebuie să plec. Am treabă la post.

M-am ridicat la rândul meu.

— Mă tem că v-a cam decepționat convorbirea avută cu mine, nu m-am putut stăpâni să remarc.

— Ce vă face să credeți așa ceva? râse el.

— Faptul că nu v-am relatat nimic deosebit, nu v-am destăinuit niciun secret.

— Nu acesta a fost motivul pentru care am vrut să stăm de vorbă, replică, fără să-și piardă buna dispoziție.

— Atunci e O.K., m-am prefăcut eu bucuros. Totuși, trebuie să recunoașteți că superiorul dumneavoastră, tovarășul maior Botea, mă bănuiește.

— Nu vă bănuiește, ci presupune că nu ne-ați spus tot ce știți, ținu el să precizeze.

— Este și părerea dumneavoastră?

— Bineînțeles, răspunse zâmbind.

Sinceritatea lui m-a dezarmat. Ne-am continuat tăcuți drumul. În preajma postului de Miliție ne-am despărțit. Salutul tânărului ofițer a fost și de astă dată cordial.

Trebuie să recunosc că latitudinea lui mă impresionase mai mult decât aș fi vrut. Într-adevăr, situația mea nu era deloc plăcută. Ascunsesem o parte din cele ce știam, însă oamenii legii își dăduseră seama de aceasta. Nu mă putusem decide să relatez fapte care ar fi pus-o pe iubita mea într-o postură deosebit de nefavorabilă, cu implicații neprevăzute, și acum m-aș fi găsit în dificultate dacă aș fi fost nevoit să fac mărturisiri și să mă justific pentru că întârziasem atât de mult să le

aduc la cunoștință autorităților.

Pentru o clipă m-am gândit să mă duc la vilă, însă am renunțat. Nu voiam să dau ochii cu neștiutoarea Mirela și să joc teatru în fața ei. O nouă întâlnire „întâmplătoare" cu șeful de post fiindu-mi la fel de penibilă, m-am hotărât să rămân în camera mea, să citesc.

Am stat așadar în cameră și abia pe la amiază am coborât în restaurantul motelului să iau masa. Am comandat o omletă și o salată, de care abia dacă m-am atins; nu aveam poftă de mâncare, toate mi se păreau anoste. Vederea grupurilor de turiști veseli și gălăgioși îmi mărea indispoziția. De aceea m-am grăbit să mă retrag în camera mea.

Razele soarelui se strecurau prin jaluzelele pe jumătate trase, împodobind podeaua cu dungi de lumină. M-am instalat într-un fotoliu încercând să nu mă gândesc la nimic. O bătaie discretă în ușă mă readuse la realitate. Bănuiam cine venise. M-am grăbit să deschid, cuprins de tulburare. Sanda intră în cameră cu mersul ei de regină sau de zeiță. Târât de un impuls greu de stăvilit, am strâns-o la piept și am sărutat-o. Mă sărută și ea, dar se desprinse repede din îmbrățișare.

— Dragul meu, de ce n-ai venit la vilă? Te-am așteptat.

M-am scuzat, evocând o indispoziție trecătoare. Nu

avea rost să-i explic motivul care mă determinase să ocolesc casa Todiraș.

— Te-am așteptat, repetă Sanda cu reproș. Și nu numai eu, ci și Mirela.

— Cum se simte? Dar Ilinca?

— Biata fată a fost foarte afectată de moartea unchiului ei. Ne-am străduit s-o liniștim și am lăsat-o în grija prietenei sale. Nu are idee de treburile lui Lică. Altfel, desigur că ne-ar fi spus ceva sub efectul șocului resimțit la aflarea tristei vești.

— Nici nu mă așteptam să fie la curent cu „afacerile" lui Lică, am spus eu.

— Maiorul Botea va fi cam dezamăgit când va sta de vorbă cu Ilinca, observă iubita mea.

— Te-am întrebat cum se simte Mirela, i-am amintit.

— Ceva mai bine, de când știe că soțul ei va veni curând.

— I-a telefonat?

— Da. Azi dimineață. I-a povestit despre asasinarea lui Lică și Todiraș i-a promis să vină îndată. Când am să mă reîntorc la vilă s-ar putea să-l și găsesc acolo. Sper că n-ai relatat celor de la Miliție ceea ce ți-am spus eu. N-aș vrea ca Iancu Todiraș să aibă neplăceri.

— Oare? am replicat neîncrezător. Chiar, nu voiai să comunic maiorului sau șefului de post ce am aflat de la tine?

— Firește. Destăinuirile mele îți erau destinate numai ție.

— Atunci, poți să fii liniștită; n-am pomenit despre ele la Miliție.

Am privit-o, încercând să descopăr pe chipul ei frumos o undă de dezamăgire, de părere de rău. N-am descoperit nimic. Dimpotrivă, părea mulțumită.

— Iubitule, ce-i cu tine?

— Ce-mi ascunzi? am replicat.

— Ce să-ți ascund? rosti ea cu tristețe în glas. Știi că nu am secrete față de tine.

— Aș vrea să fie adevărat, am murmurat, ridicându-mă din fotoliu.

Am făcut câțiva pași prin încăpere, încercând să mă stăpânesc.

— Te îndoiești de mine? mă întrebă Sanda cu lacrimi în ochi.

M-am așezat pe pat, lângă ea.

— Cum să nu mă îndoiesc? am spus. Prima dată m-ai mințit. De unde să știu că nu mă minți și acum?

Își lăsă capul pe umărul meu.

— Nu mă crezi? șopti îndurerată.

Părul ei îmi mângâia fața, parfumul ei mă învăluia și buzele ei calde, fremătătoare erau atât de aproape… Am izgonit îndoielile care mă chinuiau și am luat-o în brațe. Patima ne prinse pe amândoi în mrejele ei…

Sanda plecă pe înserat. Clipele de fericire petrecute cu ea nu-mi alungaseră disperarea. O iubeam, dar știam că venise la mine numai ca să se convingă de atașamentul meu, de supunerea mea. Da, vedeam limpede ce scop urmărea și, tocmai pentru că o iubeam și o doream mai tare ca oricând, sufeream. Pe scurt, eram în egală măsură fericit și nefericit.

Aveam impresia că mă sufoc și, după un duș rece, m-am îmbrăcat și am coborât să iau o cafea. În timp ce sorbeam lichidul fierbinte și aromat priveam pe fereastră. La ora aceea circulația era mai redusă și mi-a fost ușor să zăresc mașina lui Todiraș, îndreptându-se spre vilă.

„Așadar, s-a reîntors la Cosmeana", mi-am spus îngândurat.

Am părăsit motelul și am pornit-o pe drumul care ducea la mare, dar… m-am trezit față-n față cu maiorul Botea! Nu mai era posibil să-l ocolesc. Ne-am salutat și, foarte politicos, m-a poftit la postul de Miliție, „să mai discutăm de una de alta". Am acceptat. Ce puteam face? Eram doar în concediu și nu puteam evoca nu știu ce treburi importante.

La post se afla și simpaticul locotenent-major Corban, care cerceta un dosar, notându-și din când în când ceva într-un carnet. Căpitanul Podeanu nu era acolo.

— O cafea? Un suc? mă-ntrebă maiorul.

— Un suc, am răspuns.

Șeful de post aduse dintr-o încăpere alăturată pahare cu suc rece. La invitația maiorului Botea am luat loc și am început să vorbim banalități. Nu-mi venea să cred că fusesem invitat la Miliție numai ca să stau la taclale. Aveam impresia că ofițerii așteptau ceva. Pe măsură ce treceau clipele mă convingeam și mai mult de aceasta. La un moment dat, își făcu apariția căpitanul Podeanu.

— Tovarășe maior, a pornit încoace, rosti el.

Superiorul său nu făcu niciun comentariu, ci continuă să vorbească cu mine.

Curând am aflat ce sau, mai precis, pe cine așteptau oamenii legii. În birou intră Iancu Todiraș. Nu păru deloc încântat când mă văzu, dar se mulțumi să mă ignore. Șeful de post se ridică și-l prezentă superiorilor săi, care se presupunea că nu-l cunosc.

— Asasinarea lui Lică m-a uimit și m-a îndurerat profund, începu Todiraș, după amabilitățile de rigoare. Nu mai vorbesc de soția mea și de nepoata lui. Nu pricep cum de s-a întâmplat o asemenea nenorocire. Din ceea ce mi-a spus soția mea am înțeles că, după părerea dumneavoastră, pe Lică l-a atras cineva în cursă, cineva care-l pândea…

— Așa este, confirmă maiorul. Acest lucru reiese clar din depozițiile a doi martori.

— Prin urmare, odată ce a fost văzut, asasinul vă este

cunoscut, zise Todiraș.

Vorbise calm, însă din glasul lui răzbătea o undă de neliniște.

— Din păcate, nu, îl lămuri maiorul. Martorii nu l-au văzut la față.

— Regretabil lucru, făcu Iancu Todiraș cu un aer dezamăgit.

— Regretabil, într-adevăr, admise maiorul Botea, însă nu ne facem griji; curând asasinul va fi prins.

Ca să fiu sincer, m-a uimit faptul că maiorul îi dezvăluise lui Todiraș că martorii nu le putuseră furniza descrierea exactă a asasinului. N-ar fi fost preferabil să-l lase să creadă contrariul?

— Mi-ați putea spune dacă i-ați telefonat lui Lică Manoilescu de la București? i se adresă maiorul lui Todiraș.

— Când anume?

— Acum două zile. Ia-ți telefonat de la București?

— Da, răspunse Todiraș, după o scurtă gândire.

Am rămas surprins; nu mă așteptasem ca Iancu să recunoască cu atâta ușurință. Dacă ofițerii au fost surprinși la rândul lor, au avut grijă să n-o arate.

— Cam pe la ce oră ați vorbit cu el? întrebă maiorul.

— Pe la zece, răspunse prompt Todiraș. Însă nu lui i-am telefonat, ci soției mele. Voiam să-i comunic că am să mai lipsesc câteva zile. Întâmplător, nu ea, ci Lică a

ridicat receptorul.

Ofițerii schimbară o privire rapidă între ei. Era vădit că promptitudinea lui Todiraș îi descumpănise.

— Deci așa s-au petrecut lucrurile, zise maiorul.

— Exact. Lică mi-a spus că soția mea plecase la plajă, împreună cu doamna Mirea.

— Și i-ați cerut lui Lică să-i comunice doamnei Todiraș că veți mai lipsi câteva zile? întrebă i-ar maiorul.

— Chiar așa, confirmă Iancu.

— Ciudat! observă maiorul. Lică Manoilescu nu i-a pomenit nimic soției dumneavoastră.

— Nu pot înțelege ce l-a îndemnat să procedeze astfel, făcu mirat Todiraș.

— Și nu numai atât: nici măcar nu i-a adus la cunoștință că i-ați telefonat. Ce părere aveți?

— Știu și eu? Purtarea lui mi se pare inexplicabilă.

— Lică avea dușmani?

— N-am auzit să aibă, răspunse Todiraș.

Maiorul Botea îi mai adresă câteva întrebări, cu privire la anturajul lui Lică Manoilescu însă, ca și Mirela, Iancu Todiraș declară că acesta era un om foarte retras.

Aveam impresia că maiorul îi adresa întrebările din simplă rutină, și nu fiindcă se aștepta la vreo revelație surprinzătoare.

— Pentru moment am terminat, îi spuse maiorul în cele din urmă. Nu vă mai reținem.

Todiraș strânse mâna celor trei ofițeri și părăsi postul de Miliție. Pe mine nu se ostenise să mă salute.

— Prin urmare, Iancu Todiraș a recunoscut că a vorbit la telefon cu Lică, zise căpitanul Podeanu ca pentru sine.

— Mda, mormăi maiorul. S-a arătat sincer.

Își aprinse o țigară și, ridicându-se, făcu câțiva pași prin încăpere. Nu-l mai văzusem fumând și m-am mirat.

— Mai degrabă șmecher, observă căpitanul.

— Ai dreptate, admise superiorul lui.

Rămase câteva clipe pe gânduri, apoi se-ntoarse spre mine.

— Mi-ați spus că Iancu Todiraș v-a fost coleg de liceu, deci prieten.

— Nu neapărat, am replicat. Ne cunoșteam de pe băncile liceului, dar nu eram prieteni în adevăratul înțeles al cuvântului.

— Mă rog, dar, oricum, v-a invitat să vă petreceți concediul de odihnă în casa lui, ați locuit la el vreo două săptămâni, continuă maiorul.

— Așa este, am admis.

— Atunci, cum explicați faptul că aici, în birou, nu numai că nu v-a acordat vreo atenție, dar nu v-a spus nici măcar bună ziua?

Am tăcut descumpănit.

— V-ați certat? insistă maiorul.

— Da.

— De ce?

— Dintr-un motiv strict personal, am răspuns.

— Personal?

— Da. N-are nicio legătură cu cazul de care vă ocupați.

Reușisem să dau glasului meu fermitate, însă eram sigur că niciunul dintre ofițeri nu mă crezuse.

Maiorul Botea își stinse țigara și, apropiindu-se de fereastră, privi afară.

— Și cu Durău când v-ați întâlnit? mă întrebă, fără să se întoarcă spre mine.

Luat prin surprindere de întrebarea lui nu mi-am putut reprima o tresărire.

— Cu Durau? am repetat ca un ecou.

— Exact. Când v-ați întâlnit cu el?

— În tren. Am călătorit în același compartiment. Dar am declarat acest lucru.

— Știu. Nu m-am referit însă la întâlnirea din tren. Unde l-ați mai văzut?

— Pe drumul care duce spre plajă, am răspuns.

Eram uluit. De unde cunoștea numele omului cu valiza? Până atunci, la postul de Miliție fusese socotit un necunoscut, odată ce asupra lui nu se găsiseră niciun

fel de acte. În ce mă privește, mă ferisem cu grijă să-i rostesc numele; dacă aș fi făcut-o, ar fi trebuit să intru în amănunte, pe care preferam să le păstrez, cel puțin momentan, pentru mine. Atunci?

— Numai acolo? mi se adresă maiorul.

— Firește, am zis.

— Ciudat, remarcă el. Câteva persoane v-au văzut discutând cu Durău pe plajă. Ați discutat mult timp. Ascunzând unele fapte nu ne ajutați. Dimpotrivă, ne creați greutăți.

— N-am avut intenția să ascund ceea ce știu, am replicat îndată. Pur și simplu am uitat.

— Așa…

Era limpede că nu mă credea. N-ar fi fost de mirare să înceapă să mă bănuiască de-a binelea.

— Și despre ce ați vorbit cu Durău?

— Despre întâmplarea din tren.

— Oare n-ați uitat să ne relatați și alte… amănunte? mă-ntrebă el, privindu-mă cercetător.

Mă simțeam din ce în ce m-ai încurcat. Din fericire, telefonul sună chiar în clipa aceea. Șeful de post ridică receptorul și, după un scurt schimb de cuvinte, îl întinse maiorului.

— E pentru dumneavoastră, îi spuse.

Maiorul Botea vorbi la telefon. Părea foarte mulțumit.

— Deci, e absolut sigur, i se adresă interlocutorului

nevăzut. Da. Bine.

Depuse receptorul în furcă și, cu mulțumirea încă zugrăvită pe față, se-ntoarse spre subordonații săi.

— Se-ntâmplă cam des ca unii să uite unele amănunte atunci când fac declarații, observă el.

— Tovarășe maior, vă rog să mă credeți că, într-adevăr, am uitat să vă relatez convorbirea mea cu Durău, am căutat eu să mă justific. Nu i-am acordat o importanță prea mare.

— Nu m-am referit la dumneavoastră, ci la Iancu Todiraș, precizează Maiorul.

— La Iancu? m-am mirat eu.

— Da. A uitat să ne aducă ia cunoștință un amănunt.

— Ce anume? întrebă căpitanul Podeanu.

— Că în noaptea crimei a părăsit Bucureștiul. Cu mașina.

Cuvintele maiorului mă uimiră. Oare Sanda avea dreptate când susținea că fostul meu coleg îl ucisese pe Lică?

— Venea încoace? se interesă căpitanul.

— Așa se pare, răspunse superiorul său.

Peste câteva minute, deoarece prezența mea nu mai era necesară, mi-am luat rămas bun de la cei trei ofițeri și am plecat. Îmi dădeam seama că, în urma ultimelor date obținute de cei de la Miliție, lațul se strângea tot mai tare în jurul lui Iancu Todiraș. Odată ce îi telefonase

lui Lică și părăsise Bucureștiul în noaptea crimei, ascunzând acest fapt, nu mă mai puteam îndoi că el era ucigașul. Da, Sanda nu se înșelase afirmând că Todiraș își asasinase complicele ca să-i închidă gura pentru vecie. Constatarea mă întrista. Desigur că maiorul Botea și oamenii săi cercetaseră amănunțit toate mișcările lui Todiraș și nu le fusese greu să stabilească în ce fel își petrecuse timpul. M-am îndreptat spre motel pășind încet, ca un somnambul. Îmi era silă de toate și doream din suflet să mă aflu cât mai departe de acele locuri.

Se înnsera. Ferestrele caselor se luminau pe rând. Un șuvoi de mașini, de toate mărcile și culorile, se scurgea pe șosea spre Constanța, turiștii se grăbeau să ajungă la destinație înainte de căderea nopții. Una sau două dintre ele opriră la Cosmeana și ocupanții lor, încărcați cu bagaje dar bine dispuși, intrară în holul motelului.

Ajuns, în sfârșit, în camera mea, m-am apropiat de fereastra care dădea spre mare. Valurile se rostogoleau alene, mânate de o briză blândă. Câteva perechi de îndrăgostiți adăstau[16] îmbrățișate în umbra stâncilor. Priveliștea pașnică nu izbutea să-mi izgonească din minte cele aflate în după-amiaza aceea la postul de Miliție. Deodată am tresărit.

„Oare ce-l determinase pe maiorul Botea să-mi spună

[16] A aștepta cu nerăbdare.

ce i se telefonase de la București? De ce trebuise să-mi aducă la cunoștință că se afla în posesia unor dovezi în stare să-l incrimineze pe fostul meu coleg? În definitiv, maiorul, justificat de altfel, nu avea încredere în mine, își dăduse seama că nu-i declarasem tot ce știu. Atunci de ce mi se destăinuise? Nu se temea că-l voi pune la curent pe Todiraș?"

Pentru câteva clipe am rămas locului descumpănit, apoi un gând îmi sfredeli mintea. Dacă o făcuse fiind sigur că n-aveam să apuc să-l anunț pe fostul meu coleg de pericolul care-l paște, deoarece avea intenția să-l aresteze chiar în seara aceea? Presupunerea mea părea plauzibilă și m-am simțit îmboldit s-o verific. Am ieșit deci în grabă din motel și m-am îndreptat spre vilă, având grijă să mă ațin în umbră ca să nu fiu văzut. Stând în dosul unui tufiș des am privit cu atenție vila. Iancu Todiraș, soția lui și Sanda cinau în cerdac. De la punctul meu de observație îi puteam vedea foarte bine, mai ales datorită becului agățat chiar deasupra mesei. Mâncau și discutau liniștiți. Am iscodit împrejurimile cu privirea. Nu se vedea niciun milițian. Am stat acolo aproape un ceas și jumătate. Ocupanții vilei s-au dus la culcare, fără să se întâmple nimic. Însemna că mă înșelasem asupra motivului care-l determinase pe maiorul Botea să-mi arate atuurile ce deținea.

După o scurtă plimbare, m-am reîntors la motel și am

urcat în camera mea. Nu-mi era foame. Ca să scap de gândurile chinuitoare m-am culcat. Am izbutit să adorm cu greu și somnul mi-a fost bântuit de coșmaruri. Spre ziuă, m-am trezit scăldat în sudoare. Mă simțeam mai obosit decât atunci când mă culcasem.

Nu, nu mai puteam continua astfel. Trebuia s-o conving pe Sanda să vină cu mine la București. De altfel, vrând-nevrând, eram nevoit să plec; peste o săptămână concediul meu expira. Speram că ofițerii care anchetau cele două crime comise la Cosmeana nu aveau să se opună plecării mele. În sinea mea mă temeam că ei s-ar fi putut împotrivi să plec, deoarece știau că nu le declarasem totul.

Dimineața am petrecut-o citind în micul parc din preajma motelului. Mă așteptam, din minut în minut, să aflu de arestarea lui Todiraș. A venit însă amiaza fără să se întâmple nimic. Nu-mi ardea de mâncare, așa că la prânz m-am mulțumit cu un sanviș și o cafea. Prin vitrinele largi ale restaurantului le-am zărit pe Sanda și Mirela revenind de la plajă însoțite de Iancu Todiraș. Mergeau încet și discutau între ei. Se părea că mă frământam mai mult decât dânșii…

Tocmai îmi beam cafeaua, care se răcise de-a binelea, când în restaurant intră șeful de post. Nu m-am mirat văzându-l; mă așteptam să apară. Se arătă bucuros că mă vede și, la invitația mea, se așeză la masa la care

stăteam. Comandă o gustare și un suc rece, apoi mă privi și îmi zâmbi.

— Azi n-ați fost pe plajă, mi se adresă.

— N-am avut chef, am replicat morocănos.

— În schimb prietenii dumneavoastră și-au petrecut întreaga dimineață scăldându-se în mare și prăjindu-se la soare, mă informă, la fel de zâmbitor.

— Treaba lor, deși cred că Iancu Todiraș ar face mai bine să se arate mai preocupat de situația dificilă în care se găsește.

— Se găsește într-o situație dificilă? zise ofițerul.

— Desigur. Știți ca și mine că superiorul dumneavoastră îl bănuiește a fi ucigașul lui Lică.

Observația mea păru să-l amuze.

— Ca să fiu sincer, tovarășul maior nu prea obișnuiește să-și dezvăluie gândurile. Prin urmare, nu pot afirma dacă-l bănuiește sau nu pe fostul dumneavoastră coleg de liceu.

— Bine, dar ieri, când am fost la post, tovarășul maior Botea spunea că Todiraș a părăsit capitala în noaptea crimei.

— E adevărat. Așa i se raportase prin telefon.

— Vedeți? I-ați pus întrebări în acest sens lui Iancu? m-am interesat.

— Până în prezent, nu.

— Cum se poate? Era vorba de un indiciu important!

mi-am exprimat eu mirarea.

— Tocmai pentru că este un indiciu important, tovarășul maior a vrut să-l verifice mai temeinic. Și dumneavoastră ce-ați mai făcut? Cum v-ați petrecut timpul?

— M-am plimbat de unul singur și pe urmă am stat în camera mea.

Am observat că răspunsul meu îl dezamăgise. Oare ce se așteptase să fac?

— Dacă nu sunt indiscret, am spus, aș dori să vă întreb cum de ați aflat că numele omului din tren este Durău? După câte știu, asupra cadavrului său nu s-au găsit niciun fel de acte.

— Foarte simplu, mă lămuri șeful de post, fără să facă vreo aluzie la indiscreția mea. Am dat semnalmentele sale unde trebuia și s-a stabilit că respectivul intrase la noi în țară cu câteva săptămâni în urmă. Avea pașaport în regulă, ca cetățean austriac.

„Acum, precis că are să mă chestioneze cu privire la Durău”, mi-am spus.

Se dovedi că mă înșelasem. Locotenentul-major Corban nu-mi adresă nici o altă întrebare. Mai zăbovi puțin apoi plecă. L-am urmărit cu privirea în timp ce se îndepărta, întrebându-mă ce-l determinase să vină la masa mea. Desigur, dorise să afle de la mine ceva. Oare reușise? Doar eu fusesem acela care pusese întrebări.

Însă… cine știe?

Curând, am părăsit și eu restaurantul și am urcat în camera mea. Înciudat, am constatat că pe măsură ce treceau clipele nerăbdarea mea creștea; abia așteptam ca Sanda să fie iar lângă mine, s-o strâng în brațe. Nu-mi promisese, dar știam că va veni la mine. Și așa se întâmplă. Cam la vreo oră de când mă retrăsesem în cameră, iubita mea se ivi în prag. Purta o rochie subțire de mătase albastră, închisă în față cu nasturi argintii. Am îmbrățișat-o și am tras-o spre pat. Și-a scos repede rochia și s-a ghemuit în brațele mele; întocmai cum dorisem. Am strâns-o la piept și am sărutat-o. Pentru o vreme, m-am lăsat pradă patimei care mă mistuia, pierzând noțiunea timpului și a locului…

Ceva mai târziu, culcați unul lângă altul, ne-am aprins câte-o țigară. Fumam în tăcere. Sanda a început prima discuția.

— Îmi închipui cât de neplăcut a fost pentru tine când l-ai întâlnit ieri pe Todiraș la postul de Miliție, îmi zise ea.

— Într-adevăr, n-a fost plăcut. Dar, de unde știi că l-am întâlnit acolo?

— Ne-a povestit chiar el, Mirelei și mie.

— A, așa… Maiorul Botea i-a pus o serie de întrebări și, cu acest prilej, Iancu a recunoscut că vorbise la telefon cu Lică. Chipurile, voise să-i telefoneze Mirelei,

însă s-a întâmplat ca Lică să ridice receptorul.

— Și p-asta ne-a spus-o.

— Este, totuși, ceva ce nu v-a povestit, deoarece nici el nu-l știe, am replicat.

— Ce anume? făcu Sanda interesată.

I-am relatat despre comunicarea primită de maiorul Botea, cu privire la faptul că Todiraș părăsise Bucureștiul în noaptea când a fost asasinat Lică Manoilescu. Iubita mea nu păru prea impresionată de această veste.

— Prin urmare, maiorul, deîndată ce a aflat noutatea s-a grăbit să ți-o comunice ție! făcu ea zâmbind.

Ironia din glasul ei mă descumpăni.

— Exact, am răspuns.

— Te bucuri cumva de încrederea celor de la Miliție?

— Da de unde. Dimpotrivă; bănuiesc că nu le-am declarat tot ce știu. Mai precis, mi-au dat de înțeles că sunt la curent cu faptul că le-am ascuns unele date interesante.

— Și, cu toate acestea, ți-au făcut niște confidențe deosebit de importante, observă ea cu malițiozitate. Nu ți se pare ciudat?

— Ai dreptate, e ciudat, am admis. Nu pricep însă de ce au procedat astfel?

Sanda zâmbi cu condescendență.

— Pentru un motiv foarte simplu, dragul meu, zise ea

aplecându-se spre mine și sărutându-mă pe tâmplă. Voiau să-i comunici lui Todiraș cele aflate de la ei.

— Crezi că…

Mi-am lăsat fraza neterminată. Trebuia să recunosc că raționamentul Sandei era corect. Nu exista altă explicație pentru „încrederea" pe care mi-o arătase maiorul Botea. Era un ofițer preia experimentat ca să pot presupune că se apucase așa, tam-nesam, să-mi facă mie confidențe în legătură cu cazul pe care-l ancheta.

— Voia să-i comunic lui Todiraș că… Bine, dar de ce? De ce?

Sanda rămase câteva clipe pe gânduri, apoi, cu mișcări încete, își stinse țigara.

— Nu-i ușor de răspuns, rosti ea în cele din urmă. Fie că voiau în felul acesta să vadă cum va reacționa Todiraș, fie că este o verificare…

— Verificare? am exclamat.

— Da. S-ar putea ca maiorul și subordonații lui să nu aibă, în realitate, niciun fel de date cu privire la așa-zisa reîntoarcere a lui Todiraș la Cosmeana în noaptea crimei. Și, neavându-le, încearcă să le obțină prin această… manevră.

— E imposibil! am protestat. Doar eram acolo când i s-a telefonat maiorului!

— Cât ești de naiv, iubitule! zise Sanda, zâmbind din nou. Cineva i-a telefonat acelui inteligent maior, dar de

unde știi tu cine era și ce i-a spus?

Am privit-o stupefiat. Trebuia să recunosc că, și de data asta, avea dreptate; n-aveam certitudinea că, într-adevăr, i se adusese la cunoștința maiorului ceea ce-mi spusese el! Deodată, mi-a venit în minte și recenta întâlnire „întâmplătoare" din restaurantul motelului cu zâmbitorul șef de post. Atunci, mă tot întrebasem ce urmărise, ce intenționase să afle de la mine. Datorită spuselor Sandei aveam răspunsul: dorise să știe dacă-l prevenisem pe Todiraș! Da, asta era!

— S-ar putea, am murmurat uluit.

— Nu „s-ar putea", ci „mai mult ca sigur", zise cu hotărâre Sanda.

Ar fi trebuit să-i fiu recunoscător că-mi deschisese ochii, dar… nu eram. Ca și altădată, aș fi preferat ca iubita mea să fie mai puțin descurcăreață în asemenea chestiuni. N-avea rost însă să-i fac reproșuri.

— Și ce propui? m-am mulțumit s-o întreb.

Își puse capul pe umărul meu și, pentru câteva clipe, rămase tăcută.

— Cred că cel mai bun lucru pe care-l avem de făcut este să plecăm de aici. Cine știe ce se mai poate întâmpla.

Cuvintele ei m-au bucurat nespus. Doar intenționam s-o conving să vină cu mine.

— Ai vrea să plecăm la București?

— Da.

— Când?

— Cât mai repede.

— Bine că te-ai hotărât, am spus eu încântat. Ce faci însă cu Mirela și cu Iancu? Cum ai să le explici brusca ta dorință de a părăsi Cosmeana? Doar ești invitata lor…

— Am să găsesc eu o justificare, replică sigură de sine.

N-aveam motive să mă îndoiesc de capacitatea ei de a „se descurca". Așa că ne-am înțeles ca după ce va aranja lucrurile cu soții Todiraș să-mi dea de știre ca să putem pleca. Eram foarte mulțumit; îmi dădeam și eu seama că devenise nu numai inutil, ci și primejdios să ne mai prelungim șederea la Cosmeana. Însă, din nefericire, n-a fost să fie așa cum plănuisem…

Pe la nouă dimineața, Ionel, un băiat care locuia în vecinătatea familiei Todiraș, se prezentă la motel.

— Doamna Sanda vă roagă să veniți imediat la vilă, îmi transmisie el, plin de importanță, mesajul iubitei mele.

— S-a întâmplat ceva? l-am întrebat cuprins de îngrijorare.

— Nu știu. Are să vă spună doamna, zise Ionel și plecă îndată.

Stăpânit de neliniște, m-am grăbit să mă duc la vilă. Sanda mă aștepta lângă poarta grădinii.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

— Todiraș a dispărut, rosti ea repede.

— A dispărut? Cum așa? am exclamat. Când?

Avalanșa mea de întrebări o descumpăni.

— Știu și eu? Probabil că în zori, spuse ea. Oricum, aseară am cinat cu toții, părea calm, chiar bine dispus. Și, dimineața, nu mai era…

— Nu mai era! am repetat din ce în ce mai uimit.

— Acum, vino să mergem în casă, mi se adresă Sanda, luându-mă de braț. Mirelei să-i spui că ai trecut să-ți iei rămas bun.

— Bine, am zis.

Eram nemulțumit; nu-mi surâdea deloc ideea să mă prefac în fața fostei mele gazde că n-am habar de dispariția soțului ei.

Mirela se afla în camera de zi. Stătea ghemuită într-un fotoliu și tristețea chipului ei îmi strânse inima.

— A, tu erai, Sergiule, spuse ea când mă zări. Nu știam cu cine sită Sanda de vorbă.

Părea tristă, dar nu îngrijorată, și speriată, așa cum, în mod normal, iar fi trebuit să fie dacă n-ar fi știut unde-i este soțul. La-nceput, constatarea aceasta mă puse în încurcătură. Curând însă am ajuns la concluzia că explicația nu putea fi decât una singură: soțul ei îi comunicase că pleacă!

Cu o răceală care mă surprinse, Mirela mă invită să iau loc.

— Nu, mulțumesc, am replicat. Am venit numai pentru câteva minute, ca să-mi iau rămas bun.

— Te-ai hotărât să pleci?

Se vedea că Mirela pusese întrebarea într-o doară, nu dintr-un interes real; simplă rutină.

— Da. Și am vrut să-ți mulțumesc pentru amabila găzduire.

Mirela încercă zadarnic să schițeze un surâs.

— N-a fost o găzduire prea reușită, observă cu un ton obosit.

Mă pregăteam să protestez, când se auzi soneria de la intrare. Ne-am privit neliniștiți.

— Oare cine-o fi? murmură Mirela pălind.

— Vedem imediat, am spus, oferindu-mă să deschid eu ușa.

Și, am văzut. Era maiorul Botea și locotenentul-major Corban.

— Iată că ne întâlnim din nou, mi se adresă cu vădită ironie maiorul.

I-am condus în camera de zi. Sanda, ușor tulburată, îi salută cu o înclinare a capului. Mirela, palidă și străduindu-se fără succes să pară calmă, le ieși în întâmpinare.

— Stimată doamnă, ne scuzați că vă deranjăm, i se adresă maiorul, însă am dori să stăm puțin de vorbă cu soțul dumneavoastră.

Mi-am dat seama că o privea cu milă.

— Regret, dar soțul meu nu este aici, reuși ea să îngâne.

— Vine mai târziu? La ce oră să-l căutăm? se interesă pe un ton amiabil maiorul Botea.

Mirela păli și mai tare, dar izbuti să se stăpânească. Situația ei nu era deloc de invidiat. Din nefericire, nu puteam face nimic ca s-o ajut. Nefiind la curent cu acțiunile lui Iancu Todiraș, dacă aș fi intervenit în discuție n-aș fi reușit altceva decât să încurc și mai rău totul. De aceea am preferat să tac.

— Nu vine, răspunse în cele din urmă Mirela. Soțul meu a părăsit Cosmeana.

— Când?

— Mi se pare că azi-dimineață.

— Nu sunteți sigură? insistă maiorul.

— Știți… era în zori. Dormeam și Iancu m-a trezit ca să-și ia rămas bun. Nu m-am uitat la ceas. După plecarea lui am… am adormit din nou. Da, am adormit și… și… De aceea nu pot preciza la ce oră a plecat.

Mirela era o femeie sinceră, cu suflet deschis, nu se pricepea să mintă. Se bâlbâia într-un mod lamentabil. O compătimeam din toată inima și, eram sigur, la fel ca mine simțeau și cei doi ofițeri.

— Nu v-a explicat ce l-a determinat să plece cu noaptea-n cap? o întrebă maiorul.

— Mi-a explicat, el… sigur că mi-a explicat, se grăbi să-l asigure Mirela.

— Ce anume v-a spus?

— A… a fost silit să plece din cauza unor probleme urgente de serviciu. Da, de serviciu. Mi-a… explicat foarte clar.

— Așadar, s-a dus la București?

— Bineînțeles, acolo s-a dus, zise Mirela Todiraș, căutând să dea vocii sale oarecare fermitate.

— A plecat cu mașina?

Tânăra femeie tăcu descumpănită. Se vedea cât de colo că nu era în stare să mintă și, de aceea, era un adevărat chin să inventeze răspunsuri la întrebările maiorului. Sanda, calmă și enigmatică, urmărea scena fără să intervină în discuție.

— N-aș putea preciza, reuși să spună Mirela. Cred că da, însă nu sunt sigură.

Mi-am dat seama că maiorul Botea pusese această întrebare ca să se convingă – dacă mai era nevoie! – că Mirela Todiraș mințea.

— Dar, pentru ce îl căutați pe soțul meu? continuă ea. Poate vă pot ajuta.

— Voiam să-i punem câteva întrebări, o lămuri maiorul zâmbind. Ei, ce să facem? Am avut ghinion. O să discutăm cu soțul dumneavoastră când are să se întoarcă la Cosmeana. Pentru că are să se întoarcă, nu?

— Firește, îl asigură Mirela, doar concediul nostru nu s-a terminat încă.

— În acest caz, vom reveni, zise maiorul Botea. Vă rugăm să ne scuzați pentru deranj.

Cei doi ofițeri, ieșiră conduși de Sanda. Deîndată ce părăsiră încăperea, Mirela se prăbuși pe divan și izbucni în plâns.

— Pot să-ți fiu de folos cu ceva? am întrebat-o mâhnit că o vedeam pe vesela și șăgalnica Mirela într-o asemenea stare.

— Nu, cu nimic, murmură ea printre suspine.

Am înțeles că prezența mea acolo nu mai avea rost, ba chiar devenea inoportună.

— Rămâi cu bine, Mirela și, încă o dată, îți mulțumesc pentru tot, am spus și m-am grăbit s-o las singură.

Sanda îi condusese pe ofițeri și mă aștepta în cerdac.

— Totul este cât se poate de limpede, îmi zise când mă văzu.

— Ce este limpede? am replicat.

— Că au venit să-l aresteze, șopti ea.

— Crezi?

— Nu încape îndoială.

— Și Todiraș, bănuind ce-l așteaptă a șters-o, am rostit eu privind-o cu atenție.

— Chiar așa. Și-a dat seama ce urmează și a plecat la timp.

— Oare și-a dat seama singur sau a fost ajutat de cineva ca să-și dea seama? am întrebat-o apucând-o de umeri și silind-o să mă privească.

— „Cineva”? făcu Sanda mirată. Presupui că Iancu Todiraș a fost avertizat de cineva? Dar, de către cine?

Privirea ei nevinovată nu m-a convins deloc.

— Asta aș vrea să știu și eu, am spus pe un ton tăios.

— Ce încerci să insinuezi? mă înfruntă ea.

Nu „încercam” să insinuez; eram sigur că iubita mea fusese acel „cineva” care-l avertizase pe Todiraș. Nu înțelegeam însă de ce o făcuse. Ce urmărea? Firește, maiorul Botea și locotenentul-major Corban țineau foarte mult ca eu să-i spun fostului meu coleg de liceu ce li se comunicase, chipurile, despre sosirea lui la Cosmeana în noaptea asasinării lui Lică. Eu însă *nu îi spusesem nimic* lui Iancu. Atunci?

— Numai tu îl puteai pune în gardă că ofițerii care anchetează asasinarea lui Lică Manoilescu au cunoștință de faptul că în noaptea crimei a venit la Cosmeana, aproape că am strigat. Așa-i că tu ai făcut-o?

Obrajii palizi ai Sandei se-mpurpurară dintr-o dată și în ochii ei violeți, atât de dragi mie, se iviră scântei de mânie.

— Ei, bine, eu l-am prevenit pe Iancu Todiraș! exclamă furioasă. Eu, eu! Nu trebuia să-l previn?

— Așadar, recunoști, am murmurat pe un ton obosit.

Nu puteam crede că procedase astfel ca să facă jocul anchetatorilor, cum nu puteam crede că o îndemnase la aceasta prietenia pentru Todiraș. Ce ascundea, ce urmărea femeia pe care o iubeam?

— Nu trebuia să-l previn? repetă ea, ceva mai potolit.

— Problema pentru mine nu este dacă trebuia să o faci sau nu, ci *motivul* care te-a îndemnat să-l alarmezi pe Iancu. Asta aștept să-mi explici.

Nu apucă să-mi răspundă. În ușa care dădea în cerdac se ivi Mirela, înlăcrimată, cu batista mototolită în pumn.

— Sanda, nu vii? zise ea cu glas tremurat, de nerecunoscut. Nu mă simt bine.

— Îți explic altă dată, îmi șopti Sanda, apoi se apropie îngrijorată de nefericita Mirela.

Am pornit încet spre motel. Pentru mine un lucru era clar: comunicându-i lui Iancu Todiraș cele aflate de la mine cu privire la bănuielile anchetatorilor, Sanda îl determinase pe acesta să comită o mare greșeală. Fuga lui nu făcea decât să confirme, să întărească bănuielile care planau asupra lui.

Ajuns la motel, m-am retras în camera mea într-o dispoziție cât se poate de proastă. Eram decis să nu cobor nici la rână. Nu-mi ardea de mâncare, și, de altfel, nu voiam să dau ochii cu zâmbitorul șef de post sau cu atât de subtilul sau superior. Ca să scap de gândurile care mă chinuiau, am înghițit două somnifere și,

curând, m-am cufundat într-un somn ca de plumb.

10

Din cauza dozei duble de somnifere m-am trezit târziu. Mă simțeam destul de odihnit, însă capul îmi era greu. După un duș rece, înviorător, m-am îmbrăcat și am coborât în restaurantul motelului. Abia mă așezai la masă, când un funcționar de la recepție îmi aduse un plic.

— Vi l-a adus un băiat acum vreun ceas și jumătate. Am bătut la ușa dumneavoastră, dar nu răspundeați, așa că…

— Bine, bine, l-am întrerupt, luând plicul. Nu v-am auzit pentru că dormeam. Vă mulțumesc.

Băiatul care-mi adusese mesajul nu putea fi decât același de ieri; îl trimisese, desigur, Sanda. Oare ce se mai întâmplase? Cu mișcări febrile am rupt plicul și am scos hârtia pe care o conținea. Nu mă înșelasem. Era o misivă de la iubita mea.

„Te rog ca deîndată ce primești prezentul bilet să vii la vilă. Te aștept. Sanda”.

Cuprins de neliniște, am renunțat să-mi beau cafeaua și am pornit în grabă spre vilă. Sanda îmi ieși în întâmpinare în cerdac.

— Credeam că nu mai vii, exclamă ea când mă văzu.

— Scuză-mă, din vina mea ți-am primit abia acum biletul. Ce s-a întâmplat?

— La loc și am să-ți spun, zise ea așezându-se pe unul din fotoliile de trestie din cerdac.

— Mirela unde-i?

— Tocmai despre dânsa e vorba. A plecat. Azi-dimineață.

— A plecat? am îngăimat cuprins de uimire.

— Da. Firește, nu s-a ascuns de mine. Și-a luat că mas bun și m-a rugat când voi părăsi la rândul meu vila să las cheile la Ilinca.

Nu știam ce să mai cred. Am privit în jur, de parcă aș fi putut descoperi ceva care să mă ajute să înțeleg. Timpul era minunat, soarele învăluia firea într-o plasă strălucitoare de raze și florile își răspândeau parfumul cu dărnicia obișnuită. Pe deal, ruinele castrului roman păreau poleite cu aur. Nu, nimic nu se schimbase în jur, nimic nu mă putea ajuta.

— A plecat! am repetat. Cum se poate? Așa, dintr-o dată…

Sanda se aplecă spre anine și mă sărută ușor pe obraz.

— Dragul meu, dar nu pricepi? Mirela era înțeleasă cu soțul ei. El nu putea pleca cu mașina lui sau cu trenul. Se temea să nu fie urmărit. A plecat deci pe jos, s-a ascuns undeva printre stânci și Mirela va trece pe acolo cu o mașină de împrumut și-l va lua.

— Mașină de împrumut? m-am mirat.

— Da. A împrumutat-o de la un vecin, cu care sunt prieteni. Asta însă n-are importanță. Principalul este că, astfel, Todiraș va reuși poate să scape. După câte știu are un pașaport cu vizele în ordine. Urma să plece îndată după concediu în străinătate, în interes de serviciu. Dacă Miliția nu dă alarma, va putea s-o șteargă chiar mâine și…

— Văd că ești la curent cu toate, am întrerupt-o. Ți le-a spus el?

— Nu el, ci Mirela.

— Și crezi că planul lui Todiraș are șanse de reușită?

— Nu știu și nici nu mă interesează.

— Mie treaba aceasta cu fuga soților Todiraș mi se pare tare încurcată. Nu pricep nimic. Tu, în schimb, pari foarte lămurită.

— Dacă te-ai strădui un pic punându-ți mintea la contribuție, te-ai lămuri și tu.

— Ce să fac, am replicat ironic, eu gândesc mai încet. Nu izbutesc să țin pasul cu tine.

Sanda își dădu seama că mă jignise. Cu un gest adorabil își lăsă capul pe umărul meu.

— Iubitule, ce rost are să ne certăm pentru alții? Mirela și soțul ei au procedat cum au socotit de cuviință. Treaba lor. Noi să ne vedem de ale noastre.

Părut ei îmi mângâia obrazul și parfumul ei mă

învăluia trezind în mine amintirea unor clipe dragi, de neuitat.

— Ai dreptate, am admis, învins încă o dată de farmecul ei. Ce propui să facem?

— Să plecăm și noi.

— Este o idee foarte bună. Fă-ți bagajele. Mă duc să iau bilete.

— Nu vom pleca cu trenul, ci cu mașina.

— Care mașină?

— A mea.

Am privit-o surprins.

— Ai venit aici, la Cosmeana, cu mașina?

— Bineînțeles. Se află în garajul vilei.

— Până acum nu mi-ai pomenit despre asta, am spus pe un ton de dojana.

— N-a fost cazul, zise ea zâmbind. Prin urmare, vom pleca cu mașina mea.

— N-am nimic împotrivă, am acceptat. Și cu tezaurul acela cum rămâne?

— Am renunțat la el. Numai necazuri și nenorociri a adus tuturor. Nu-mi mai trebuie.

— Vorbești serios? am întrebat-o neîncrezător.

— Dragă Sergiule, am pătimit destule din cauza acestui ipotetic tezaur. Nu vreau să mai aud de el. Abia aștept să părăsesc Cosmeana.

— Și, când plecăm? am întrebat-o, încercând să dau

crezare spuselor ei cu privire la comoara ascunsă de naziști.

— Acum este aproape amiază. Du-te la motel să-ți strângi lucrurile. Eu am să fac la fel și, totodată, am să arunc o privire mașinii. Am să mă odihnesc puțin, am să-i las Ilincăi cheile și, pe înserat, am să trec pe la motel să te iau.

— Pe înserat?

— Da. Pe la cinci și jumătate. E preferabil să călătorim pe răcoare.

Mi-am luat rămas bun de la ea și am pornit spre motel. În ușa postului de miliție l-am zărit pe plutonierul Duică. Ne-am salutat și, într-o doară, l-am întrebat unde este șeful său. Ca să fiu sincer, faptul că nu-l zărisem încă în dimineața aceea mă intriga.

— Este plecat, răspunse prompt subofițerul.

— Și tovarășul maior Botea? Aș putea vorbi cu dânsul?

— Nu. Și dumnealui lipsește. Numai mâine îl puteți găsi, mă lămuri el.

— Bine, am să trec mâine, am răspuns și mi-am continuat drumul.

Pentru mine lucrurile erau clare. Cei doi ofițeri porniseră, desigur, în urmărirea Mirelei. Precis că după „dispariția" soțului ei n-o scăpaseră o clipă din ochi și când ea părăsise Cosmeana ca să-l întâlnească pe Iancu,

o urmăriseră. Erau convinși că Mirela avea să-i conducă la locul unde se afla ascuns Todiraș. Faptul mă întrista. Mirela fusese pentru mine o gazdă deosebit de primitoare și amabilă, așa că suferințele prin care trecea și avea să mai treacă nu mă lăsau indiferent. Chiar și soarta lui Iancu mă afecta, deși-l socoteam vinovat. Doar fusesem colegi de liceu, și mă găzduise în casa lui.

Ajuns la motel mi-am aranjat valizele și am servit un prânz ușor. Am zăbovit în restaurantul motelului sperând că forfota din jur va alunga gândurile neplăcute care mă chinuiau.

La ora fixată, Sanda opri mașina, o Dacie 1300, în fața motelului. Mi-am pus valizele în port-bagaj și m-am instalat lângă ea. Porni deîndată.

În timp ce străbăteam străduțele liniștite ale micii localități, m-am simțit copleșit de tristețe. Petrecusem la Cosmeana zile și nopți fericite, care acum aparțineau trecutului. Cum trecutului aparțineau voioșia și buna dispoziție care mă stăpâniseră la sosire. Ce-i drept, Sanda era lângă mine și, în ciuda celor întâmplate, o iubeam cu aceeași patimă de la început, dar, oare, ce ne rezerva viitorul?

Cufundat în gânduri cum eram n-am prea dat atenție traseului ales de Sanda, care șofa cu mare siguranță. De aceea, am fost foarte surprins când, revenind la realitate, am constatat că părăsise șoseaua și acum

înaintam pe un drumeag destul de îngust și presărat cu pietre. Surprinderea mea a crescut când am observat că drumeagul respectiv ocolea dealul pe creasta căruia se înălțau falnicele ruine ale castrului roman!

— De ce ai luat-o pe aici? am întrebat-o pe Sanda. Ea opri motorul și se-ntoarse zâmbind spre mine.

— Pentru că doream să vizitez ruinele, îmi răspunse. Încă e lumină, deci le…

— Ce idee năstrușnică! am exclamat întrerupând-o.

— Mai degrabă capriciu de femeie, zise ea. Nu voiam să părăsesc Cosmeana fără să arunc o privire castrului. Nu-i greu să ajungem sus și, de acolo, desigur că vom avea o priveliște minunată asupra împrejurimilor. Știi foarte bine că totdeauna am dorit să le vizitez, dar Todiraș s-a opus.

N-am contrazis-o, deși, după câte-mi aminteam, atunci când Mirela și cu mine ne exprimasem dorința de a urca până la acele vestigii ale antichității romane, ea nu ne susținuse niciodată. În privința fostului meu coleg de liceu avea dreptate; totdeauna ni se împotrivise.

„Da, Iancu nu se arătase nicicând dispus să facem o excursie până la castru, mi-am spus. Dar, de ce?”

Și, brusc, ca într-o străfulgerare, mi-am amintit că Durau, omul cu valiza, deși avea bani asupra lui, „obișnuia să doarmă în ruinele castrului roman”, după cum stabiliseră anchetatorii. Și Lică Manoilescu tot în

acest loc își așteptase asasinul. Ce rol jucau ruinele în povestea asta? Și „capriciul” Sandei? De ce alesese un moment atât de puțin potrivit ca să le admire? Nu cumva, contrar celor afirmate, o mai atrăgea încă tezaurul? Nu cumva, aurul și bijuteriile se aflau ascunse chiar în ruinele străvechiului castru roman?

M-am întors spre Sanda, decis s-o întreb ce însemna noua ei manevră. N-am apucat însă. De după o grămadă de stânci se ivi Iancu Todiraș cu un pistol în mână! Am rămas mut de uimire. Sanda vru să pornească, însă el îndreptă arma spre dânsa.

— Dacă încerci să pornești motorul, te ucid! îi strigă fostul meu coleg, cu chipul schimonosit de un rictus amenințător.

Sanda nu se mai clinti.

Todiraș se sui pe scara mașinii și lipi pistolul de tâmpla Sandei.

— Condu mașina în dosul tufișurilor acelea, îi porunci el. Șoseaua e aproape și n-am chef să fim reperați.

Iubita mea se supuse fără să crâcnească. Opri Dacia la locul indicat.

— Acum coborâți, ne porunci el iar cu glas tăios.

Ne-am supus sub amenințarea armei. Am aruncat o privire în jur. Abia atunci am observat că, la dreapta, o cărăruie abruptă ducea la șoseaua principală, a cărei

panglică asfaltată se ivea, ici-colo, din dosul stâncilor și al tufelor țepoase. Todiraș îmi observă direcția privirii și se încruntă.

— Până în prezent te-ai purtat destul de prostește, mi se adresă pe un tot mai degrabă compătimitor decât amenințător. Te asigur că nu-i momentul potrivit să faci pe deșteptul. Stai pe bolovanul acela și nu te mișca.

M-am conformat. Eram sigur că fostul meu coleg, în starea în care se afla, n-ar fi ezitat să mă ucidă.

— Așează-te și tu, se răsti la Sanda. Lângă el.

Ea se supuse. Iancu ne avea pe amândoi în bătaia armei sale. Oare de unde o procurase? Părea nouă-nouță.

— După cum vezi, îi zise el Sandei, planul tău de a mă distruge a eșuat.

— Am vrut să te ajut, ripostă ea.

— Să mă ajuți? De aceea ai făcut tot posibilul ca să arunci bănuielile asupra mea?

— Nu înțeleg la ce te referi, rosti Sanda liniștit.

— Biata naivă, nu înțelege! o ironiză Todiraș. Așadar, numai din întâmplare ai pomenit anchetatorilor de pașii aceia auziți noaptea, de influența mea asupra lui Lică și de multe altele?

— Intențiile mele au fost bune, protestă ea fără multă convingere.

— Cineva spunea că și iadul este pavat cu bune

intenții, i-o-ntoarse Iancu furios. Sunt sigur că și povestea cu comunicarea telefonică primită de maior cu privire la venirea mea la Cosmeana în noaptea uciderii lui Lică a fost tot o născocire a ta.

— Greșești, replică Sanda.

— Așa-i, am socotit eu oportun să intervin în disputa lor. Eram la postul de Miliție când maiorul Botea a primit comunicarea la care te referi.

— Iar tu te-ai grăbit să-i spui ei ce-ai aflat.

— Da, eu i-am spus, am recunoscut.

— Și această preamilostivă doamnă m-a prevenit ca să mă salveze! zise Todiraș. Crezi că voia, într-adevăr, să mă salveze?

Nu, nu credeam acest lucru. Trebuia să admit că fostul meu coleg avea dreptate: Sanda Mirea făcuse tot posibilul ca să arunce bănuielile miliției asupra lui. Tot ea îl determinase să fugă, ceea ce constituia o mare greșeală. Am tăcut și am căutat să mă așez ceva mai comod pe bolovanul acela colțuros.

— Instalează-te cât mai confortabil, spuse Iancu Todiraș. Mai avem de așteptat.

— Ce așteptăm? l-am întrebat.

Eram convins că nu-mi va răspunde. Se dovedi că mă înșelasem.

— Nu e niciun secret, rânji el. Șmechera asta nu poate trage vreun profit din vorbele mele. Pur și simplu

așteptăm să se întunece și, totodată, ca milițienii să ajungă cât mai departe de aceste locuri urmărind-o pe Mirela. Ce părere ai? i se adresă Sandei. Așa-i că m-am descurcat bine? Am reușit să te păcălesc.

Prin urmare, Mirela nu se dusese să-și întâlnească soțul așa cum presupusesem noi, adică Sanda, ofițerii de Miliție și eu. Rolul ei era să-i deruteze pe ofițeri, să-i facă s-o urmărească, dându-i astfel posibilitatea lui Iancu să scape.

— Și pe urmă? am întrebat într-un târziu.

— Pe urmă am să plec cu mașina aceasta pe care n-o cunoaște nimeni, îmi explică el cu ironică bunăvoință. Vezi, eram sigur că individa asta are s-o ia pe aici. Știam că o atrag ruinele. Doar printre ele se află ascuns ceea ce caută…

Deci, nu mă înșelasem. Tezaurul se afla acolo și Sanda, având probabil schița pe care era indicată ascunzătoarea, intenționa să-l caute cu ajutorul meu.

— Nu bănuiam însă, continuă Todiraș privindu-mă cu oarecare compasiune, că vei fi și tu cu dânsa. Mai ești îndrăgostit de ea?

— Este ceva care nu te privește, am replicat tăios.

— Sărmanul de tine! Ai găsit pe cine să iubești!

— Nu ți-am cerut părerea, am rostit cu asprime.

— Bine, dar nu-ți dai seama că femeia asta și-a bătut joc de tine, așa cum și-a bătut joc de Mirela și de mine?

Nu vrei să înțelegi că pe madame Mirea n-o interesează altceva decât tezaurul furat de naziști de la evrei? Ți-a vorbit vreodată despre acest lucru?

— Firește. Mi-a povestit totul.

— Totul? Cine știe ce ți-a îndrugat, făcu Iancu scârbit.

— Nu-i cazul să discuți cu dânsul, îmi șopti Sanda. N-am ținut seamă de îndemnul ei.

— Mi-a povestit totul, am repetat înciudat. Nu-i adevărat că și-a bătut joc de mine.

Protestele mele îi surprinseră pe Todiraș. Câteva clipe rămase pe gânduri. Apoi, un surâs chinuit i se ivi pe buzele palide.

— Ți-a spus numai ceea ce socotea ea necesar, prezentându-se într-o lumină cât mai favorabilă, zise el. Știi de ce ți-a mărturisit unele lucruri?

Cum n-am găsit nimerit să ripostez, fostul meu coleg continuă.

— A făcut-o din interes. Ești arhitect, te pricepi la clădiri. Spera s-o ajuți să dea cât mai repede de tezaur. Dacă n-ați fi reușit acum, ați fi revenit. „Dulcea" Sanda știe că ești o unealtă docilă în mâinile ei.

Am rămas tăcut. Chiar dacă presupuneam că are dreptate, nu intenționam să discut cu el acest subiect.

— Vrea să ne învrăjbească, se mulțumi Sanda să-mi murmure. Nu-i da ascultare.

Todiraș se posomorî. Se propti cu spatele de o stâncă,

ținându-ne mereu sub amenințarea pistolului.

— Sergiule, îmi spuse cu glasul lui de altădată, credemă că nu-ți vreau răul. Fugi de această femeie aducătoare de nenorocire cât mai este timp. Până n-a intrat în casa mea, am trăit liniștit. Ea mi-a băgat în cap povestea cu tezaurul, ea s-a împrietenit cu Mirela, ca să-și aranjeze venirea la Cosmeana. A cunoscut-o, așa cum ți-am spus, pe litoral. Nevastă-mea este neștiutoare și ei i-a fost ușor s-o îmbrobodească.

Îl ascultam, încercând să nu-mi trădez uimirea.

Cum adică, mă întrebam, Sanda a fost aceea care i-a vorbit pentru prima oară despre tezaurul ascuns de naziști? Nu știa despre aurul și bijuteriile evreilor de la SS-istul Gerstenmayer, al cărui „colaborator" fusese, conform spuselor Sandei?

— M-a amețit cu bogăția pe care mi-o putea aduce tezaurul. La-nceput, a încercat să mă „cucerească", dar nu i-a mers. Îmi iubesc foarte mult soția. A renunțat deci la „cucerirea" mea și s-a străduit să mă înnebunească cu tezaurul. Știa că urma să plec în străinătate și îmi demonstra în fel și chip că avea ea mijloace să „treacă" acele valori peste graniță.

Nu m-am mai putut stăpâni.

— Așadar, despre existența comorii ai aflat de la Sanda, nu de la fostul SS-ist Gerstenmayer?

— Îți repet, ea mi-a vorbit prima oară despre tezaur.

Susținea că a trimis-o aici, la Cosmeana, amantul ei, SS-istul, dar că, neavând încredere în ea, a pus pe urmele ei un fost „colaborator” de al lui.

— Te referi la Durău? am întrebat, dornic să aflu, în sfârșit, adevărul.

— Da.

— Planul, schița ascunzătorii se afla la el, la Durău?

— Poate că avea și dânsul o schiță, însă ea are cu siguranță una, zise Iancu cu ură. S-a instalat în casa noastră ca oaspete, intenționând să-și înceapă căutările nestingherită și fără să atragă atenția. Din păcate, au apărut cei doi nemți blonzi. Femeia asta, continuă arătând spre ea, susținea că aparțineau unei tabere adverse, pornită de asemeni pe urmele tezaurului. Poate că, în privința asta, n-a mințit. Oricum, a izbutit să ne scoată pe toți din joc. Mai întâi s-a „ocupat” de Durău.

— Cine la ucis?

— Nemții, „lunganii blonzi”, cum i-ai numit tu. Însă la îndemnul ei.

— La… îndemnul ei? am reușit să îngân.

— Da. Le-a trimis vorbă prin Lică Manoilescu, căruia îi sucise capul, că ea, chipurile, ar fi dispusă să cadă la înțelegere cu ei, dar nu putea din pricina lui Durău, care-o urmărea pas cu pas. Ca să scape de inoportunul Durău, „blonzii” l-au ucis. În felul acesta însă, „dulcea”

Sanda se descotorosea și de ei. Bănuielile Miliției au căzut asupra lor, firește și cu binevoitorul ei concurs. Mai rămăsesem eu…

— Și cu Lică cum a fost? am întrebat.

— Am fost silit să-l ucid, zise Todiraș.

— L-ai ucis? am șoptit abătut.

— Da. N-aveam de ales. Chiar tu îmi atrăseseși atenția că Lică fusese văzut de milițieni discutând cu nemții. Lică îmi era devotat însă nu mă îndoiam că, strâns cu ușa, avea să mărturisească anchetatorilor totul, avea să mă dea de gol. Acum Sandei nu-i rămânea decât să se descotorosească de mine. Dacă nu apăreai tu, care prin profesiunea ta erai mai potrivit s-o ajuți să dea de tezaur, poate că m-ar fi cruțat. Așa însă, nu era dispusă să împartă cu mine aurul și bijuteriile ascunse în ruinele castrului roman. Pentru ea devenisem inutil și primejdios. Pe tine te putea „dirija", pe mine nu. În ce te privește, sunt convins că după ce avea să-și atingă scopul, intenționa să te lichideze. Nu pot crede că avea de gând să împartă acele bogății cu tine. Le voia numai pentru ea.

Cum nu i-am răspuns, Iancu Todiraș se grăbi să continue. Umbrele viorii ale înserării învăluiau încet-încet împrejurimile.

— Ca să scape de mine, zise el, privind cu ură spre Sanda, a îndreptat cu multă dibăcie bănuielile

anchetatorilor asupra mea, apoi, prefăcându-se dornică să mă ajute, mi-a adus la cunoștință cele aflate de tine la postul de Miliție cu privire la călătoria mea din noaptea asasinării lui Lică. A reușit să mă înspăimânte și am fugit. Abia în ceasul al doisprezecelea mi-am dat seama ce greșeală comisesem. Am convins-o pe Mirela să plece la București și eu am venita aici, așteptând-o pe această viperă să treacă.

Sanda asculta impasibilă acuzațiile lui Todiraș; nu protestă deloc, nu-l făcu mincinos, nu-și proclamă nevinovăția. Faptul m-a îndurerat, deoarece latitudinea ei însemna o recunoaștere, însemna că, în mod tacit, admitea justețea acuzațiilor ce i se aduceau.

— Și acum ce intenționezi să faci? se mulțumi să-l întrebe foarte calmă.

— Vreau să mă îndepărtez câte mai curând de aceste locuri, răspunse Todiraș. Este singura mea dorință. Din fericire, am pașaportul și biletul de avion în buzunar. Dacă Miliția, neavând suficiente dovezi împotriva mea, n-a dat încă alarma, am toate șansele să pot părăsi țara. În mod normal, pe tine ar trebui să te ucid pentru răul pe care mi l-ai făcut mie și altora, pentru răul pe care ai mai putea să-l faci de aici înainte. Însă nu mă simt în stare să comit o nouă crimă. Nu sunt un criminal înnăscut. Asasinarea bietului Lică m-a distrus. Gândul că i-am luat viața mă chinuiește necontenit. Dar, acum,

repet, singura mea dorință este să fug. Și tu, nemernico, ai să mă ajuți, cu voie sau fără voie.

— Cum? îl întrebă ea, fără să acorde atenție insultei.

— Ai să mă duci cu mașina ta, pe o cale ocolită, până în preajma Otopeniului. Milițienii n-au niciun motiv să te urmărească.

— Ești sigur? zise ea la fel de calmă.

În timp ce rostea aceste cuvinte fu cât p-aci să cadă de pe bolovan. Se așeză mai bine, însă în așa fel, încât din noua poziție să poată vedea porțiunea de șosea care se ivea printre stânci și tufe. Am sesizat manevra ei și mi-am spus că urmărea, desigur, un scop. Dar care anume? Oricum, se prefăcuse cu atâta naturalețe că e gata să alunece de pe bolovan, încât Iancu Todiraș nu dădu importanță faptului. Și, în unele împrejurări, orice poate avea importanță…

— Milițienii se țin scai de Mirela, sperând că-i va conduce la ascunzătoarea mea, zise el. Iar tu, Sergiule, ne vei însoți. Nu te pot lăsa aici, ca să te duci la Miliție și să-mi trădezi planul. N-am nicio încredere în tine. Deci, ai să…

Sunetul strident al sirenei, de la mașina Miliției îl făcu să se-ntrerupă brusc. Pe șosea treceau două mașini: una cu însemnele Miliției și cu sirenă, care mergea înainte ca să facă loc și a doua fără însemne. În aceasta se aflau maiorul Botea, căpitanul Podeanu și șeful de post din

Cosmeana, locotenentul-major Corban.

— Ei, drăcie! exclamă Todiraș, surprins de faptul că ofițerii, pe care-i credea departe, se-ntorceau după cum se vedea cu viteză maximă la Cosmeana.

M-am gândit că își dăduseră seama la timp de inutilitatea urmăririi Mirelei și, intuind sau primind unele informații, socotiseră necesar să revină deîndată la Cosmeana. Mai târziu, aveam să aflu că presupunerile mele erau corecte.

În clipa când treceau cele două mașini ale Miliției, Sanda, profitând de surprinderea lui Iancu Todiraș, sări deodată în picioare și o luă la fugă spre șosea.

— Ajutor! Ajutor! Opriți! striga ea din toate puterile.

Todiraș, revenindu-și din uluială, înainte ca eu să pot interveni, o luă la ochi și trase de mai multe ori asupra ei. Lovită în plin de câteva gloanțe, Sanda se prăbuși. M-am repezit spre ea, în timp ce fostul meu coleg, fără să lase pistolul din mână, începu să se cațere în goană spre creasta dealului. Probabil că intenționa să coboare pe cealaltă parte. Cunoștea locurile și înainta destul de repede.

M-am aplecat asupra Sandei. Bluza ei era năclăită de sânge. Paloarea morții i se și întinsese pe față, iar în colțul gurii îi apăruse o spumă roșiatică, prevestitoare a sfârșitului apropiat. Am înțeles că nu mai era nimic de făcut…

— Iubito, iubito! am murmurat îndurerat.

Mă privi fără să mă vadă.

— Ticălosul, m-a ucis! Ticălosul! șopti ea cu ură.

Au fost ultimele ei cuvinte. Un spasm puternic o zgudui, apoi rămase nemișcată. Cu un gest blând, ca o ultimă mângâiere, i-am închis ochii; în ei se oglindea ura. Nimic altceva…

Cei trei ofițeri, însoțiți de câțiva subordonați de ai lor, săriră din mașini și trecură în fugă pe lângă mine. Sprinteni, prinseră să se cațere pe urmele lui Iancu Todiraș. Acesta, văzându-i, se străduia să le scape. Se agăța de smocurile de iarbă ca să urce mai repede, sărea peste stânci și urca, urca mereu. Curând însă începu să obosească. Nu putea face față urmăritorilor săi care erau bine antrenați. Totuși, reuși să ajungă la ruinele castrului. Aruncă o privire în urmă și, fără să țină seama de somațiile maiorului Botea care-i cerea să se predea, Todiraș izbuti să se cațere pe creasta zidului împrejmuitor. Pentru câteva clipe rămase locului nemișcat. De partea cealaltă, ceva mai jos, se afla un drumeag bolovănos, care ducea la o pădurice de sălcii și de salcâmi. Porțiunea de zid pe care stătea avea o înălțime de vreo opt metri, iar jos, terenul era presărat cu colți de stâncă. Era primejdios să sară, dar nu avea de ales. Nu voia să se predea și urmăritorii se apropiau tot mai mult. Nu avea timp să caute un loc mai potrivit. Își

făcu vânt. Și sări. Din nefericire, când căzu se izbi cu capul de un colț de piatră. Moartea lui fu instantanee.

În aceeași noapte, la postul de Miliție din Cosmeana, maiorul Botea îmi ceru să spun tot ce știu despre acea întunecată afacere.

— Patru oameni și-au pierdut viața, îmi zise el. Nu mai puteți tăcea.

„Nu mai are *rost* să tac", m-am gândit copleșit de tristețe, amintindu-mi de trupul însângerat al iubitei mele.

Le-am relatat totul, în cele mai mici amănunte.

— Dacă vorbeați la vreme, poate că Sanda Mirea și Iancu Todiraș ar mai fi în viață, spuse maiorul cu un ton de dojana.

„Ar fi fost în viață, dar la închisoare", mi-am zis, plecând fruntea.

La postul de Miliție am aflat că cei doi lungani blonzi fuseseră reținuți la frontieră, fiind acuzați de asasinarea lui Durău.

— Și cu acel tezaur blestemat ce se va întâmpla? am întrebat. Din pricina lui au pierit atâția oameni.

— Am găsit asupra Sandei Mirea schița locului unde a fost ascuns de naziști, mă lămuri maiorul Botea. Va fi scos la lumină și, în limita posibilului, restituit celor în drept.

După ce mi-am scris declarația, am părăsit postul de Miliție. Dinspre mare adia o briză răcoroasă și florile îmbălsămau aerul cu parfumul lor. Stele mari, argintii, sclipeau enigmatic pe cerul de un albastru catifelat. Vila familiei Todiraș era cufundată în întuneric. Am grăbit pasul. Nu voiam să mă mai uit în jur. Ajuns la motel, am urcat direct în camera mea. M-am trântit pe pat, așa îmbrăcat cum eram. N-am închis ochii toată noaptea, iar în zori am pornit spre gară. Când a sosit trenul m-am urcat și am ocupat un loc departe de fereastră.

Curând, trenul s-a pus în mișcare. Părăseam Cosmeana, unde cunoscusem atâta fericire, dar și atâta suferință. Știam că nu aveam sa uit niciodată zilele petrecute aici…

EDITURA DACIA

Lei 11,50